

ПРИРЕДИО: ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ГРАЂАНИН НЕПОКОРНИ

СЛУЧАЈ ВЛАДИМИРА Д.

ПРЕД ВИШИМ СУДОМ У БЕОГРАДУ

ПРИРЕДИО:
ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ГРАЂАНИН НЕПОКОРНИ
СЛУЧАЈ ВЛАДИМИРА Д.
ПРЕД ВИШИМ СУДОМ У БЕОГРАДУ

КЊИГУ ПРЕПОРУЧУЈУ:
ДР ЗОРАН ЧВОРОВИЋ,
ДР ДЕЈАН МИРОВИЋ

Прво издање

ДУХОВНИ ЛУГ

Крагујевац
Спасовдан 2019.

САДРЖАЈ

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ ПРОТИВ ХРИШЋАНСТВА И СЛОБОДЕ ГОВОРА / УМЕСТО ПРЕДГОВОРА	7
У ЛАВИРИНТИМА „ПОЛИТКОРЕКТНОСТИ”	22
БРАНИСЛАВ РИСТИВОЈЕВИЋ: СТАРА РЕЛИГИОЛОГИЈА – НОВИ ЛИБЕРТИЦИД	22
ЗОРАН ЧВОРОВИЋ: ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ НА УДАРУ ПРОТИВ ПОРОДИЧНЕ ИНКВИЗИЦИЈЕ	27
КОСТА ЧАВОШКИ: ВИШЕМ СУДУ У БЕОГРАДУ	31
БРАНИСЛАВ РИСТИВОЈЕВИЋ: НИЈЕ ПРОБЛЕМ ШТО ЈЕ ДРЖАВА ДУБОКА, ВЕЋ ШТО ЈЕ ТУЂА или: СВИ СМО МИ ВЛАДИМИР Д.	33
СЛОБОДАН ЈАНКОВИЋ: ГРАЂАНИН НЕПОКОРНИ	40
СРЂАН ВОЛАРЕВИЋ: КУДА ИДЕ СРПСКО ДРУШТВО	42
РАДЕ ЈАНКОВИЋ: МОЈ ОДГОВОР ЊИМА	46
ЗОРАН ЧВОРОВИЋ: СЛУЧАЈ ВЛАДИМИРА ДИМИТРИЈЕВИЋА И ПОКУШАЈ РЕПАГАНИЗАЦИЈЕ СРБИЈЕ	51
ГЛАСОВИ РАЗУМА	61
МИЛО ЛОМПАР: УГРОЖЕНА СЛОБОДА МИШЉЕЊА	61
СЛОБОДАН АНТОНИЋ: ПОКАЗНИ ПРОГОН	61

АЛЕКСАНДАР ЛИПКОВСКИ: ОПТУЖБА ЗА НЕПОСТОЈЕЋИ ПРЕСТУП.....	62
МИША ЂУРКОВИЋ: ДИМИТРИЈЕВИЋА ПРОГОНЕ КАО ХРИШЋАНИНА.....	63
МИЛОШ КОВИЋ: НОВИ ВИД ТОТАЛИТАРИЗМА.....	64
НИКОЛА ЖИВКОВИЋ: ЗБОГ ДЕЛИКТА МИШЉЕЊА.....	64
ДЕЈАН МИРОВИЋ: ПРИМИТИВНА ХАЈКА.....	65
РАДОМИР БАТУРАН: У СРБИЈИ ЈЕ ПОНОВО УГРОЖЕНА СЛОБОДА МИШЉЕЊА, А САМИМ ТИМ И НАУКА И УМЕТНОСТ.....	65
РАНКО ГОЈКОВИЋ: ПОВРАТАК ЗЛОКОБНОГ ДЕЛИКТА....	68
ПОДРШКА ИЗ ИНОСТРАНСТВА.....	69
ПРОТОЈЕРЕЈ – СТАВРОФОР ДР СТОЈИЉКО КАЈЕВИЋ: ПОДРЖАВАМ СТАВ И МИШЉЕЊЕ ВЛАДИМИРА ДИМИТРИЈЕВИЋА.....	69
АЊА ФИЛИМОНОВА: ЛГБТ ИНКВИЗИЦИЈА ПРОТИВ СРПСКИХ ИНТЕЛЕКТУАЛАЦА.....	70
ПИСМО ПОДРШКЕ АЛЕКСЕЈА КОМОВА, ДЕЛАТНИКА СВЕТСКОГ КОНГРЕСА ПОРОДИЦА.....	74
СЛУЧАЈ ВЛАДИМИРА Д. НА ФРАНЦУСКОМ.....	75
ВЛАДИМИР Д. ЊИМ САМИМ.....	79
ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ: ДСЗ ПРОТИВ ДИМИТРИЈЕВИЋА ИЛИ О ПРАВУ ДА СЛОБОДНО МИСЛИМ И ГОВОРИМ.....	79
ПРОТИВПОРОДИЧНА ИДЕОЛОГИЈА И УЋУТКИВАЊЕ ИНАКОМИСЛЕЂИХ / РАЗГОВОР СА ВЛАДИМИРОМ ДИМИТРИЈЕВИЋЕМ.....	86
ОТВОРЕНО ПИСМО ЈАВНОСТИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ	111

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ ПРОТИВ ХРИШЋАНСТВА И СЛОБОДЕ ГОВОРА / УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

КАКО САМ ПОСТАО ВЛАДИМИР Д?

Владимира Д. мора да је неко оклеветао, јер је једног дана дошао у школу у којој ради, и ту му је уручена тужба ЛГБТ НВО „Да се зна” пред Вишим судом у Београду, којом је оптужен за дискриминацију ЛГБТ популације. Претходно га је Повереник за заштиту равноправности, Бранкица Јанковић, тим поводом прогласила за дискриминатора. Тако се Владимир Д, који никад, ни због чега, није излазио на суд, обрео на суду. Ствар му се учинила нелогична – зашто га туже у Београду, кад он живи у Чачку? Он је скромни професор са скромном просветном платом и децом коју издржава. Суђење пред Вишим судом у Београду би створило туженом додатне неопрадане трошкове, које не би имао уколико би се као суд опште месне надлежности – Виши суд у Чачку. Оно што је за туженог неоправдани терет већ на почетку судског поступка, за тужиоца постаје привилегија. Овако одређен месно надлежни суд угорожава право туженог на природног судију. Пошто је Д. тужен у парничном поступку, он се сетио да је, према Закону о општем парничном поступку, суд опште месне надлежности је суд на чијем подручју тужени има пребивалиште (чл. 39 ст. 1). Међутим, члан 42 Закона о забрани дискриминације, по коме су га „Да се зна” тужили, предвиђа алтернативну месну на-

длежност суда опште месне надлежности и суда на чијем је подручју седиште, односно пребивалиште тужиоца.

Онда се Д. досетио да тужба није у складу са чињеничним стањем, јер предмет критика туженог нису били хомосексуалци као грађани, већ идеологија политичког хомосексуализма. Следствено, тужени се у својим текстовима и усменим изјавама није залагао за то да хомосексуалцима као појединцима треба одузети било које право које уживају на основу Устава и закона РС, већ је са позиција традиционалног и православног погледа на свет изложио критици основне тезе идеологије политичког хомосексуализма, која је при том супротна уверењима огромне већине грађана Србије, независно од њиховог националног и верског опредељења. Пошто тужени није заговарао ускраћивање хомосексуалцима било ког личног или политичког права које према позитивном законодавству уживају у Србији, онда предмет спора између тужиоца и туженог јесте идеолошке, а не правне природе. Ипак, тужилац тражи од суда да осуди туженог због његовог погледа на свет и тиме тужиочевом погледу на свет обезбеди ексклузивни статус. То би било драстично нарушавање права на слободу говора и јавне критике.

Д. је уочио да се тужилац позива на члан 21 Устава РС, на члан 2 став 1 тачка 1, члан 12 и члан 13 тачка 6 Закона о забрани дискриминације и члан 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Када је у питању члан 21 Устава РС, Д. је запазио следеће: Члан 21 Устава РС о забрани дискриминације дефинише појам дискриминације у уставно-правном поретку Републике Србије, а припада групи уставних одредби које су судови и други органи дужни непосредно да примењују (члан 18 Устава РС). Устав Републике Србије дискриминацију дефинише као правну неједнакост, тиме што прокламује да су „пред Уставом и законом сви грађани једнаки и да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације” (чл. 21). Уколико се чињенице које су наведене као доказ да је Д. извршио акт дискри-

минације подведу под уставни појам дискриминације као правне неједнакости, јасно произилази Д. није могао да изврши дискриминацију. Објављивањем својих вредносних судова грађанин Д. није могао другом грађанину да по основу сексуалне оријентације или породичног статуса ускрати једно од Уставом загарантованих личних и политичких права или да га због наведених личних својстава доведе у неједнак положај према другима када остварује такво право, што је према чл. 21 Устава РС неопходно да би постојала дискриминација. Јер, грађанин Д. не врши јавно овлашћење, па самим тим није ни могао да дође у ситуацију да изврши дискриминацију. Уз то у јавно изнетим вредносним ставовима др Д. нема ни једног противправног елемента, који би чинио биће неког кривичног дела које може да се изврши на вербални начин. Нити је позивао на насиље, нити је пропагирао ускраћивање било ког права припадницима ЛГБТ заједнице, осим оног које им већ не припада по Устава РС – право на закључење брака (чл. 62 ст. 2).

Д. је, са својим скромним схватањем права, запазио и да узнемиравање и понижавајуће поступање као облик дискриминације из члана 12 Закона о забрани дискриминације тужилац користи као тољагу, на начин који превазилази границе Уставом одређеног појма дискриминације. Пошто у Србији не постоји контрола уставности путем екцепције (од стране редовних судова), узнемиравање и понижавајуће поступање као облик дискриминације треба тумачити у складу са чланом 18 Устава, према коме закон не сме да утиче на суштину Уставом и међународним уговорима и општим правилима зајемчених људских права. Јер, прешироко тумачење узнемиравања и понижавајућег поступања као облика дискриминације директно утиче на суштину права из члана 43 и 46 Устава РС (слобода вероисповести и слобода мисли и јавног изражавања мишљења). Овде треба навести пресуде Европског суда за људска права које штите апсолутну слободу мисли и јавног изражавања, док код заштите слободе вероисповести треба имати

у виду следећу констатацију: пресуде Европског суда за људска права које потврђују да међу државама чланицама Савета Европе не постоји јединствени појам моралности, па се појединим државама оставља да одреде садржај и мере којима се штити јавни морал (*Handyside v. the United Kingdom* од 07.12.1976; *Müller et autres c. Suisse* од 24.05.1988). Осим тога, тужилац је, као савезник му Повереник, морао да цитира оне пресуде Европског суда за људска права које потврђују да међу чланицама Савета Европе не постоји јединствени европски стандард о томе шта може да повреди религиозна осећања других, па су поједине државе сходно својим верским приликама и културолошким традицијама овлашћене да самостално одреде мере заштите религиозних осећања које се потребне ради очувања јавног реда и мира (*Wingrove v. the United Kingdom* од 25.11.1996; *Otto-Preminger-Institut v. Austria* од 1994).

Тек из угла овакве праксе Европског суда за људска права постало би јасно да изузетна мера ограничења слободе мисли, вероисповести и изражавања ради очувања „морала демократског друштва”, предвиђена члановима 43 и 46 Устава РС, не би могла да буде примењена против православног публицисте званог Д., који у својим текстовима изражава традиционалне верске и моралне ставове огромне већине грађана Србије православне, исламске, римокатоличке и јеврејске вероисповести. Управо супротно, драстичној мањини која пропагира идеологију политичког хомосексуализма морало би да буде ограничено право на слободу окупљања из члана 54 Устава РС, јер се на тзв. прајдовима протачким, порнографским и богохулним понашањем учесника брутално вређа јавни демократски (=већински) морал и религиозна осећања огромне већине грађана, чиме се на најдиректнији начин угрожава јавни ред и мир. Оваква пракса Европског суда за људска права важна је због тумачења ограничења слободе изражавања из члана 10 став 2 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

А „ГОВОР МРЖЊЕ”?

Д. се обратио Дејану Мирковићу, нашем угледном професору права, који се, између осталог, бавио и ограничавањем слободе изражавања ради тзв. „говора мржње”. Он ми је указао на један случај из праксе Европког суда за људска права. У случају Јерсилд против Данске Европски суд за људска права је закључио да је члан 10 Конвенције, који штити слободу изражавања, прекршен иако је дански новинар Јерсилд (на РТВ Данске у свом програму под називом Недељни информативни магазин) позвао чланове расистичке групе „Зелени капути”, и допустио им у његовој веома гледаној емисији. Они су тада износили расистичке ставове јер „током емитованог разговора, један од припадника ове групе отворено је себе назвао расистом, објашњавајући да је добро бити расиста и да Данска треба да припадне Данцима.” На крају прилога Јерсилд говори да овакве групе младих постоје и у другим деловима Копенхагена. Нешто касније, након емитованог интервјуа у априлу, новинар је осуђен као помагач на новчану казну од 1.000 круна... Испитујући како је емисија снимљена Градски суд је закључио да је Јерсилд самоиницијативно одлучио да направи телевизијску емисију, унапред свестан да ће изјаве дате у њој бити дискриминаторске и расистичке. Суд је мишљења да је Јерсилд подстицао тројицу младића да изразе своје расистичке ставове. Јерсилд се жалио Врховном суду на пресуду, али он је жалбу одбацио фебруара 1989. Већина судија сматрала је да у овом случају није оправдана ослобађајућа пресуда на основу претежности слободе изражавања... Такође, дански правосудни органи су споравали информативну вредност емисије Јерсилда, тврдећи да је он монтирао спорни прилог тако да буде сензационалистички, а не информативни. Они су подсетила на велику моћ телевизије као медија, указавши на чињеницу да већина Данаца гледа „Недељни информативни магазин”; Без обзира на то, Јерсилд је по данским правосудним органима подстицао тројицу младића да дају расистичке изјаве јер се у емисији није успротивио њихо-

вим тврдњама те нема чврстог основа за претпоставку да гледаоци те изјаве нису могли схватити сасвим дословно. Европски суд за људска права је одбацио све ове наводе данских правосудних органа изневши следеће аргументе: У поступку пред Европским судом за људска права закључено је да је неоспорно да су мере предузете против подносиоца представке ометале његово право на слободу изражавања. Поставило се питање неопходности оваквих мера у демократском друштву. Зато је Суд при разматрању питања да ли је пресуда против Јерсилда била „неопходна” и узео у обзир принципе утврђене законима настале из судске праксе, а који се односе на улогу медија: ”Слобода изражавања је једно од суштинских тема демократског друштва, а гаранције које се дају штампи од посебног су значаја... она има обавезу са преноси информације и идеје од значаја за јавност, а јавност, с друге стране, има право да их прима. Без тога, штампа не би могла да игра своју важну улогу будног посматрача у јавности... Суд сматра да није ни на њему, а ни на националним судовима да медијима намећу свој став о томе каквом техником треба да се користе при извештавању и наглашава да члан 10 штити и форму у којој се информације и идеје преносе... У погледу садржаја прилога, Суд је приметио да је уводни текст наратора поменуо већ покренуту јавну расправу и новинске коментаре о расизму у Данској, сугеришући тако публици да прилог посматра у том контексту... Такође, не може се никако с објективне тачке гледишта речи да је прилог посматран у целини имао за циљ пропагирање расистичких ставова и идеја... Такође треба имати у виду да је прилог... био намењен добро обавештеној публици”.

Очигледно је да је Европски суд за људска права закључио у случају Јерсилд из 1994. године да су слобода изражавања, доступност информација о важним друштвеним питањима, посматрање целокупног контекста у коме су изјаве дате и обавештеност слушалаца и гледалаца, примарни критеријуми за оцену да ли

је неко пропагирао говор мржње (или је злоупотребио слободу изражавања.)

А Д. није ширио никакав говор мржње. Само је бранио хришћанске и породичне вредности, које су утемељиле Србију.

Али, у томе и јесте ствар. У данашњој Србији се води рат против хришћанских вредности. И зато је Д. решио да се, поново, укључи у борбу за основне вредности свог народа, да не би умро као пас и да га стид не би надживео. Наравно, уздање је увек у Бога Правде, а не у своје мисли и мишице.

ШТА ЈЕ ХРИШЋАНСТВО ДОНЕЛО ЧОВЕКУ?

Својевремено је велики руски песник, крштени Јеврејин, Осип Мандељштам, записао: „Данас је сваки културан човек хришћанин”. И заиста, живећи у доба „рата који сећање брише” (Миодраг Павловић), морамо, увек и свагда, да се сећамо те чињенице, и да знамо да је наш свет, европско-медитерански, у свом корену хришћански, и да је оно што се данас збива огроман рат против хришћанских темеља тог света.

Ми живимо тако што подразумевамо да је начин нашег живота нешто „природно”, неупитно, нешто што је увек било тако. А, наравно, није. У доба пре но што се хришћанство раширило светом, било је друго и другачије. Рецимо, постојало је ритуално жртвоприношење људских бића; људе нису убијала на жртву својим боговима само дивља канибалска племена, него и високоразвијене цивилизације, попут мајанске и ацтечке. Пре доласка конквистадора, Монтезума, ацтечки краљ, жртвовао је 20 хиљада заробљених „вишим бићима” за која је веровао да помажу његовој земљи и поданицама. Трговачка цивилизација Феничана, од чијег алфабета потичу и грчка и римска слова, приносила је своју прворођену мушку децу на жртву Молоху, бацајући их у усијану пећ. Чак и у античкој Грчкој, било је култова попут оног Дионисовог, у коме су пијане менаде, његове пратиље, у оргијастичком заносу

убијале и комадале оне који би одбијали да им се придруже, што је оставило трага у миту о Орфејевој смрти. Дионис се у Риму звао Бахус, и римска власт је муке видела да би спречила кржаве баханалије.

Свега тога је нестало када је победило хришћанство.

У Спарти, новорођенчад која би се родила са телесном маном, била су немилосрдно убијана. У Риму, отац је, во времја оно, са дететом – инвалидом могао да учини исто. Могао је, у раном периоду римске историје, жену и децу да прода у дужничко ропство. Дошло је хришћанство, и тако нешто постало је незамисливо. Породица се утемељила на речи Господњој о нераскидивости брачне љубави, и на речи Светог Павла да жене треба да поштују мужеве као Црква Христа, а мужеви да воле жене као Христос Цркву, спремни да се за њих голготски жртвују.

Разврат је, пред крај Римске империје, разјео њену стару славу. Атила је, под претњом смрти, забранио Хунима да пошто са заробљеним римским женама, јер су болести, попут гонореје, међу римским грађанкама биле веома раширене.

Дошло је хришћанство, и чедност је проглашена врховном врлином, а брачна верност иконом односа Богочовека и Новог Израиља.

У античкој Грчкој, педерастичка се сматрала уобичајеном: спартански војници били су везани сексуалним везама старијих и млађих војника, а у демократској Атини младићи су услуге учитељима могли да плаћају телесно. Дошло је хришћанство, и вратило мужеве женама. Жене су своја права први пут добиле са хришћанством; између осталог, и право да имају своју реч кад је васпитање деце у питању.

Пре Христа, држава је, у ликовима својих царева, била обоготворавана. Цареви су били и првосвештеници, и пред њиховим киповима приношене су жртве. Дошло је хришћанство, и ставило границу државној власти. Свети Амвросије Милански није

дозволио цару Теодосију Великом да се причести, јер је крив пред Христом због насилног гушења једне побуне; тиме му је ставио до знања да се његова власт не може простирати даље од овога света... Светиња је у руци епископа, као наследника апостолског. Када се ромејски цар пео на престо, добијао је од ђакона храма Свете Софије врећицу прашине, да зна ко је и шта је, без обзира на власт.

Хришћанство је, вековима пре тзв. „грађанских револуција“, раздвојило јавну и приватну сферу. Човек више није био потпуно потчињен држави и њеној власти над собом. А болнице? Прве болнице у историји човечанства појавиле су се у „Василијади“, монашком предграђу Кесарије Кападокијске, и основао их је Свети Василије Велики са својим монасима, у четвртном веку после Христа. А наука? Хришћанство је рашчарало природу, у антици препуну недодирљивих богова, и омогућило науци да је истражује и помаже човеку у „долини суза“.

И тако даље, и томе слично. У толиким областима, вера у Христа оставила је свој неизбрисиви златни печат, без обзира на оно што је Николај Берђајев звао „достојанством хришћанства и недостојношћу хришћана“, без обзира на све падове и промашаје због којих је Свети Јован Златоусти рекао: „Да смо ми хришћани као што треба, не би било ниједног незнабошца“.

Дакле, основе свега што нам данас изгледа најнормалније и нетуђиво наше у свету у коме живимо, хришћанске су. Тако је, између осталог, и са правом.

ХРИШЋАНСКЕ ОСНОВЕ ПРАВА

Темељне погледе на однос Цркве и световног права можемо наћи, прегледно изложене, у „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве“. Из православне хришћанске перспективе, човек је биће које је отпало од заједнице са Богом, и које обитава у греху (реч „грех“ потиче од старосрбског „огрех“, што

значи „промашај циља”; а циљ и смисао људског живота је вас-постављање заједнице са Извором Живота). Упркос првобитном паду, човек има слободну вољу, и њоме се може одредити за добро или за зло, за живот или за смрт. Бог му јасно говори о том одређењу (Пета Мојсијева, 30,15-18), при чему је Он Љубав, Која жели да се сви људи спасу и дођу у познање Истине, па не плаћа одмах за грех, него чека човеково покајање.

Основа државних закона је морални закон записан у људском срцу (Рим.2,15): „Након грехопада, који представља човеково нарушавање закона Божијег, право постаје граница чији прелазак означава како пропаст човекове личности, тако и пропаст људске заједнице”, пише у „Основама социјалне концепције”, при чему је „право посебна сфера, која се разликује од њој блиске етичке сфере: оно не одређује унутрашња стања човековог срца јер је Срцевидац једино Бог”.

У односу на закон Божји, сваки људски закон је несавршен и плод историјског развоја. Господ Исус Христос вели Јеврејима да им је Мојсије допустио развод због окорелости њиховог срца, а да је, по изворном благослову Божјем, брак нераскидив (Мт.19,3-6). Иако јуримички поглед на свет стоји далеко од хришћанског савршенства, „право у себи садржи неки минимум моралних норми које су обавезне за све чланове друштва. Задатак световног закона не састоји се у томе да свет, који лежи у злу, претвори у Царство Божије, него да се он не претвори у пакао”, пише у већ поменутом „Основама”.

Право је, до скоро, увек и свагда било утемељено на религиозним начелима (довољно је читати студију Фистела де Куланжа о античком граду). Што је друштво религиозније, у њему је дубље укореењена свест о томе да је сваки човек јединита личност, која стоји пред Богом и Богу одговара (зато никог не треба да осуђујемо, јер је једини праведни Судија Творац свих људи), али и да је цело друштво један организам, где од понашања једног човека

као уда тог организма зависи стање заједнице као тела. У Светом Писму пише да се „благословима праведних људи подиже град, а са уста безбожничких раскопава се”(Приче Соломонове, 11,11). Свети Василије Велики је говорио:”Због неколицине недаће долазе на читав народ, а због безакоња једнога његове плодове окушају многи.”

Учење о људским правима неодвојиво је од Откровења Цркве. У „Основама учења Руске Православне Цркве о слободи, достојанству и правима личности” с тим у вези стоји:”У складу с православном традицијом, очување Богом датог достојанства и узрастања у њему условљено је животом у складу са моралним нормама, јер ове норме изражавају првостворену, а значи и истинску природу човека која није помрачена грехом. Због тога, између људског достојанства и моралности постоји директна веза. Још више од тога, признање достојанства личности означава потврду њене моралне одговорности. /.../ Признајући вредност слободе избора, Црква тврди да она неизбежно ишчезава када се избор чини у корист зла. Зло и слобода су неспојиви. /.../ Слабост институције људских права је у томе што она, штитећи слободу избора (αὐτεξουσίον), све мање и мање узима у обзир моралну димензију живота и слободу од греха (ἐλευθερία). Друштвено уређење треба да се оријентише на обе слободе, хармонизујући њихово остварење у јавној сфери. Не може се штитити једна слобода, а да се превиђа друга. Слободно стајање у добру и истини немогуће је без слободе избора. Исто тако, и слободни избор губи своју вредност и смисао, уколико се окреће злу./.../ Људска права не могу да буду изнад вредности духовног света. /.../Развој и примену концепције људских права потребно је усагласити са моралним нормама, с моралним законом кога је Бог положио у људску природу, а који се препознаје у гласу савести. /.../ Људска права не треба да противрече љубави према Отаџбини и ближњима./.../Реализација људских права не треба да води деградацији животне средине и исцрпљивању природних ресурса.

/.../С тачке гледишта Православне цркве, политичко-правна институција људских права може бити у служби позитивним циљевима заштите људског достојанства и може доприносити духовно-моралном развоју личности. Због тога остварење људских права не треба да се налази у противречности с богоустановљеним моралним нормама и на њему заснованом традиционалном моралу. Појединачна права човека не могу се супротстављати вредностима и интересима Отаџбине, друштва и породице. Остварење људских права не треба да буде оправдање за напад на религијске светиње, културне вредности и особености народа. Људска права не могу бити повод за наношење непоправљиве штете природним добрима/.../ Јединство и узајамна повезаност грађанских и политичких, економских и социјалних, индивидуалних и колективних права човека може да допринесе хармоничном уређењу друштвеног живота, како на националном, тако и на међународном нивоу. Друштвена вредност и успех целокупног система људских права зависи од тога колико он ствара услове за узрастање личности у Богом датом достојанству и колико је у складу са одговорношћу човека за сопствене поступке пред Богом и ближњима”.

РАТ ПРОТИВ ХРИШЋАНСКИХ ТЕМЕЉА ЕВРОПЕ

Овакав поглед на право и правни поредак, међутим, у данашњем друштву потпуно је ишчезао. У „Основама социјалне концепције РПЦ” пише:”У савременом схватању права, доминирају погледи који су апологетски у односу на позитивно, активно право. У складу са њима, право представља човечији изум, конструкцију коју друштво ствара ради сопствене користи и за решавање задатака које оно само одређује. Према томе, законита је свака измена права уколико је друштво прихвата. Иза писаног кодекса не постоји апсолутно никаква правна основа. За дато гледиште, законита је свака револуција која на силу одбацује законе

„старога света”; законито је и потпуно одрицање од моралне норме, уколико друштво одобрава такво одрицање. Према томе, уколико савремено друштво не сматра да је абортус убиство, оно се ни јуридикчки не појављује као такво”. Али, како Руска Црква сведочи даље, „у оним случајевима када људски закон у потпуности одбацује апсолутну божаствену норму и замени је оном која јој је супротна, он престаје да буде закон и претвара се у безакоње, без обзира на то у какве правне одежде је обучен.” То, између осталог, значи да хришћанство бива сурово гоњено у савременом свету, и да је данашњи хришћанин „дужан да на законит начини иступи против безусловног нарушавања устава и закона Божјих од стране друштва и државе; ако ја пак такво законито иступање онемогућено или неефикасно, дужан је да заузме позицију грађанске непослушности” (уосталом, додајемо, и сама грађанска непослушност настаје са хришћанима, који одбијају да се римском цару клањају као богу, и због тога бивају сурово гоњени).

Угледна руска историчарка, Наталија Нарочницка, у интервјуу који је дала почетком 2014. сведочи докле је дошла Европа са својим ратом против хришћанских вредности(1), говорећи о појави тзв. „политичког хомосексуализма”, којим се глобалистичке елите служе за разарање традиционалних заједница, од породице до државе:”Интересовање за ту тему је, у ствари, само врх леденог брега, будући да се пре свега ради о нечувеној офанзиви на хришћанство, на традиционалне вредности које је изнедрила хришћанска слика света, хришћанске представе о греху и честитости, о лепоти и изопачености... Велика европска култура била је, наравно, хришћанска. И ако је, као што сада говоре, све релативно, онда, због чега је Шекспирова обешчашћена Лукреција извршила самоубиство, чему монолози Хамлета и Магбета ако нема границе између добра и зла, греха и честитости, ради чега патње Раскољникова?... Данашња европска етапа - није само победнички ход греха, то је већ ново својство, почетак периода када грех претендује да буде проглашен једнаким врлини. Јер, као што је познато, човек је одувек имао грехове, још су у Старом Завету

набројани сви данашњи грехови. Међутим, никада још грех није претендовао на то да буде проглашен истоветним са врлином./.../ Дакле, закључили смо да треба некако одредити саму идеологију. Ради се о томе да у свој тој кампањи за истополне бракове уопште тон не дају сами хомосексуалци чијој већини уопште није потребно правно изједначавање њихових заједница са породицом и браком. Њима су потребне само неке правне норме које регулишу имовинске односе између њих и питања наследства. Такви закони већ одавно постоје у европским земљама. Зато се ни најмање не ради о њиховим правима. Ради се о ратоборној постмодернистичкој идеологији савремене либертаријанске елите Западне Европе и Америке у оквиру које се проглашава потпуна ослобођеност појединца од сваког традиционалног поретка ствари, било да је то верски, национални, државни, историјски, а сада већ и биолошки, односно Богом дате природе. Како они пропагирају, човек је слободан да остварује сваку побуду своје плоти и гордости. То је ужасан изазов људској цивилизацији и зато смо ми то назвали „политички хомосексуализам”. Покретачи те кампање ни у ком случају нису обични представници мађина, већ људи који проповедају апсолутно револуционарну идеологију ратоборног егалитарзма - односно, изједначавања греха и врлине, свега и свачега. Пред њим наивно и незавршено изгледа, чак и егалитаризам и уравниловка совјетског комунизма, који се остваривао углавном у материјалном смислу, у области повезаној са сном о праведној расподели материјалних добара”.

Дакле, по Нарочницкој, долази поредак гори од комунизма. И у том поретку човек може да се нађе на удару глобалистичког неопаганизма, маскираног у причу о „забрани дискриминације” и „људским правима”. И ова књига је управо о томе.

О КЊИЗИ

У поглављу „У лавиринтима политкоректности” дати су аналитички текстови о ситуацији у којој је постао могућ прогон ЛГБТ инквизиције против оних који се не слажу са њиховом про-

тиво породичном идеологијом. Бранислав Ристивојевић је указао на суштину тзв. „политичке коректности” као појаве, а Зоран Чворовић је укратко изложио случај Владимира Димитријевића као парадигму новог насртаја на слободу мишљења у, донедавно титоистичкој, Србији. Коста Чавошки је, као пријатељ суда, дао предлог за одбацивање тужбе НВО „Да се зна” пред Вишим судом у Београду, а Ристивојевић је, на примеру Димитријевићевог случаја, понудио анализу дејства „дубоке државе” у нашем судству. Неколико текстова (Слободана Јанковића, Срђана Воларевића, Радете Јанковића) позбавило се друштвеним тренутком у нас као фоном на коме се дешавају прогони инакомислећих, а Зоран Чворовић је изнео ставове Милоја Стевановића о Димитријевићевом случају и показао куда води репаганизација Србије.

У поглављу „Глаови разума” дате су изјаве низа интелектуалаца поводом овог случаја (Мило Ломпар, Слободан Антонић, Александар Липковски, Миша Ђурковић, Милош Ковић, Никола Живковић, Дејан Мировић, Радомир Батуран, Ранко Гојковић), а „Подршка из иностранства” доноси реч у одбрану слободе проте Стојиљка Кајевића, професора етике на Уницерзитету Луис у САД, доцента Ање Филимонове, историчарке, као и угледног делатника Светског конгреса породица, Алексеја Комова, уз један текст на француском. Владимир Димитријевић је понудио своје виђење догађаја, а у књизи је дат и разговор с њим повоом овог случаја. На крају је понуђен апел јавних личности у одбрану слободе мишљења и изражавања.

Хвала свима који су подржали Владимира Д. у процесу који, кад су Срби у питању, са краћим паузама, траје од 1945. године наовамо.

Надам се да ће ова књига наћи пут до својих читалаца, а они пут до слободе Србије.

Оптужени Владимир Д.

1. <http://fakti.org/rossiya/medija-menju/evropa-pred-nasim-ocimakapitulira-pred-covekoboziem-koje-vodi-satanoboziju>

У ЛАВИРИНТИМА „ПОЛИТКОРЕКТНОСТИ”

БРАНИСЛАВ РИСТИВОЈЕВИЋ: СТАРА РЕЛИГИОЛОГИЈА – НОВИ ЛИБЕРТИЦИД

Политичка коректност је збирни назив за, пореклом, америчка ограничења слободе говора која су створена по узору на оне која су некад постојала у комунизму. Као и друга сродна ограничења, нису успели да је „запате” у матичној земљи јер она изузетно цени слободу говора, али је успешно пресађена у државе у којима сопствене владе немају снаге да се одупру отровним плодовима Сорошевог новоговора. Оно што није довољно добро за Америку изгледа да јесте за ЕУ, и посредством ње за Србију.

Политичка коректност се у суштини своди на механизме самоцензуре или цензуре којима се ограничава шта се може говорити, рећи или саопштити, о чему се може причати, дебатовати, аргументовати и слично. У појмовно родословље политичке коректности посвећене су речи које сликовито оцртавају табу теме савременог политичког система. Неке од тих нових речи и израза већ су постали део језичког арсенала у службеном говору модерних либералних демократија и имају јаку језичку и емотивну тежину. Тако нпр. изрази или речи као што су „људска права”, „толеранција”, „мултиетничко друштво”, „различитост”, постали су део новог дискурса. Дobar део ових израза су нејасни и неодређени, у неким случајевима представљају чак варварско насиље над језиком (нпр. силовање српског да по сваку цену свака именица има женски граматички род), али су звучни и, што је најважније,

имају статус посвећеног и самим тим недодирљивог говора. Није ни чудо да их је Гелен поредећи их са вером назвао „нова хуманитарна религија”.

И заиста, политичка коректност је током времена постала тако снажна да је устоличена у једну врсту цивилне религије Европске Уније, а ова у неку врсту секуларне теократије. Она се од заједнице држава истих интереса, која је некад можда и имала морално право да се назове либераном демократијом, претворила у нарочиту врсту верско-политичког парасистема. Њена религија исповеда безусловно и беспоговорно веровање у мит о ЕУ као колеви слободе, генератору правне државе и друштву отвореном за слободан ток и размену људи, роба и идеја.

Своје порекло и изворе ова нова секуларна религија открива у својој суманутој тежњи за опонашањем хришћанског учења о предестинацији или исламског учења о кадеру. Подсећамо да је су то верска учења по коме су сва дешавања унапред предодређена Божјом вољом. Предодређеност, истина, не искључује потпуно слободну вољу и слободу деловања. Међутим, она их ограничава и подређује Божјој вољи и Божијој милости. Другим речима, нема много могућности да се нешто промени у нашим животима (Арапи рецимо имају обичај да кажу: Иншалах – Ако Бог да). Према овом учењу неки су преодређени за спасење, а неки за проклетство. Сасвим је јасно да су у овој новој религиологији за спасење предодређени они који беспоговорно прихвате и усвоје и исповедају њене секуларно-теократске идеје. На исти начин на који су, према јудаизму, Јевреји изабран народ, тако су и према овој новој религиологији следбеници мултиетничког друштва различитости и толеранције изабрани. И ту нема приче. Ко се усуди да покаже и најмању сумњу у исправност у најбољем случају бива исмејан и проглашен малоумним, а у горим бива друштвено одбачен. Ако којим случајем неком падне на памет и да прича о тој сумњи или да је подели са другима, онда се та прича и та дебата од стране нове секуларне теократије назива политичка некорре-

ктност и санкционише се. Просто и једноставно: сваки тоталитарни политички систем (био он стари комунизам или овај нови секуларнотеократски квазилиберализам) може, у одређеној мери да трпи критичаре који нападају његове мане али отворену јерес против својих темељних политичких митова ниједан такав систем не може да дозволи јер ће то на крају водити његовом распаду. Из овог разлога су крајња нетрпељивост према мишљењима или ставовима која се не свиђају властодржцима најбољи показатељ да ли је неко друштво тоталитарно или није. Речју, када неко друштво постави основне постулате сопственог деловања на позиције хиперморализма, тако нешто би код сваког разумног бића морало да упали сигнал за упозорење да се спрема тоталитарна и нетрпељива будућност, речју диктатура.

Има ли везе између савременог појма политичке некоректности и старог комунистичког вербалног деликта? Појам вербалног деликта су користили сви слободномислећи људи, у бившој Југославији да опишу по злу чувене чланове Кривичног закона: 133. (Непријатељска пропаганда) и 67. (Забрана јавног иступања). Они су служили да се казни свако одступање од језичког стандарда или обрасца дозвољеног говора комунистичке идеологије. Тај стандард се налазио у речник некадашњих комунистичких гласила и језику апаратчика бивше комунистичке Југославије. Био је препознатљив по употреби мноштва хипербола, параболола, метафора и идеолошких фраза које су имале агресивну идеолошку и полемичку снагу и са којим није било дијалога. Због ове његове карактеристике његова источнонемачка варијанта је поспрдно називана *Beton Sprache* односно Бетонски говор. Будући да од њега нема одступања, постојан је и непроменљив, он је људе подсећао на армирани бетон. Вербални деликт је уствари био прекршај језичког стандарда комунистичке идеологије односно оног стандарда који се данас зове политичка коректност. Негација ове коректности је, логично, некоректност. Значи, политичка некоректност је само нова верзија тих, како су се у нашем

друштву некад називали вербалних деликата. Политичка коректност данас захтева од људи исто оно што су некад у комунистичкој Југославији захтевали наведени чланови кривичног закона – да умукну. Данас се политички некоректним сматра онај ко је некада у комунизму сматран непријатељским пропагандистом. Ови чланови некадашњег КЗ функционисали су тако што би слободномислећи човек за речи које не одговарају стандарду био осуђен на казну, значи био би затворен, и још би му била изречена мера безбедности која се називала забрана јавног иступања. Њоме би му била запушена уста. Онај ко би додатно затвору добио и ову меру безбедности није смео да, како назив саме мере каже, иступа у јавности.

Да ли модерни религиолози покушавају да своје правовереје спроведу на исти начин? Само до неке мере. Диктатура политичке коректности не подразумева државни терор којим управља маса политичких снагатора додатно оснажена оруђима правосудног система и тајне полиције, као што је била пракса у класичним комунистичким диктатурама. У Србији више нема југословенске верзије Гулага, оне у којој је владала медитеранска клима. Данас се поступак затварања уста људима спроводи тако што се застрашују и бивају уцењени различитим претњама ванправним (лажно морално згражавање, одбацивање, грађанска смрт) или некривичноправним санкцијама (лустрација, избацивање са посла, лишавање функција или титула) ако не запуше своја или, још горе, туђа уста у свом окружењу. Најгори од свих ефеката овог друштвеног тока није цензура, већ самоцензура. Не само грађани, већ и новинари и интелектуалци, а на овом мом примеру видимо и судије, дужни су да, у интересу политичке коректности, али и због бојазни од друштвеног остракизма, увежбавају и практикују језичку самоцензуру. Тај грађански страх (част изузецима који се боре!) и, на жалост, интелектуална лењост, стварају окружење растуће друштвене безвољности у којему слобода говора сама од себе нестаје или постаје небитна. Нажалост, у главама

таквих људи створио се један виртуелни Голи оток. Овај је далеко страшнији од оног који смо оставили комшијама деобним билансом енглеске подметачине а српске вековне заблуде. За разлику од оног стварног Голог отока за духове од глине из овог нема изласка, они га свуда носе са собом.

За поменуте часне изузетке који се и даље боре (а чији вербални деликт односно политичка некоректност у ствари јесте отрежњење у временима масовне хипнозе којој је homo srbianus бомбардован са централноплански управљаних електронских медија) у модерним мултиетничким и мултикултурним друштвима закони се мењају тако што постају све репресивнији и све оштрији, а друштвени притисак све снажнији. За њих више нема само друштвеног одбацивања и презира. Ту су полицијско-режимско прозивање због мисли које не иду низ длаку општем току ствари. Затим долази судска контрола и санкционисање не само мисли, него како мој случај показује, и помисли (нисам осуђен за оно што сам написао већ за значење речи које је судија „учитао” или приписао моме тексту). Ту је и активно оцрњивање, блаћење, а нарочито, толико омиљено у комунизму – етикетирање. Оно је служило за крајње оцрњивање људи другог става или мишљења. Била је то нека врста негативне есенције и боље речено контрадестилат слободе мишљења и интелектуалне тромости. Могла се назвати и слобода немишљења. Етикетирање је на најбољи начин показивало да се о некоме и његовим речима, пре него што се он осуди, ни не размишља. Оно је уствари било комунистичка варијанта предрасуда. Није било битно да ли си ти Владимир, Миша, Милан и Бранислав, битно је да си био „националиста”, „клерикалац”, „назадњак”, „централиста”, „реакционар”, „контрареволуционар” итд. У савременом јавном говору главних медија као еквиваленти тим старим етикетама и као симболи свеопштег зла често се користе речи „антиваксер”, „равноземљаш”, „противник ЕУ интеграција”, „хомофоб”, „женомрзац”, „сексиста”, „насилник”, „десничар”, и у најгорим случајевима „фашиста” и

„неонациста”. Ово је довело до једне врсте поступка који Штраус назива *reductio ad hitlerum* односно свођење носиоца другачијег мишљења на парадигму зла. На самом крају, за оне којима је и после свега овога стало до слободе говора резервисана је статус апсолутног непријатеља у Шмитовом смислу и све јача кривична репресија. Она од *ultima ratio* (последњег средства за борбу против криминалитета) све више постаје *prima ratio* (прво средство), а како ствари стоје и колико слободномислећих у Србији има, постаће и *sola ratio* (једино средство).

Каква је будућност овог, како смо показали, обновљеног тока гушења слободне мисли и речи? Исти као и комунизма из којег је исцрпео инспирацију за сопствени настанак. Многи су фактори утицали на пропаст комунизма. Међу важније убројао бих сировост и суровост службеног комунистичког језика, те сталне религиолошке чистке (диференцијације) и јака полицијска и судска репресија који су водили губљењу поверења у систем и, коначно, рушењу комунистичког експеримента. Десиће се и овде слично. Ипак има разлике. Требаће више времена и енергије. Савремене квазилибералне секуларне теократије довеле су репресију над мислима и речима до интелектуалног савршенства. Данас је далеко теже разазнати правог политичког непријатеља од обичног опонента односно, речено политички некоректним језиком, данас се теже одваја инквизитор од жртве.

ЗОРАН ЧВОРОВИЋ: ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ НА УДАРУ ПРОТИВПОРОДИЧНЕ ИНКВИЗИЦИЈЕ

Пред нама је књига Владимира Димитријевића „Да се зна/ Повереник за заштиту равноправности против слободе мишљења и изражавања”. Она се бави настојањем идеолога политичког хомосексуализма, и њиховог покровитеља у Србији, Повереника за заштиту равноправности, да ућуткају браниоце породичних вредности и све оне који мисле другачије, и да Србији наметну,

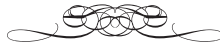

као меру и проверу, своју противпородичну идеологију. Иако је Европски суд за људска права 2016. донео пресуду којом се истиче да право на брак за хомосексуалце, лезбејке и остале „нестандардне сексуалне оријентације” не спада у корпус темељних људских права, у Србији се ка легализацији ових „бракова” иде корацима од седам миља, а они који другачије мисле се инквизиторски ућуткавају. У књизи су, поред случаја Владимира Димитријевића, пажљиво поменути и случајеви професора др Милана Брдара, научног саветника др Мише Ђурковића, професора др Бранислава Ристивојевића, као и писца из Херцег Новог, Николе Маловића, који се на удару идеолошких прогонитеља нашао у Црној Гори.

Године 2018, Удружење „Да се зна” тужило је за дискриминацију Владимира Димитријевића због текста „У одбрану природне породице”, због чега је Поверник за заштиту равноправности повео поступак против овог познатог хришћанског апологете и интелектуалца, да би га, на крају, прогласио дискриминатором. Одмах после тога, **Владимир Димитријевић је од удружења „Да се зна” тужен пред Вишим судом у Београду, чиме се прогон слободе мишљења и изражавања наставио.**

Тужилац се позвао на члан 21 Устава РС, на члан 2 став 1 тачка 1, члан 12 и члан 13 тачка 6 Закона о забрани дискриминације и члан 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Када је у питању члан 21 Устава РС треба имати у виду следеће: Члан 21 Устава РС о забрани дискриминације дефинише појам дискриминације у уставно-правном поретку Републике Србије, а припада групи уставних одредби које су судови и други органи дужни непосредно да примењују (члан 18 Устава РС). Устав Републике Србије дискриминацију дефинише као правну неједнакост, тиме што прокламује да су „пред Уставом и законом сви грађани једнаки и да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације” (чл. 21). Уколико се чињенице које су на-

ведене као доказ да је др Владимир Димитријевић извршио акт дискриминације подведу под уставни појам дискриминације као правне неједнакости, јасно произилази др Димитријевић није могао да изврши дискриминацију. Објављивањем својих вредносних судова грађанин Димитријевић није могао другом грађанину да по основу сексуалне оријентације или породичног статуса ускрати једно од Уставом загарантованих личних и политичких права или да га због наведених личних својстава доведе у неједнак положај према другима када остварује такво право, што је према чл. 21 Устава РС неопходно да би постојала дискриминација. Јер, грађанин Димитријевић не врши јавно овлашћење, па самим тим није ни могао да дође у ситуацију да изврши дискриминацију. Уз то у јавно изнетим вредносним ставовима др Димитријевића нема ни једног противправног елемента, који би чинио биће неког кривичног дела које може да се изврши на вербални начин. Нити је позивао на насиље, нити је пропагирао ускраћивање било ког права припадницима ЛГБТ заједнице, осим оног које им већ не припада по Устава РС – право на закључење брака (чл. 62 ст. 2).

Узнемиравање и понижавајуће поступање као облик дискриминације из члана 12 Закона о забрани дискриминације тужилац тумачи на начин који превазилази границе Уставом одређеног појма дискриминације. Мада је уставност самог члана 12 и целокупног Закона о забрани дискриминације упитна, у овом случају редовни суд не може да врши контролу уставности закона, јер у Србији те послове не раде редовни судови, већ посебни Уставни суд. Имајући то у виду, редовни суд би у овом и сличним случајевима морао да узнемиравање и понижавајуће поступање као облик дискриминације из члана 12 Закона о забрани дискриминације тумачи у складу са чланом 18 Устава који се непосредно примењује, а према коме закон не сме да утиче на суштину Уставом и међународним уговорима и општим правилима зајемчених људских права. Јер, прешироким судским тумачењем појма

узнемиравања и понижавајућег поступања ван граница Уставом дефинисаног појма дискриминације, задирало би се у суштину основних људских права гарантованих чланом 43 и 46 Устава РС, која уживају сви грађани, па и православни Србин др Владимир Димитријевић. Реч је о слободи вероисповести и слободи мисли и јавног изражавања мишљења.

Јасно је да је Димитријевић бранио хришћански морал свог народа, а пресуде Европског суда за људска права указују да не постоји јединствени појам моралности, па се појединим државама оставља да одреде садржај и мере којима се штити јавни морал (*Handyside v. the United Kingdom* од 07. 12. 1976; *Müller et autres c. Suisse* од 24. 05. 1988). Осим тога, Повереник је морао да цитира оне пресуде Европског суда за људска права које потврђују да међу чланицама Савета Европе не постоји јединствени европски стандард о томе шта може да повреди религиозна осећања других, па су поједине државе сходно својим верским приликама и културолошким традицијама овлашћене да самостално одреде мере заштите религиозних осећања које се потребне ради очувања јавног реда и мира (*Wingrove v. the United Kingdom* од 25.11.1996; *Otto-Preminger-Institut v. Austria* од 1994). Тек из угла овакве праксе Европског суда за људска права постало би јасно да изузетна мера ограничења слободе мисли, вероисповести и изражавања ради очувања „морала демократског друштва”, предвиђена члановима 43 и 46 Устава РС, не би могла да буде примењена против православног публицисте др Владимира Димитријевића, који у својим текстовима изражава традиционалне верске и моралне ставове огромне већине грађана Србије православне, исламске, римокатоличке и јеврејске вероисповести. Управо супротно, драстичној мањини која пропагира идеологију политичког хомосексуализма морало би да буде ограничено право на слободу окупљања из члана 54 Устава РС, јер се на тзв. прајдовима протачким, порнографским и богохулним понашањем учесника брутално вређа јавни демократски (=већински) морал и религиозна

осећања огромне већине грађана, чиме се на најдиректнији начин угрожава јавни ред и мир.

Једном речју, у овом случају се нишани на неућуталог православног Србина, др Владимир Димитријевића, а пуца се у слободу мишљења и изражавања и слободу вероисповести сваког грађанина Републике Србије. Књига која читаоцима постаје доступна у пдф формату је ту да нас подсети да се Србија налази на путу у нови тоталитаризам, и да је последњи час да се сви ујединимо у борби за основна људска права и слободе, које колонијални господари и њихове домаће слуге покушавају да укину.

КОСТА ЧАВОШКИ: ВИШЕМ СУДУ У БЕОГРАДУ

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ

Тимочка број 15

2 П број 410/19

Поштована судија Катарина Тодоровић Воркапић, Као *amicus curiae* слободан сам да Вас упознам са својим мишљењем о тужби Удружења „Да се зна!” Београд против др Владимира Димитријевића, професора, коју је поднела адвокат Ивана Љ. Максимовић, Милентија Поповића 19/4, 11070 Нови Београд.

1. Грдно сам изненађен да сте примили тужбу адвоката Иване Љ. Максимовић, а да је нисте вратили с налогом да буде исписана ћирилицом. Надам се да Вам је познато да је службени језик у суду српски, а писмо ћирилично. Такође бисте морали знати да је адвокатура, баш као и суд, јавна служба, уређена законом, те да адвокати морају у обраћању суду да користе службени језик и писмо. Приватна лица наравно могу да се суду обраћају не само латиницом него и кинеским писмом. Адвокати то не могу и не смеју, јер врше **јавну службу**.

2. На другој страни тужбе др Владимир Димитријевић се оптужује зато што је навео писмо Бранислава В. Вујића, за које, колико је то мени познато, Вујић није ни кривично ни грађански

одговарао. Па како онда др Владимир Димитријевић може одговарати за исказ који је неко други написао и објавио, а он га само цитирао као илустрацију?

3. Др Владимир Димитријевић се затим, на другој страни тужбе, оптужује зато што је цитирао америчке стручњаке Алана К. Карлсона и Пола Т. Меруа, који наводе да је заједница између мушкарца и жене једина природна заједница. Ако је то тужиоцу и његовом адвокату толико спорно, зар није било логично да туже те стручњаке или да замоле ЛГБТ организације у САД, које су иначе и моћне и утицајне, да то учине уместо њих? Како сам и муж и родитељ, мени се чини да је породица једина природна заједница. Јер ако је улажење у сексуалне односе ствар слободног избора, подизање и васпитање деце није. То је и природна и морална обавеза, коју закон својим санкцијама поткрепљује. 4. Када је посреди пол, по мом суду то је биолошка чињеница, коју уважавају и наши закони тако што налажу да се пол наведе као елемент идентитета, што тужилац лако може утврдити увидом у личне исправе. Уосталом, одмах по рођењу детета у матичне књиге уписује се и његов пол.

5. На другој страни тужбе, др Владимиру Димитријевићу се замера суштинско неразумевање људске сексуалности. Откада то неразумевање било чега може бити предмет тужбе?

6. На другој страни тужбе др Владимир Димитријевић се терети што преноси наводне ставове Цркве о хомосексуалности. Најпре није јасно о којој је то Цркви реч – да ли православној, католичкој или протестантској? Уколико су то наводни, а не истински, ставови Цркве, Суд би требало да као вештаке позове угледне православне и католичке теологе да разјасне какав је став Цркве према хомосексуализму. Уколико се покаже да је др Владимир Димитријевић тачно навео ставове Цркве према хомосексуализму, не видим зашто би он за њих одговарао, чак и ако је добар верник.

7. На трећој страни тужбе др Владимир Димитријевић се оптужује зато што наводи ставове др Наталије Нарочницке. Не видим зашто би др Владимир Димитријевић одговарао за њене ставове и закључке.

8. Тужилац наводи да су ЛГБТ особе и даље обесправљене у српском друштву, па се поставља питање како др Владимир Димитријевић може одговарати за такво стање ствари.

9. Др Владимиру Димитријевићу се ставља на терет неоправдано и малициозно повезивање хомосексуалности са уништењем природне породице, промоцијом порнографије и дечје сексуалности. Мени се чини да се и хетеросексуалност понекад изобличује у занемаривање природне породице, промоцију порнографије и сексуалну злоупотребу деце.

10. Коначно, др Владимир Димитријевић се оптужује због наводног дискриминисања ЛГБТ лица. Тужилац, међутим, не наводи да је иједно ЛГБТ лице изгубило посао, положај или неко звање збиг дискриминације коју је наводно проводио др Владимир Димитријевић. Напротив, управо је једно ЛГБТ лице постало председник Владе, а није искључено да ће неко друго ЛГБТ лице ускоро постати председник Републике. У Београду, 14. априла 2019.

С дужним поштовањем,
Коста Чавошки
Веле Нигринове број 12
11 000 Београд

**БРАНИСЛАВ РИСТИВОЈЕВИЋ: НИЈЕ ПРОБЛЕМ
ШТО ЈЕ ДРЖАВА ДУБОКА, ВЕЋ ШТО ЈЕ ТУЂА
или: СВИ СМО МИ ВЛАДИМИР Д.**

Није ме изненадила вест да и наш саборац и сапатник Владимир Димитријевић пролази кроз исту голготу *Процеса* коју је нас неколико већ искусило: клеветање, блаћење, потказивање, раз-

пињање или мрцварење од стране дубоког чиновништва дубоке државе у Србији. Пре него што се објасни како тај **Процес** тортуре изгледа, треба објаснити како се ствара и метастазира та кужна израслина на овој напаћеној земљи.

1. Генеза дубоког чиновништва дубоке државе у Србији

Дубока држава у Србији има различите нивое и гране дубоке власти. Од многобројних органа дубоке власти дубоке државе коју имамо у Србији треба поменути само оне који су од значаја за заједничку битку коју воде (како каже Наполеон „иако марширамо одвојено, бијемо се заједно“) господин Димитријевић и сви они који су учинили најтеже дубоко кривично дело дубоке државе – деликт мишљења. То су они органи дубоке власти које је дубока држава створила да би дублирала правосудни систем у Србији. Речју, дубока држава је у Србији створила своје дубоко правосуђе које има све неопходне органе да би спроводила свој дубоки кривични поступак: своју дубоку полицију, своје дубоко тужилаштво и своје дубоке судије. Будући да је скупо и дуготрајно стварати овај дубоки поредак од нуле, дубока држава користи затечено чиновништво Републике Србије тако што га претвара у свој послушни инструмент.

Улогу дубоке полиције која треба да потказује оне који слободно мисле и говоре је додељена страним НВО или домаћим које су под контролом дубоке државе. Улога дубоког тужилаштва које треба да подиже оптужнице против истих додељена је тзв. независним и самосталним државним органима (ордији којекаквих повереништава, заштитништава, комисија, агенција, управа... ређе класичним јавним тужилаштвима). Улога дубоких судија додељена је некад првобираним представницима претходно наведене ордије, некад „препарираним“ судијама редовног правосудног система, а у посебним случајевима чак обичној полицији (рецимо код насиља у породици). Они формално одлучују/суде за државу, али суштински испуњавају циљеве дубоке државе.

Као и свака држава, тако и дубока држава у Србији мора да има свој буџет. Он се зове дубоки буџет. Нема чиновништва које би зарад ничега било лојално држави, било дубокој, било редовној. Стога и они морају да буду плаћени. За разлику од редовног чиновништва које прима само плату из буџета Републике Србије, ово **дубоко чиновништво** (нека то буде генерички назив за разноврсне најамнике дубоког правосуђа), поред плате из буџета Републике Србије има и дубока примања из дубоког буџета дубоке државе у Србији. Та дубока примања из дубоког буџета састоје се од: пројеката, грантова, донација, хонорара, поклона, субвенција, бесповратних кредита, дечијих стипендија итд. Дубоке пензије и дубока здравствена књижица не постоје.

Тај новац је, у ствари извор свих проблема које дубока држава у Србији прави Републици Србији. За разлику од редовне плате коју Република Србија исплаћује свом чиновништву, а за коју оно мора да полаже рачун о минимуму процеса рада истој (нпр. повереништва подносе извештај Народној скупштини, судије подносе извештаје председницима судова, а ови министру правде, полицајац подноси извештај начелнику итд.), за дубока примања које добија од дубоке државе дубоко чиновништво Републици Србији не полаже никакве рачуне. Штавише, за њих они ни не плаћају порез Републици Србији, а рачун подносе само дубокој држави.

Када је неки државни чиновник плаћен од стране две државе, свако разуман може да постави питање којој од тих држава је лојалан? Једнако разуман може да претпостави да ће лојалност овог чиновништва лежати тамо где је веће примање. Да ли то значи да дубока држава обезбеђује да ово дубоко чиновништво буде добро плаћено? Онај ко то помисли живи у заблуди. Примања дубоког чиновништва у Србији су мала и бедна. Па како, дакле, дубока држава обезбеђује лојалност своје дубоке администрације? Једноставно. Оно то не ради тако што им даје велика примања из дубоког буџета, него тако што механизмима дубоког притиска на Народну скупштину издејствује доношење закона којим се обез-

вређују чиновничка примања из редовног буџета Републике Србије. Како је чиновништво Републике Србије редовним и законитим механизмима награђивања за свој рад потцењено, потплаћено и материјално понижено, није чудо да дубока држава може да купи њихову лојалност за само мало више пара. Та сума је и даље бедна, али је већа од још бедније којом их буџет Републике Србије понижава.

Да ли би лојалност те дубоке бирократије дубокој држави била трајнија и чвршћа када би била обезбеђена већим сумама новца? Не. Управо супротно. Наука о безбедности (а, кажу, и обавештајна пракса) учи да се издајници не праве са пуно, него са мало новца. Када се државни чиновник Републике Србије убаца у поступак претварања у дубоког чиновника онда му се даје мало новца зато да би брзо морао да се врати по још. Мало новца не траје дуго. Након што се врати по још новца, сума се смањује, и сваки следећи пут када се врати сума бива још мања. У току овог поступка преображаја чиновника у његовој души се ствара ефекат сличан апстинентској кризи код наркомана (ова криза се најбоље изазива дечијим стипендијама, дечијим пројектима, дечијим грантовима...када чека да прими овај део дубоких примања дубоко чиновништво начисто излуди). Да би апстинент који кризира и стално тражи још опијата био претворен у наркомана, задовољство које му дилер пружа мора бити све мање у интензитету и све краће у трајању. Исто се поступа са чиновништвом у поступку преображаја. На крају поступка, када је оно сазрело као прави зависник, преображава се у пунокрвног и расног дубоког чиновника дубоке државе. Ово је кључни разлог из ког се дубоко чиновништво не осећа лојално Републици Србији. Болест зависности од примања из дубоког буџета ствара код њих душевни еквивалент религијског заноса преобраћеног језуите или искреног верског жара крсташа подно зидова Јерусалима. Болест их чини фанатично оданим дубокој држави. Оно своје везе са Републиком Србијом одржава само још на формалном нивоу. На суштинском

оно је потпуно уплетено и увезано у дубоку државу. Она обучава и припрема ову дубоку бирократију за остваривање дубоких циљева, али не на факултетима, већ на курсевима (дубока бирократија не треба да има добро образовање иначе би могла да схвати шта се дешава), од ње оно добија радне задатаке (усмено, по ходницима амбасада, да не буде трагова и доказа), оно поступа према њеним дубоким законима који су неписани и необјављени (тако нико не зна како гласе, па могу да се мењају у сваком моменту) и њој подноси извештаје (ритуално, у церемонијама, у сврху обнављања подаништва).

И тек сада се долази на везу са почетком овог текста. Сва голгота кроз коју пролази, не само господин Димитријевић, него и сви који су на силу увучени у **Процес** дубоке државе у Србији долазе отуда што колико год она функционише у једном паралелном свету у односу на Србију, све последице њеног рада нажалост, замишљене су да остављају трага на нашој отаџбини. То је, на крају крајева, циљ описаног поступка. Стварање дубоког чиновништва, оног које не подлеже правном поретку Републике Србије, не поступа по њеном законодавству и њој не полагаје рачуне, али на њу у потпуности и пресудно делује, јесте сва сврха не само овдашње него сваке дубоке државе. Доносити кључне одлуке у некој земљи (рецимо Србији), а њој не полагати рачуне: то је опис дејства дубоке државе.

2. Последице необузданог оргијања дубоког чиновништва на положај слободномислећег човека у Републици Србији: мрцварење, натезање, изнуривање, блаћење, застрашивање, надзирање...све у свему - процесуирање

Захваљујући постојању дубоког чиновништва дубоке државе у Србији могуће је да данас у XXI веку слободан човек у Србији пролази кроз **Процес** раван ономе који је тако бриљантно описао Кафка. У њега можеш да уђеш, али не можеш да изађеш. У њему имаш обавезе, али немаш права. У њега те не позивају него те

смештају. У њему нема оптуженог него испљуваног. У њему нема оптужнице него медијске сачекуше. Он се не води у судницама него на киосцима. У њему нема записника него усмених обавештења. У њему се не виде судије него само дубоки чиновници. У њему се не изводи доказни поступак него се прештампавају клевете. У њему нема доказних средстава него наслова из новина. У њему нема коначних пресуда него само привремених решења. У њему се не кажњава него ставља под надзор. Надзор се не издржава, он је вечан. **Процес** дубоке државе никад не почиње нити се икад завршава: **Процес** траје.

Зато је и могуће да се у Србији пишу и подносе кривичне пријаве и када их ни МУП не сматра за основане и оправдане. То раде НВО као полиција дубоке државе. Такође је могуће да се „оптужнице” подижу без контроле суда и „пресуде” доносе без контрадикторног доказног поступка и без јавног изјашњавања „окривљених”, а све то од стране истог лица. То ради Повереник за равноправност као „дубоки тужилац” дубоке државе. Он може да покрене поступак за утврђивање постојања дискриминације и да донесе одлуку да дискриминација постоји („кадија те тужи, кадија ти суди” каже наш народ), без да је икад оног кога је „окривио” саслушао, дао му прилику да се **непосредно и јавно** суочи са доказима из „оптужнице” или „сведоцима” против себе и да се брани. Такође је могуће осудити непокорног казнама које кривичноправни систем Републике Србије не познаје већ скоро 30 година. То раде, било Повереник за равноправност, било судије, када изричу санкцију која је по садржају еквивалентна злогласној и по злу чувеној мери безбедности **забрана јавног иступања** из кривичног законодавства комунистичке Југославије. Када дубоке судије одлуче да то ураде тада се оптуженом такође не дозвољава непосредна, контрадикторна и јавна расправа и суочавање са доказима оптужбе, сведоцима и тужиоцем. Не. У мом случају (сигуран сам да се у овоме неће разликовати ни случај господина Димитријевића) дубоки судија је у пресуду унео посебне и дубо-

ком чиновништву тако омиљене, тзв. дубоке чињенице. То су оне које уопште није утврђивао у дубоком поступку! Просто их је током **Процеса** дописао у предмет. То је редован и нормалан образац понашања дубоких судија. Што би рекао наш народ: „Може им се”. Оно што је још могуће у окружењу дубоког кривичног поступка дубоке државе јесте да се информације о току Процеса сазнају из интервјуа и новинских натписа, а не из списка предмета. Тако сам из емисије РТВ-а сазнао да ћу бити оклеветан за дискриминацију пред Врховним касационим судом, када ће то бити, име дубоког судије који ће ме Процесуирати, и на крају, као шлаг на тарту, целокупна јавност је обавештена да је дубоки судија „дубоког” Повереника уверио да не треба да брине. Дубоки Повереник ће креирати „судску праксу”.

Паралеле између процеса дубоке државе у Србији и Кафкиног Процеса су толико јаке, да се поређење господина Димитријевића са Јозефом К. у наслову текста нужно намеће. Верујем да је то будуће стање сваког слободномислећег човека у Србији, а то је свако коме је стало до њене добробити, а који то јасно и гласно каже. Молим да ми опросте сви они које овде нисам поменуо, а који деле судбину господина Димитријевића у Процесу. Просто превише нас је. И са сваким даном наш број расте, а нема сумње да ћемо сви бити у истом положају. Наша имена ће нестати јер су она у Процесу небитна. Дубокој држави није битно како се зовемо већ да ли мислимо својом главом и слободно говоримо. Зато ћемо сви временом постати Владимир Д. Срећом па храбрих у Србији има на претек тако да ће ускоро сва слободарска Србија бити талац Процеса у који ју је гурнула дубока држава. Тиме ће дубока држава само оснажити и попунити наше редове. Постаћемо армија оклеветаних али неукаљаних. Прогоњена али и даље високо уздигнутог чела, очеличена од искушења а ипак не сустала, озлојеђена али без горчине, оправдано разгнењена али без мржње, непоткупљива иако гладна, узорна и јака, једном речју – савршена. То не може а да не буде окидач за преокрет и преображај

Србије. Што је Процес снажнији, то је више Владимира Д. Што је више Владимира Д. то је ближе ослобођење.

За крај, желео бих да скренем пажњу на још једну Наполеонову мудру изреку: „Не прекидај непријатеља када греши”.

СЛОБОДАН ЈАНКОВИЋ: ГРАЂАНИН НЕПОКОРНИ

Др Владимир Димитријевић, професор чачанске гимназије, аутор десетина књига и стотина чланака, махом на теме вере, књижевности и просвете, оптужен је да вређа достојанство ЛБГТ особа. Тако он стаје у ред оптужених и опомињаних људи од пера и угледа, проф. Бранислава Ристивојевића, проф. Милана Брдара, др Мише Ђурковића, који треба да показно одговарају како се обичан Србин или Српкиња, грађанин Србије, не би усудили да буду непокорни диктату нових идеологија.

Владимир Димитријевић је крив, каже тужилац коју је ангажовала извесна НВО која се бори, како кажу, за права ЛГБТ особа, између осталог јер говори и пише да је једина природна породица она коју чине мушкарац, жена и деца! Каква друга природна породица може постојати? Ко може добити децу? Мушкарац и жена, или можда то могу два мушкарца, две жене, два људска бића и амеба, ко?

Крив је Димитријевић, како тврди тужба, јер цитира друге научнике и истраживаче, јавне личности и ставове Српске православне цркве који указују на различитост хомосексуалних веза у односу на хетеросексуалне. Дакле, он наводи туђа истраживања и мишљења, те је стога крив! У комунизму се није смео критиковати марксизам, а данас делује да имамо систем у коме не сме да се критикује хомосексуализам. Све остало је дозвољено, српска историја, држава, српски хероји од Лазара до генерала Младића могу да се блате, дневна и периодична штампа може да се претвара у зборник вулгарности и порнографије, али оно што пишу и говоре људи од морала и честитости смета.

Владимир Димитријевић није осудио ниједну особу јер је хомосексуалац, лезбејка, трансвестит или шта већ. Он се залаже да штитимо породицу која одумире, и то му се јасно ставља на терет у тужби. Наводи се да је крив и јер указује на „наводне ставове Цркве и наводи: хомосексуалне везе су грешне и подлежу осуди...” Нису то никакви наводни ставови Цркве већ су хришћанско учење засновано на Светом писму. Није он напао хомосексуалце већ пренео учење Православне цркве да је таква веза грешна. Ако је крив за то, криви смо сви који у Христа верујемо и Свето писмо светим сматрамо. Али, исто тако криви су и сви они који нису спремни да кажу како је светло тама и истина лаж, јер шта пише у Библији лако је доступно готово сваком.

Када је 2009. године усвајан Закон о забрани дискриминације, који није испоштовао законску процедуру о јавној расправи, на затвореној дискусији је Нацрт текста хваљен као изузетно напредан и за Европу. Упркос бројним научним испитивањима, политичко агитовање је довело до наметања личних преференци као пожељног обрасца понашања, прво у САД, а онда и шире. Поменути Закон је, због својих недостатака, допринео продубљивању ограничавања слободе говора насупрот пракси слободе изражавања као једне од основних слобода. Не само то, него ова тужба и слична деловања Повереника за заштиту равноправности, указују на опасност по слободу вероисповести, такође једне од основних слобода гарантованих Повељом УН. Само након примедби Српске православне цркве и традиционалних верских заједница у Србији, свештена лица имају слободу да јавно износе њихово религијско учење. Шта је са верским слободама више од 90 одсто држављана Републике Србије?

Србија 2019. године од рођења Христа је земља са 2,5 пута већом стопом оболелих од рака у односу на светски просек, земља у којој сваке године десетине хиљада људи више оде него што се врати, (колико тачно не знамо јер се ти подаци не објављују). У нашој земљи, што већ већина зна, више од тридесет хиљада људи умре

него што их се роди. Србија је земља у којој готово свакодневно извршитељи избацују људе из њихових станова и кућа. Наша је земља правде и права, земља у којој је забрањена дискриминација? То је земља у којој људи од угледа и пера, показно за већину житеља, бивају опомињани и тужени јер, наводно, вређају достојанство ЛГБТ особа.

У таквој земљи Владимир Димитријевић је сумњив и оптужен, како би другачије и било? Али, како каже родољубива шкотска песма коју наводе и туженик и тужилац „Све док нас је и сто живих...”

др Слободан Јанковић

члан организационог одбора Друштва за слободу говора

СРЂАН ВОЛАРЕВИЋ: КУДА ИДЕ СРПСКО ДРУШТВО

Неку годину после окончања необјављеног рата Америке и њених савезника против Срба и Србије, на огради којом бејаше ограђен Дом омладине у Београду, осванула је повелика табла на којој је писало како Сједињене америчке државе помажу обнову тог здања са 100.000 долара. У односу на сву штету коју су Сједињене америчке државе Србији и Србима причиниле у помешном рату, 1999. године, сума је равна микроскопском делу зрна прашине – али на овом месту бејаше судбоносна.

Показало се веома брзо, већ после неколико месеци, када је Дом омладине поново и свечано отворен, са истим именом – будући и даље намењен омладине Београда. Од ранијих скромних садржаја, од понуде за обликовање свести младих, сада је сачињен огроман искорак, за ширење видика према новим хоризонтима живота.

У месечној понуди, нарочито се издвајао онај део програма који је популаризовао педерастичку.

А неко краће време касније за око ми је запао један малецни цртеж, штампан преко матрице, на лиму једне капије у трећој улици од Дома омладине. На контурама човека, са репом мајмуна, видело се како овај у једној руци држи крст а другом, прстима показује новоустановљен симбол припадања Србима, док се као каква аура над том контуром надносила Брозова, тојест латинична реч, „ЕВОЛУИРАЈ”.

Заувек ће ми остати непознато да ли је ова творевина, као дух, однегована у окриљу Дома омладине, обновљеног несебичним трудом Сједињених америчких држава. А као горка и отужна опомена и дан данашњи оглашава ми се сећање на то, како сам негде читао, да су Американци утаманили све Индијанце стаклићима, ђинђувама, бижутеријом, алкохолом и технолошком супремацијом.

За нас Србе припремили су законе. И чиновнике који ће их спроводити онако као што се удружени људи боре против поплаве, земљотреса, пожара, олује и града. Дакле, људе који ће у то име и у ватру и у воду, не штедећи ни савест, ни памћење, ни порекло, ни наслеђе, ни свест, ни оца, ни мајку, ни рођено дете – управо онако како су комунисти регрутовари младе скојевце у своје редове. Али сви су они чиновници државе Србије, плаћени, дакле, нашим парама, а чујем и туђим, иако у тај посао уведени против наше воље, сасвим несагласно нашем разумевању живота.

Чак су и измишљене нове професије, да би ти закони могли да се спроводе, где су оне смештене у просторије које им је држава Србија великодушно ставила на располагање. Као омбудсман, канцеларија за ово и оно, повереник за ово и оно, комисија за ово и оно, агенција обично за популаризовање Запада, управа за ово и оно, заштитништво, друштво за ово и оно, такозвани НВО... и у тој недодирљивој какофонији бораца за установљавање смрти Србије, најмаркантнији је повереник за заштиту равноправности.

Управо ових дана повереник за заштиту равноправности, Бранкица Јанковић, доживљава своју апотеозу над главом Владимира Димитријевића.

Наравно да се држава Србија гради глува и слепа – јер оно барјачке са мноштвом пентаграмских знакова прекрива небо над Србима, као што се вијори и у Шимонавцима и у Врању. А то небо данас је више но икад небо Бранкице Јанковић, где би она да то буде и наше небо.

Како је већ речено на многим местима по интернету, Владимир Димитријевић је угрозио ЛГБТ популацију, што је наказни американизам, док на српском језику то гласи педере, или мужељожнике, тако што је вређао достојанство персоне те сексуалне оријентације.

И та ствар је на суду, дакле пред државом Србијом, док је Бранкица Јанковић илегална, иако легално добија наше паре за своју илегалну делатност. (Волео бих да знам на којој скупштинској седници је она легализована.)

Али занемаримо ту ситницу.

Не треба да читамо шта нам је написала уважена Бранкица Јанковић, нити има потребе да се суочавамо са њеном писменошћу. Суштина стоји пред судом у томе како је Владимир Димитријевић „вређао достојанство сексуалне оријентације припаднике ЛГБТ популације”.

Шта то значи? У преводу на чист, 100% српски језик, то значи да је Владимир Димитријевић држао свећу овим „припадницима ЛГБТ популације” и да је том приликом установио оно што је рекао као увреду.

У ширем погледу на „држање свеће” то би значило да је Владимир Димитријевић био присутан интимном чину између педера М.Б и Ж.Г., па је све то описао и, уз приложене фотографије, објавио или у штампи или на интернету или на телевизији. А самим тим свим припадницима „сексуалне оријентације ЛГБТ

популације” било је угрожено достојанство. (Било је сличних случајева, али без педера, када је и полиција приступала истраживању таквих дела.)

Међутим, ако већ „ЛГБТ популација” има свој дан да свима у држави Србији каже да су педери, да том приликом окупитрају центар Београда, уз пуну заштиту државних органа реда, као и уз присуство виђенијих политичара из власти и обавезног његовог екселенцију из УСА, зашто би „држање свеће” над њиховим чиним интимности угрожавало њихово достојанство?

У происходећем смислу то би значило: он има права за себе да каже да је луд, а ако му ја кажем да је луд, онда је то кривично гоњиво!!!

То је главни апсурд делања уважене Бранкице Јанковић.

Узгред буди речено: ако је јавним парадирањем педера по Београду, престоном граду Србије, икоме угрожено достојанство, онда је то онима који нису педери. Или Бранкици Јанковић треба одржати који час српског језика, да би упознала значење речи саблажњавање – осим ако она није за себе умислила да је нови реформатор српског језика, па ова реч ништа не значи.

Ова кратка поређења овде имају улогу да укажу на бесмисао тужбе против Владимира Димитријевића, да заправо разоткрију стварну делатност Бранкице Јанковић.

Владимир Димитријевић је познат као аутор више књига чији се садржаји крећу од студиозних излагања о питањима православа и хришћанства уопште, до сведочења о савременим искушењима са којима се сусреће српско православље, у традицији знано као светосавље. Владимир Димитријевић је веома и плодно делатан и на интернету, преко неких портала, као што не ретко бива и на појединим трибинама, где такође сведочи хришћанство, православље и светосавље.

И то је оно што је трун у оку Бранкице Јанковић.

У једном тексту, негде на неком порталу, Владимир Димитријевић је писао о педерастичности, а да би му ослонац у мисли били и Мојсијево Петокњижење и Јеванђеље – где се педерастичност осуђује и представља као болест и наказност у друштву, па самим тим и сасвим непожељним.

То писање, то сведочење хришћанства дарнуло је у живац Бранкицу Јанковић да покрене судски процес против Владимира Димитријевића.

У суштини уважена Бранкица Јанковић оспорава темеље хришћанства, јер не допушта једном хришћанском мислиоцу да се позива на изворе свог хришћанског трајања, што нас упозорава на чин који би нас вратио у времена прогона хришћана, у времена Рима.

Бранкици Јанковић сметају и Стари завет и Нови завет, а не Владимир Димитријевић, или бар онај део где се казује о педерастичности. Што поново за собом повлачи сазнање да се уважена Бранкица Јанковић острвљује на више од 85% светосаваца и православних житеља Србије. Али она иза себе има државу Србију, јер је држава Србија нашим парама плаћа за тај посао, и суд ју је уважио, да би се учврстио тај њен положај и право да тужи, не Владимира Димитријевића, већ сав народ православни и српски.

Тако стижемо на почетак овог кратког текста, да бисмо увидели где је место уваженој Бранкици Јанковић и каква је улога Сједињених америчких држава у односу према Србима и Србији. А да ли ћемо томе подлећи и Америку усвојити као што су је усвојили Чирокези, Апачи, Сијукси, Команчи... зависи само и само од нас самих.

РАДЕ ЈАНКОВИЋ: МОЈ ОДГОВОР ЊИМА

Поводом тужбе групе хомосексуалаца против брата у Христу, др Владимира Димитријевића

Ми морамо да бранимо православље, не зато што је наше него зато што је православље пут који води ка Истини и Спасењу, пут који су за нас утабали наши мученици постардали за „крст часни и слободу златну” – и Он! – „што га је Он открио, Он пропутио, Он осигурао.” (Јустин (Поповић): *Apologia de via mea*) Има већ две деценије како србско друштво ситним корацима иде ка Европској унији а ових дана, само у једном скоку, вратили смо се девет деценија уназад. У то доба отац Јустин (Поповић) би прогоњен од групице ненавидника, зато што је устао против злоупотреба ректора Богословије Св. Сава у Сремским Карловцима. Епилог овог мучног спора беше: ректор би смењен и пензионисан; часопис Хришћански живот би укинут а отац Јустин, уместо сатисфакције, доби премештај у Призрен „по потреби службе”. И зашто све то? Само зато што је у часопису Хришћански живот устао против опасних неправославних новотарија, против промене календара, другог свештеничког брака и аутономистичких тенденција појединих покрајинских цркава – „из ревности за Православље и из љубави према Господу Христу.” (*Apologia de via mea*)

Зар смо заиста напредовали као заједница словесних људи, кад смо опет тамо где смо били пре девет деценија? Ових дана опет је један православни ревносник, др Владимир Димитријевић, тужен суду од групице хомосексулаца – зато што је устао у одбрану породичних вредности хиљадама година старих, не зато што су ове вредности древне, него зато што су од Бога благословене и запрећене канонима наше једне, свете, саборне и апостолске Цркве. А ја, многогрешни и слаби и на леност хитар, најнедостојнији међу недостојнима, устајем, ево, не да бих бранио брата Владимира – њега ће бранити његов Анђео хранитељ чију је заштиту примио на крштењу, развезаће му језик на суду, наоружаће га оклопом вере и мачем истине – у то не сумњам! – него зато што хоћу да браним истину и да вас, изопаченике, позовем на покајање. Наша вера није пуко веровање, што ви не разумете, него је непрестана борба са злом и пороком – молитвом, постом и

покајањем – ми смо саборци на земљи небеској војсци коју предводи Архангел Михаило, зато је наша Црква заједница слободних људских бића и анђела. Сваки православни хришћанин дужан је да сведочи и брани нашу веру, зато је наша Црква војствујућа, а ми, по мери наше људске слабости, или смо њени војници или дезертери.

Више од три деценије брат Владимир сведочи веру Христову и барни чистоту православља од екуменистичких новотарија. Ко ме смета труд овог ревносника да „што више светоотачких кандидата упали у мрклој ноћи нашег црквеног сазнања и живота“? (Apologia de via mea) Атеистима? Агностицима? Сатанистима?... Ви тужите др Владимира Димитријевића. Знате ли ви шта је то тужитељ? Грчка реч διαβολος (diabolos), у значењу: опадач, тужитељ, подказивач – истовремено значи: Ђаво или Сатана. Сатана је, дакле, тужитељ! Ако кажемо да сте захваћеним сатанизмом, да ли ћемо онда погрешити? Треба ли да спалимо све речнике овога света да бисмо заувек искоренили „говор мржње“? Ако председник србске владе постане „тата“, шта да кажемо: „он“ или „она“? Како да ословимо председника србске владе, а да се ви не увредите: „Господин тата“ или „Госпођа тата“? Треба ли да променимо правописна и граматичка правила да бисмо испунили „правила коректног говора“? Ви сте све изокренули и још тражите да се ми прилагодимо тој перверзији. Ви правите збрку и још оптужујете све оне који би хтели да уведу какав-такав ред у овај хаос. Идите и ПОКАЈТЕ СЕ: на погрешну сте стазу стали. То је стаза коју је утабао Сатана: вас води у пропаст, а нас саблажњава. „Није могуће да не дођу саблазни; али тешко ономе преко кога долазе.“ (Лука: 17;1)

За нас није спорно ваше сексуално опредељење него ваше намере. Ви желите да уништите хетеросексуалну породицу а за нас је она светиња. Не тако давно, извесна Маша Гесен, лезбејка, Рускиња, бивши директор сервиса „Радио слобода“, изјавила је у једној ТВ дискусији у Сиднеју: „Овде се не ради о правима хомосексуалаца на брак, већ о томе да институцију и брак као та-

кав, односно породицу, треба демонтирати! Породица не треба да постоји у класичном облику. Борба хомосексуалаца за брак обично крије оно, шта планирамо да урадимо супружанском пару, када постигнемо циљ. Приче о томе, да институција породице неће претрпети никакве измене, нису истините.” (www.srbin.info) Брата Владимира оптужујете зато што се није оградио од цитата које је употребио у својем огледу о породици. А ви? Да ли сте се ви оградили од изјаве Маше Гесен? За мене ваше ћутање значи да прихватате њен став о породици: да се и ви борите за уништење србске породичне традиције. Па зашто – о, лицемери и фарисеји! – не кажете то јавно и отворено?

Идите и ПОКАЈТЕ СЕ: јер лицемерје је грех. „Лицемерство је мајка лажи, а често и њен непосредан повод.” (Св. Јован Лествичник: О лажи) У оку др Владимира Димитријевића видите трун а на својим плећим не видите ни балван.

Ви разарате темеље правног поретка: своје личне фрустрације и комплексе намећете читавом друштву као проблем јавног права. Индивидуализам – оно што је лично, аутентично, непоновљиво – претварате у колективизам; сами себе утерујете у колхоз звани LGBT. Ви сте необољшевици у служби једног новог тоталитаризма. Зато вас видим као извршиоце репресије у кући „Великог брата”. Чврста организација којом сте се наоружали свуда у свету потсећа на комунизам у његовој раној фази. Нико не треба да се заварава: и комунисти су били ненасилни док нису освојили механизам насиља. Зато се тихо увлачите у институције власти: у владу, војску, полицију, правосуђе. Ограђујете се нормативним поретком да би сте се тобоже заштитили од хомофобије, али узалуд: није проблем у хомофобији већ у вашој нечистој савести: тежина греха који сте себи натоварили, то је оно што вас оптерећује. Идите и ПОКАЈТЕ СЕ! Под изговором тзв. „коректног говора” намећете овом друштву суптилан облик цензуре. Ви се не задовољавате само забраном нагативног наратива о вама, ви намећете као обавезан позитиван дискурс о вама. Овакав облик

цензуре опаснији је самим тим што је суптилнији. „Право оруђе цензуре – каже Ролан Барт – није полиција већ endoxa. Као што се неки језик боље одређује према ономе што се у њему мора рећи (његове обавезне рубрике) него према ономе што он забрањује да се каже (његова реченична правила), тако ни друштвена цензура није тамо где је говор спречен, већ тамо где је он принудан.” (Ролан Барт: Сад, Фурије, Лојола) Као што знате Ролан Барт је био хомосексуалац. Па шта? Ја немам проблем да га цитирам! Проблем настаје у вашем црно-белом свету где постоје само они који вас тетеше и они који вас мрзе. А и то је, ако нисте знали, симптом бољшевизма у вама. Идите, дакле, и ПОКАЈТЕ СЕ: што оптужујете честите људе – на правди Бога! – само зато што желе да мисле другачије него ви.

Ви сте морал и културу овог друштва довели до апсурда. Намећете се друштву са захтевом за „истополне бракове” али не видите, да су ти „бракови” само карикатура нормалних хетеросексуалних односа. Ако две лезбејке склопе брак, зашто у тој „брачној заједници” једна страна увек симулира мушкарца, док друга упадљиво наглашава женственост? Зашто тражите симулакрум супротног пола а истовремено се залажете „истополне бракове”. Кога ви обмањујете? Какви су то „истополни бракови” кад се једна страна увек претвара – дакле лаже! – да је нешто друго него што јесте. Идите и ПОКАЈТЕ СЕ: јер „лицемерство није ништа друго до вежбање у лажи и творац лажи, са којом је помешано кривоклетство, достојно најтеже казне.” (Св. Јован Лествичник: О лажи) Ако у таквом „браку” једна страна роди дете, како да ословимо ону другу страну: „Господин тата” или „Госпођа тата”? Или ћемо увести еуфемизам: „Први” и „Други” родитељ? Али то већ мирише на дискриминацију. А ви се борите за једнакост. Што значи: нема „први” и „други” него само „први” и „онај до њега”. Да кажемо онда: родитељ „А” и родитељ „Б”? Али то вас чини родно неупадљивим. Исувише је неутрално то „А” и „Б”. А ви би сте да будете родно препознатљиви. Побогу, па шта да радимо? Треба

ли да променимо целокупну синтаксу, правописна и граматичка правила? И шта још, да би би сте ви били задовољни?

НА КРАЈУ:

(Уместо закључка)

Једном приликом Борисав Пекић испричао је или написао, не могу да сетим тачно, једну поучну анегдоту из живота његовог оца. Пре оног рата његов отац је био Срески начелник, или тако нешто, на Цетињу. Случајно тамо се задесио и један кројач коме је било јако стало да се покаже као жестоки комуниста. Кад год би се Пекићев отац задесио у кафани овај кројач би гласно говорио против Краља, против Пашића, против Владе и „тих министара лопова”. Али стари господин Пекић није реаговао на ове провокације, што је једнога дана разбеснело овог „несхваћеног комунисту”. Он стаде пред Среског начелника, испрсисе и рече: „Ја сам комуниста. Зашто ме не ухапсите?” Стари господин Пекић само га презриво погледа и одбруси: „Ако ову државу сруше такви као ти, онда она не заслужује да постији.” Али авај! Стари господин Пекић се преварио: државу су срушили баш такви „као он”. Шта хоћу да вам кажем браћо моја православна? Ми никога не потцењујемо, пажљиво гледамо шта раде, меримо два пута и реагујемо. И реаговаћемо увек кад видимо да се подкопавају темељне истине наше вере. Јер је речено: „Не знате ли да мало квасца цело тесто укисели?” (1Кор.5;6)

Слава Тебђ Господи!

ЗОРАН ЧВОРОВИЋ: СЛУЧАЈ ВЛАДИМИРА ДИМИТРИЈЕВИЋА И ПОКУШАЈ РЕПАГАНИЗАЦИЈЕ СРБИЈЕ

ПОХВАЛА НА РАЧУН ДИМИТРИЈЕВИЋА

Један од људи који су стали на страну др Владимира Димитријевића је и политиколог по образовању, а пословни човек

по занимању, Милоје Стевановић, који је написао текст „Пажњу молим: др Владимир Димитријевић држи час!” У њему он, између осталог, каже:

„Ко је Владимир Димитријевић?

У најкраћем: један вредан, марљив, пожртвован професор чачанске гимназије, који је актом епископа жичког Стефана 1994. године постављен је за катихету верске наставе при Црквеној општини у Чачку, одакле је 2008. без образложења уклоњен.

Задојен светосавским млеком од своје богољубиве мајке ста-сао је у православног публицисту и писца благодарећи духовном појилу београдске цркве Александра Невског кад је њоме начелствовао протојереј-ставрофор хаџи Љуба Петровић. Објавио је седамдесетак књига, безброј текстова и полемика и приредио преко стотину књига православне садржине. (в. детаљније: <http://www.vladimirdimitrijevic.com/sr-rs/biografija-dr-vladimir-dimitrijevic.html>)

Е, тај Владимир Димитријевић, отац четворо деце, је од стране Поверника за заштиту равноправности проглашен за дискриминатора, а ускоро ће се наћи и на оптуженичкој клупи пред Вишим судом у Београду зато што је објавио текст „У одбрану природне породице”, односно зато што је бранио хришћански морал рода свога.

„Свему има време”, што би рек’о премудри Соломон, или како би то наш народ исказ’о: „Свако време носи своје бреме”. Учинимо кратак осврт на овај чеперак нашег зловремја у коме су се побркали аршини части и бешчашћа, истине и лажи, морала и бестиђа...”

Милоје Стевановић истиче да је „некада, „у једној земљи сељака на брдовитом Балкану”, Владимиров колега, професор Милоје Павловић одбио понуду крвника да му се спасе живот и, пригрливши своје ђаке, стао пред наоружани зликовачки строј говорећи: „Пуцајте, ја и сад држим час”.

Била је то морална лекција која ће се памтити док је века и света, док нас не нестане у неком, не дај Боже, новом Содому и Гомору у који би хтели да нас суноврате обожаваоци Вебера и ругачи Слову Господњем у којему се вели: „Рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њоме” (1. Мој. 1. 28).”

Такође, по Стевановићу, „некад, не тако давно, је првојерарх Иринеј Гавриловић стао на бедем одбране морала говорећи: „Наш град и нашу јавност и ове године потреса питање одржавања такозване `параде поноса`, наговештене за недељу, 2. октобра (2011) у Београду. Са пуно оправдања ову пошаст назвао бих не парадом поноса, већ `парадом срама` којом се благи људско достојанство и гази светиња живота и породице”. (в. <http://www.pecat.co.rs/2011/09/patrijarh-irinej-sprecite-gej-paradu/>)

Некад су писмени читали, неписмени слушали и тувили, а духовни пастири проповедали о томе шта вели Свето Писмо, јер и једни, и други и трећи бејаху образовани, будући да имадијаху образ, и тако сазнадоше и по томе се управљаше: „Ко би мушкараца облежао као жену, учинише гадну ствар обојица; да се погубе, крв њихова на њих” (3. Мој. 20, 13). И у Новом завету апостол Павле вели да је мужелоство смртни грех, и да, за последицу има вечну смрт, тј. вечну одвојеност од Бога: „Или не знате да неправедници неће наследити Царства Божјега? Не варајте се: ни блудници, ни идолопоклоници, ни прељубници, ни рукоблудници, ни мужеложници, ни лакомци, ни лопови, ни пијанице, ни опадачи, ни отимачи неће наследити Царство Божје” (1. Кор. 6, 9-10). „Јер кад познаше Бога не прославише га као Бога, нити му захвалише, него залудеше у својим умовањима, и потамне неразумно срце њихово; говорећи да су мудри, полудеше, и заменише славу бесмртнога Бога подобием смртнога човека и птица и четвороножних животиња и гмизаваца. Зато их предаде Бог у жељама срца њихових у нечистоту, да се бешчасте тела њихова међу њима самима; који заменише истину лажју, и више поштоваше и послужише твари него Творцу, који је благословен у веко-

ве. Амин. Зато их предаде Бог у срамне страсти. Јер и жене њихове претворише природно употребљавање у противприродно, а и мушкарци, оставивши природно употребљавање жена, распалише се жељом својом један на другога, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, примајући на себе одговарајућу плату за своју заблуду..." (Рим. 1, 21)."

По Стевановићу, „некад су будући свештеници учили шта веле свети оци попут Светог Јована Златоустог који каза: „Мужеложници (хомосексуалци) су гори од убица, јер убица одваја душу од тела, а овај погубљује душу заједно са телом. Ма који грех да узмеш ни један неће бити раван овом безакоњу.” И још рече да су мужеложници „бестиднији и од паса” и да су „срамотећи свој род учинили га бесчаснијим и од неразумних створења”... Млади богословци, у време оно, слушаху реч Светог Димитрија Ростовског који учаше: „Содомски грех је највећи, најтежи и најљући грех који највише гневи Бога и који је већи од осталих грехова који вапију на небо. За такав грех Бог не само што ће вечном казном мучити у паклу него је наредио да се такав грешник погуби (3 Мојс. гл. 20). И сам Он је као прву казну огањ пустио на Содомљане дајући пример да такви људи и касније треба да буду погубљени без милости” (в. <http://srbinaokup.info/?p=91813>). И још поучаваше овај Божји угодник: „Где људи, изменивши природу људску постају слични свињама које воле гној и кал, одатле одлазе анђели Божји, а уместо анђела таквима се приближавају демони и ступају с њима у друштво”. (в. <http://borbazaveru.info/content/view/6682/31/>)”

А шта се сада збива?

Ево речи Милоја Стевановића: „Сад су се времена променила. Тако, они што нас сатираху кад год им се указа прилика, они што нам исписаше ‚крваве бајке’, они што нам преко Милосрдног анђела одаслаше ћецу у смрт, ћуприје и фабрике у рушевине и згаришта... ти се србождери сада, попут камелеона преобразише

у наше велике ,пријатеље` ,хуманисте` ,демо(н)крате` и ,добротворе` који нам неће више проливати крв преко нишана и бомби са осиромашеним уранијумом, него ће је нежно исисавати преко тзв. иностраних инвестиција изниклих на ,структуралном прилагођавању привреде`, што је други израз за гробље у које је, након злочина наших ,вођа`, сахрањена домаћа индустрија, домаће банке, домаћа трговина...”.

Стевановић, међутим, истиче да се 2017. на челу државе Србије не само наша једна лезбејка (што је њено опредељење, и ствар слободе избора), него и особа која је јавно учествовала у геј парад и пропагирању идеја противпородичне идеологије политичког хомосексуализма, а коју је део нашег духовног вођства малтене подржао (рецимо, каже он, првојерарх СПЦ се са њом сликао, а медији су пренели, никад недемантовану, изјаву митрополита Порфирија да СПЦ дотичну подржава у њеном раду).

Стевановић додаје да поједини епископи, ученици митрополита Јована Зизјуласа, попут владике браничевског Игњатија, уче да је хомосексуализам малтене природан. Он додаје: „Сад млади богослови слушају небулозе које попут кукоља сеје по њиви светосавској поменути Мидић а тзв. црква ћутањем одобрава: да је по цркву штетно и погубно када се обраћа пажња на грех, на етику, на крст, на избављење од ђавола и искупљење од греха, са циљем да нам Бог опрости грехе; да циљ хришћанства није испуњавање заповести Божијих и чување моралног закона; да суштина Цркве није у испуњавању заповести Божијих; да ако је Црква ту да чува Божанске законе, и ако се хришћанство схвата као испуњавање моралних норми и моралних закона, онда човек нема потребе за Црквом; да није задатак догматике да понавља оно што је Црква рекла и дефинисала, или што је Господ рекао у Светом Писму; да је Бог створио човека, а да га претходно није питао па је тако Бог наметнуо човеку Себе, све људе и читаву творевину и тиме угрозио човекову слободу; да смо сви ми свети, без обзира на наше грехе... (в. <http://srbinaokup.info/?p=29618>).”

Милоје Стевановић каже и ово: „Владимиру Димитријевићу је од стране Повереника за заштиту равноправности понуђен ‚спасоносни излаз‘ уместо прогона: да упути „јавно извињење особама другачије сексуалне оријентације, да се убудуће суздржи од дискриминишућих изјава и да у року од 30 дана обавести повереника о спровођењу ове препоруке”.

Овај узорни васпитач бројних генерација чачанске гимназије не бијаше „срца удовичка, но бијаше срца јуначкога” па узвикну: „Као православни хришћанин, у било ком тренутку сам спреман да замолим за опроштај сваког кога сам увредио и ожалостио. Али, наравно, не пада ми на памет да се извињавам због јавно изнетог става о противпородичној идеологији политичког хомосексуализма која се противуставно намеће Србији”. (види опширније: <http://www.vladimirdimitrijevic.com/sr-rs/22-sr-rs/novinski-clanci/255-profesor-nece-da-se-izvini-lgbt-populaciji.html>).

И зато, молим, обратимо пажњу: попут Милоја Павловића који, у време оно, не продаде душманину образ ни по цену живота, данас др Владимир Димитријевић не даде душу ђаволу и не шћадијаше да трампи јефтино за безцено. Речима: „не пада ми на памет да се извињавам” (онима што газе Закон Господњи, оп. М.С.) – он држи час из морала! Алал Ти вера, Владимире Димитријевићу!”

О ЧЕМУ ЈЕ ОВДЕ ЗАПРАВО РЕЧ?

Живимо у доба неумерености сваке врсте, па и и неумерености у изражавању. Зато се поставља питање: да ли је Милоје Стевановић претерао пишући похвале Димитријевићу? Нама се чини да ту похвале као такве нису најбитније, јер је он у свом тексту указао на чињеницу да се Владимир Димитријевић, у времену у коме живи, определио да, јавно, говори оно што као православни хришћанин мисли. Живот хришћанина у овом свету увек је захтев да се дух овога света не прихвата, макар такав духу био

и на власти у држави. Хришћанин је ДУЖАН да исповеда своју веру, без обзира на околности. Он то мора да чини и зато што, по речи старца Пајсија Светогорца, лични грех који неко чини пада на самог починитеља, а ако се неки грех државно озакони, он пада на читаву заједницу. Разградња традиционалног појма брака и породице бременита је тешким последицама, поготово у друштву које је демографски и на сваки други начин угрожено. Уставши против те разградње, Димитријевић је показао да се борба сме и може водити. Стевановић указује да његова дужност учитеља.

Суштина суђења Димитријевићу је у покушају тоталитарне репаганизације србијанског друштва и државе. Разлика између хришћанског и паганског схватања улоге државе и права најјасније је повучена у Христовом одговору фарисејима да „ћесару треба дати ћесарево, а Богу Божије”. Ове Христове речи промениле су ток људске историје, јер су свету објавиле до тада непознат образац уређења односа између државе и друштва, појединца и државе.

У старовековним државама, не само у оријенталним деспотијама, већ и у грчким полисима и Римској Империји, које је Ренесанса уздигла на трон свеузора, сав човеков живот се одвијао под диктатом државе. Пагански свет није знао за деобу јавног и приватног, човеков живот, и унутрашњи и спољашњи, био је утопљен у живот колектива (државе, племена, рода) и подређен његовим интересима. Израз свемоћи државе, а немоћи појединца, био је ондашњи доживљај казне прогонства као најтеже од свих казни. Религија је била под влашћу државе, што се огледало у чињеници да су врховну првосвештеничку власт вршили највиши државни службеници – архонти (Грчка) и магистрати (Рим). Религија није била одвојена од права; Атињанин није знао за приватну својину у данашњем смислу речи, јер су својинска овлашћења била повезана са обредним функцијама, зато жена није могла да буде наследник непокретности – кућног огњишта, које је имало

не само имовинско, већ и сакрално својство. Не заборавимо да су хришћани у Римској Империји били прогањани не због садржине свог учења, већ због тога што се нису поклањали обоженом императору. Римски религиозни синкретизам суштински је извирао из обавезе свих култова да се поклоне императору, што је био чин признања свемоћи *imperium*-а над *sacerdotium*-ом. Чин признања императорове свемоћи сам по себи стварао је како религиозни, тако и морални индиферентизам. Не само религиозни, већ и све друге стране приватног живота, како их разуме човек хришћанске епохе, налазиле су се у старом веку под надзором државе: морал, васпитање и подизање деце, живот и понашање жена. У Атини и Спарти су постојали посебни органи који су вршили надзор над владањем деце и жена. На породицу се у стројековним државама гледало као на најнижу јединицу локалне власти на коју држава, у техничкој, материјалној и кадровској оскудици, преноси овлашћења вршења власти.

У таквом схватању треба тражити корен античкој установи апсолутне очинске власти (*patria potestas*), која је оцу давала право да прода и убије своју децу. Јер, кажњавајући децу, отац то не чини као родитељ, већ као локални орган власти. Како је морал у античким државама био јавна, кодификована ствар, то је неморално понашање повлачило казну губитка грађанских права. Свакако није случајно што су сви револуционарни режими, од либерално-грађанских до комунистичких, који су прописивали правила револуционарног морала, уводили револуционарне реплике атинске атимије (казна лишења грађанских права), као ефикасног средства за екскомуникацију појединца. У условима свемоћи колектива над појединцем, лишење грађанских права скоро да је било једнако смрти, о чему сведоче судбине жртава свих револуционарних режима.

Са хришћанством се Божија сфера, оно што је приватно у човековом животу, сви феномени у којима се испољава унтрашњи човеков живот, којима се потврђује његова боголикост – вера, мо-

рал, породични живот, одваја и еманципује од власти Царства. У Цркви, која је Царство слободе, формира се човеков унутрашњи живот, док његов спољашњи живот наставља да уређује држава хришћанске епохе, као царство нужности. Стога, византијска Еклога за разлику од законодавстава паганских држава старог века, васпитање деце дефинише као породичну функцију, за чије ваљано вршење су подједнако одговорни како отац, тако и мајка.

Друга јеванђељска истина која исцртава разлику између хришћанског и паганског схватања улоге државе и права садржана је у апостоловим речима да се Богу треба већма покоравати него људима. Тиме су у поретку хришћанске деонтологије обавезе према Богу издигнуте изнад обавеза према људима, или правнички речено, у случају спора између вредности Царства слободе и царства нужности, Цркве и државе, хришћанин треба да слободом свог унутрашњег избора одлучно стане уз прве.

Зато је Свети Јустин Ћелијски говорио, још 1944. године: „Богу Божије – цару цареву. То је еванђелска коезистенција Цркве и државе, одређена и прописана самим безгрешним свезнајућим Господом и Спаситељем Христом (Мт. 22, 21). Зато за Цркву неизменљиво и вечито обавезна. Цару: харач, новац, на њему лик царев. А Богу? – и душу и тело: јер на души и у души лик Божји, и на телу и у телу преко душе, јер оно живи боголиком душом и носилац је боголике душе. Зато и једно и друго припадају Богу = вечности, вечном животу = Вечној Истини, Вечној Правди, Вечном Разуму, Вечном Смислу. Стога се Божје не сме жртвовати ради царевог. Првенство и ту увек припада Богу. У Богочовеку и Његовом делу и телу – Цркви: Бог увек на првом месту, а човек на другом; увек се све решава Богом, а не човеком. То је Васељенске Цркве и свевредност и свемерило. Зато се сваком проблему приступа: „са страхом Божјим, вером и љубављу”. Црква је Богочовечански организам, па онда организација. Она – тело Богочовека: зато се у њој све мора прво гледати и видети и мерити Богом, па човеком, и онда: човеком из Богочовека. Никада само човеком, никада „по

човеку”. Стога: увек, увек, увек: „Богу се треба већма покоравати него човеку, него људима”. Када је то у питању, онда се и првоврховном апостолу Петру – „у очи противстаје”. Ту је у вечно неизменљивој важности богонадахнуто апостолско начело и метод делања Цркве: „Нађе за добро Дух Свети и ми” (Д. Ап. 15, 28): прво Дух Свети па ми: ми иза Духа Светог и у Духу Светом и са Духом Светим”.

То је и опомена за клир у Цркви: и они су дужни да сведоче, без обзира на моћ оних који имају световну власт, о истини и правди Еванђеља. За то су рукоположени и хиротонисани, између осталог. А Владимир Димитријевић је, противстајући идеологији политичког хомосексуализма, која није научно утемељена, у ствари кренуо у одбрану истине, без које нема ниједног, па ни демократског, друштва. О томе је академик Коста Чавошки у свом огледу „Право на истину” записао: „Међу многобројним људским правима, која се од Magna Carte до наших дана увршћују у бројне уставне декларације, нико није нашао за потребно да зајемчи и право на истину. Два су разлога зашто то није учињено. Први је што се до истине долази откривањем, за шта је потребан ауторитет знања и способности а не власти. Други је у томе што истина и није баш непобитна него спорна, па се и најбољим истраживањем само може мање или више приближити истини – ономе за шта је Карл Попер употребио израз истиноликост (verisimilitude).”

Зато је покушај Повереника за заштиту равноправности и удружења за пропаганду политичког хомосексуализма, званог „Да се зна”, у ствари тоталитарно настојање да се наметне идеолошки пожељна истина, на које нико од нас не може и не сме пристати.

ГЛАСОВИ РАЗУМА

МИЛО ЛОМПАР: УГРОЖЕНА СЛОБОДА МИШЉЕЊА

Нема сумње у то да су у нашој земљи угрожене основне слободе: као што је слобода мишљења. Јер, некадашњи ставови невладине интелигенције - као израза западних (америчких) сила у наметању «промене свести» у нас, наметању које представља насилни друштвени и културни инжињеринг - добили су законску снагу. Ти ставови имају не само монопол у јавном простору него располажу и монополом силе. Налазимо се на прагу новог јавног лова на оне интелектуалце који се противе октроисаном свету вредности. Отуд је неопходно демократско, интелектуално, ненасилно и практично оспоравање невладине интелигенције, чија је моћ у јавном и институционалном простору огромна – простире се све до места председника владе. Тако повереник за родну равноправност прогања законским средствима интелектуалце (проф. др Бранислав Ристивојевић, др Владимир Димитријевић) због деликта мишљења: његово тумачење њихових исказа не подлеже било чијој процени нити жалби. То је света инквизиција нашег времена. Потребно је - на организован начин - обновити активности везане за заштиту слободе мишљења.

СЛОБОДАН АНТОНИЋ: ПОКАЗНИ ПРОГОН

Са огорченошћу сам прочитао вест да је настављен прогон др Владимира Димитријевића, а све у најгорој тоталитарној тра-

дицији обрачуна с „вербалним деликтом”. Димитријевићу се, наиме, судским путем жели забранити да износи како свој поглед на „политичку хомосексуалност”, тако и на моралну афирмацију ове врсте сексуалних пракси. Тим показним прогоном др Димитријевића наши „либерали” заправо желе да ограниче слободу мисли и говора свих нас, односно да застраше сваког ко се усуђује да помисли или каже нешто што се налази изван прописане „политичке коректности”.

Али слобода говора и мисли не може се квалификовати као дискриминација! Такође, ни здравом разуму не може бити јасно како доктор књижевности у својим чланцима „врши дискриминацију” – односно ускраћује за постојеће право – било кога, а камо ли „ЛГБТ заједницу”?

Посебно је жалосно што, посматрано персонално, прогон др Димитријевића предводи особа која себе види као књижевницу, и која је чак члан Српског књижевног друштва. Реч је о Драгослави Барзут. Она је, наиме, потписник свих сикофантских и клеветничких притужби повереници и суду, у име ЛГБТ организације „Да се зна”, против др Димитријевића. Тужно је то да је она својевремено тражила и добила заштиту од СКД када је њена лична слобода, као ЛГБТ особе, била угрожена током инцидента у кафани „СФРЈ”, а сада она предводи хајку којом се угрожава елементарна слобода једног професора књижевности, познатог по томе што је успевао да развије љубав за српску књижевност многим генерацијама чачанских гимназијалаца.

АЛЕКСАНДАР ЛИПКОВСКИ: ОПТУЖБА ЗА НЕПОСТОЈЕЋИ ПРЕСТУП

Професори државних гимназија су у развоју модерне Србије представљали важан интелектуални потенцијал. Одлично образовани, ерудите, заљубљеници у свој позив и поврх свега активни ствараоци и друштвени радници, глас разума и просвете

у необразованој средини, глас који су многи ослушкивали и од кога су учили. Историја српске културе обилује таквим примерима. Нажалост, данас у Србији, притиснутој глобалистичким реформама, све је мање луцидних интелектуалаца тог профила. Са свих страна окружени смо незнањем, некултуром, нестручношћу, а иза свега се ваља стоголава глобалистичка хидра са својим политичким коректностима, људским, дечјим и животињским правима. Такав редак глас разума и просвете у данашњој Србији представља Владимир Димитријевић. Професор гимназије, публициста, православни писац и аналитичар. Цео свој рад посвећује учвршћивању код Срба хришћанског погледа на свет и стоји као бранилац породичних вредности. Наравно, оваквог противника стоголава хидра мора да уништи. И ето оптужбе пред Вишим судом Србије, за непостојећи преступ – за слободно изражавање мисли коју у суштини дели сваки мислећи човек, а поготово православни Србин, али због глобалистичког притиска не сме јавно да саопшти: пропаганда ЛГБТ идеја је штетна за друштво. Штетна и рушилачка, у свакодневной а поготово у историјској перспективи. Ако још у Србији има паметних и независних судија, Владимир Димитријевић ће бити ослобођен бесмислених оптужби.

МИША ЂУРКОВИЋ: ДИМИТРИЈЕВИЋА ПРОГОНЕ КАО ХРИШЋАНИНА

Прогон доктора Владимира Димитријевића, истакнутог православног публицисте, активисте и доктора књижевности, ушао је у нову фазу. Након упозорења сада је и тужен због свог рада, веровања, патриотизма и личне жртве за државу и народ. У питању је директно кршење основних права на слободу изражавања која су дефинисана Уставом Републике Србије, али и чланом 18 Универзалне декларације о људским правима која гарантују слободу веровања и исповедања своје вере. У држави која је номинално хришћанска и слободна Димитријевића прогоне као

хришћанина. Да ли ова држава жели све патриоте да отера у затвор, да им забрани да говоре и пишу или настоји да оца четворо деце протера?

МИЛОШ КОВИЋ: НОВИ ВИД ТОТАЛИТАРИЗМА

Прогон над Владимиром Димитријевићем коначна је потврда да смо суочени на новим видом тоталитаризма, у коме нам се, сада и овде, већ увелико суди због деликта мишљења. Оно чему смо се до јуче смејали, натовска „политичка коректност” са њеним шупљим, пропагандним фразама о равноправности и (де) конструкцијама идентитета, сада као ноћна мора притиска цео свет. На Западу, нарочито на универзитетима, то се претворило у праву, несносну диктатуру медиокритета и комформиста. У колонији Србији то има трагикомичне форме. Последице су, међутим, свуда исте. Више није довољно живети и пустити друге да живе. Сада се већ прогоне они који су, по свим Божијим и природним законима, „нормални” и спречава њихово право да јавно заступају своје ставове. Више немамо право на наивност: главни циљ је разарање породице. Тиме се угрожавају темељи наше европске културе и будућност наше деце. Са том пошасту суочио се Владимир Димитријевић, пре њега Милан Брдар, Миша Ђурковић и Бранислав Ристивојевић. Данас они, сутра ми.

НИКОЛА ЖИВКОВИЋ: ЗБОГ ДЕЛИКТА МИШЉЕЊА

Прочитао сам пажљиво књигу Владимира Димиријевића: „Хоминтерна и гејстапо”, а исто тако и оптужбе против аутора те књиге пред Вишим судом Србије. Одлучно протестујем против хајке на професора Димитријевића. Др. Владимир Димитријевић наводно је крив због тога што је формулисао мисли које, изгледа, нису у складу са ЛГБТ - идејама!!! Био сам шокиран? Зар то може да буде предмет судског процеса? Аутор је у суштини оптужен због тога, што је промишљао о неким текућим друштвеним те-

мама, а које, очигледно, нису у складу са идеологијом ЛГБТ. Ако сам добро обавештен, отужбу су подигли «повереници за равноправност грађана». А ко је њих изабрао? Ко им је дао такву моћ, да могу да пишу опужбу против једног истакнутог српског интелектуалца? Укратко: оптужба против др. Владимира Димиријевића је толико неоснована, па и неозбиљна, да се надам да ће је као такву за време суђења видети и сам надлежни суд. Владимиру Димиријевићу суди се заправо због деликта мишљења.

ДЕЈАН МИРОВИЋ: ПРИМИТИВНА ХАЈКА

Примитивна хајка коју предводи такозвани Повереник за равноправност против угледног доктора Владимира Димитријевића је показатељ да је у Србији на власти другосрбијанска идеологија, почевши од председника Републике, председника Владе и министра спољних послова до Вишег суда у Београду . У том контексту је могуће да се познати православни интелектуалац који никада није позивао на насиље или промену уставног поретка, отац четворо деце ,русофил и верник, праведник беспрекорног поштења, човек који нема једну кривичну пријаву у животу, дивљачки и месецима прогони од стране корумпиране власти која је суспендовала Устав Србије још 2013. године (Бриселски споразум) уз очигледну асистенцију немачких таблоида попут Блица и америчке телевизије попут Н1, само зато што је изнео свој став. Да би скандал био још већи, његови ставови су и то одговорно тврдим као професор међународног права , потпуно у складу са чланом 10 Европске конвенције која гарантује слободу изражавања.

РАДОМИР БАТУРАН: У СРБИЈИ ЈЕ ПОНОВО УТРОЖЕНА СЛОБОДА МИШЉЕЊА, А САМИМ ТИМ И НАУКА И УМЕТНОСТ

У нашој Србији никада нисмо били без чуда а данас поготово. Док грађани у скоро сваком граду Србије протестују, њен пред-

седник прегео да разграничи Србију од Старе Србије. Преговара са злочинцима који су окупирали Стару Србију, Србе протерали а вековне цркве и гробове српске разрушили, а неће да разговара са организаторима протеста, ни са председницима опозиционих партија који их подржавају. У Парламенту државе се посланици владајућих и опозиционих странака међусобно прозивају идиотима и фашистима, председница Парламента и њени страначки посланици измишљају на стотине амандмана на предлоге закона које је њихова влада предложила, само да онемогуће опозиционе посланике да дискутују о предложеним законима, а онда их, на звонце председнице, једноумно изгласавају, без дискусије и учешћа опозиционих посланика. Председница не пропусти ни једну прилику да не изрекне казне, али само посланицима опозиције. Зато су сви посланици праве опозиције напустили Парламент и четири месеца протестују, оджавајући своје парламентарне скупштине и конференције за штампу у ходницима Парламента. За то време председник Србије обилази западноевропске земље и даје интервјуе у немачким, италијанским и француским медијима називајући председнике опозиционих странака фашистима, лоповима и тајкунима. Ни на крај памети му не пада да је високоморални председник Француске у хаотичном времену после победе над фашизмом забранио првом постављеном амбасадору Брозове Југославије у Паризу да негативно говори о било ком грађанину Француске па ни о Хитлеровом колаборанту, маршалу Петену. Истовремено, њим наречена председница Владе Србије и њени министри и повереници за равноправност грађана прогањају и пријављују суду научнике и уметнике за другачије мишљење и слободно говорење о пропангадистичком деловању хомосексуалне популације у Србији.

Право слободе говора загарантовано је повељом Уједињених нација и повељама и законима свих слободних држава у свету. У свим слободним државама право и слободе говора је «темељна слобода». Једино у колонијалним државама и протекторатима

других држава и војних савеза то право се санкционише. Судаћи према прогоњењу др Владимира Димитријевића из Чачка и професора др Милана Брдара из Београда и од стране политичке хомосексуалне групације у Србији и њихових заступника, у актуелним ликовима поверника за равноправност грађана државе Србије, ово право у „раној” демократији либералног капитализма у Србији драстично је угрожено. Да ли постављени поверници од стране Владе Србије и законодавци ове државе својим оптужбама и осудама уважених професора хуманистичких наука желе да се ставе изнад науке и темељних права грађана? Према пракси коју данас спроводе у Србији они наступају идеолошки тенденциозно као сила изнад народа и полуге инжињеринга у друштву у мењању свести сопственог народа. Да ли је њихов посао и компетенција, као представника грађана Србије, да донесу пресуду и одмере казне својим субјективним, обавезно идеолошким, контроверзним схватања слободе мишљења које проналазе у стручним предавањима и научним истраживањима научника и уметника у Србији? Једини утицај њихових пријава, пресуда и кажњавања био би да се ограничи слобода изражавања грађана и посетилаца Србије (самим тим и научника и уметника) који би се усудили изразити другачије мишљење о теми хомосексуализма од онога које има ова политичка мањинска групација и њени идеолошки заступници.

Постоји неколико разлога због којих би поверници за равноправност грађана и судови у Србији морали одбацити овакве пријаве. Навешћемо само два: прво, такве пријаве су дискриминаторне према огромној већини грађана која има другачије мишљење и понашање везано за тему хомосексуализма, поготово кад је у питању политичко деловање хомосексуалаца и пропагирање сопствене неродности; друго, оваквим повлађивањем цинкарењима, клеветана, пријавама и пресудама против научника и уметника који јавно делују у друштву, поред тога што се урушава слобода мишљења и говора у Србији, поново се афирмишу, са државног нивоа, иде-

олошке тенденције у науци и уметности. Настави ли са оваквом праксом да цензурише грађане Србије, њена власт озваничује инжењеринг у друштву и у култури, науци и уметности, ништа мање штетан од оног у ерама фашизма и комунизма.

РАНКО ГОЈКОВИЋ: ПОВРАТАК ЗЛОКОБНОГ ДЕЛИКТА

Тужбу „Повереника за заштиту равноправности” на основу тужбе удружења „Да се зна” доживљавам не само као повратак злокобног вербалног деликта из брозоморног периода наше историје, него и као један удар, пре свега на верска права православног верујућег човека (свакако не само те верске заједнице, али као православни хришћанин то могу да кажем и укратко илуструјем са пар цитата из Старог и Новог Завета).

Дакле, не само хришћанство, него и све традиционалне религије, сматрају гендерску идеологију која одриче мушки и женски род, бунтом против Бога и Божијег поретка. „И створи Бог човека по обличју свом, по обличју Божјем створи га; мушко и женско створи их.” – пише у библијској „Књизи постања” (1, 27). Дакле, Бог је створио мушкарца и жену, а не некакве гендере. А у Посланици Коринћанима (6, 9-10) Апостол Павле каже: „Или не знате да неправедници неће наслиједити Царства Божијега? Не варајте се: ни блудници, ни идолопоклоници, ни прељубници, ни рукоблудници, ни мужеложници, ни лакомци, ни лопови, ни пијанице, ни опадачи, ни отимачи, неће наслиједити Царство Божије”. У Старом Завету (Трећа књига Мојсијева 18; 22) имамо директну заповест против извращеништва – „С мушкарцем не лези као са женом; гадно је”. После вести о тужби против православног публицисте др Владимира Димитријевића, верујући човек не може да се не запита - да ли то поново наступа доба када ће хришћани, као у време прогона у прва три века хришћанства, поново морати да се склањају у катакомбе од савремених прогонитеља?

ПОДРШКА ИЗ ИНОСТРАНСТВА

ПРОТОЈЕРЕЈ – СТАВРОФОР ДР СТОЈИЉКО КАЈЕВИЋ: ПОДРЖАВАМ СТАВ И МИШЉЕЊЕ ВЛАДИМИРА ДИМИТРИЈЕВИЋА

Пратим моралну декаденцију, посебно у западном свету. И чудим се како је могуће да минимална мањина становништва, у овом случају хомосексуалаца, може да оптужи сваког ко их критикује добронамерно и на основу слободе говора, а њима нико ништа не може да каже. Никад нисам веровао да питање тзв. „параде поноса”, која је у ствари парада мале групе људи, може да добије признање од власти, а да о њима, који „парадирају”, нико не може рећи ништа негативно. Да ли је то могуће у земљи као што је Србија, где 95% људи желе нормалне, здраве бракове и децу, а да оних пар процената, чији избор не само што није у духу вере у Бога и стварања света, Адама и Еве, већ је и са природне тачке гледишта негативан за људску расу, да они оптужују људе који бране начин живота традиционалне породице? Нисам правник, а судије су правници, али верујем да у Србији има итекако праих бранилаца правде и слободе говора, који знају шта је за један народ боље и здравије, а шта не. Надам се да ће оптужбе против Владимира Димитријевића бити одбијене од сваког нормалног правника и поштеног судије. И верујем да ће доћи време када ће наш народ много озбиљније да устане и каже: „Доста је више болесних новотарија и рушења традиционалног породичног начи-

на живота! Доста је са покушајима да се оживи мрттва култура Содоме и Гоморе!”

Подржавам став и мишљење које Владимир Димитријевић износи у својим дописима, књигама и говорима по свим моралним питањима, и чврсто верујем да су његове речи, писане или изговорене, од велике вредности за наш српски народ, као и за све људе који знају шта је вредно, а шта није. И молим се Богу да одлука било ког мудрог судије буде на страни истине и правде.

АЊА ФИЛИМОНОВА: ЛГБТ ИНКВИЗИЦИЈА ПРОТИВ СРПСКИХ ИНТЕЛЕКТУАЛАЦА

Агресивна квази-правна кампања, коју је ЛГБТ заједница покренула против доктора филолошких наука, аутора неколико десетина (!) научних и публицистичких књига и на стотине аналитичких текстова, Владимира Димитријевића, ушла је у нову фазу и у своје прљаве махинације увукла Виши суд у Београду. То да ли ће судије поменуте инстанце бити свесне и пред собом положити рачуне о ономе што се збива није питање лично, него друштвено и државно. Потпуну правну неусаглашеност тужбе против Владимира Димитријевића са Уставом и нормативним актима Републике Србије доказао је доктор правних наука, професор Зоран Чворовић.

Размотримо све државне, политичке, друштвене и етичке аспекте обрачуна с Димитријевићем, који имају показно – казнени карактер. В. Димитријевић је, у свом тексту „У одбрану природне породице” и књизи „Да се зна/ Повереник за заштиту равноправности против слободе мишљења и изражавања” дао низ вредносних судова. Без позива на насиље и дискриминациони прогон. Он је наступио са позиције одбране православних, породичних, традиционалних моралних и етичких норми. Да поновим – аутор је научник, дубоко верујући православни човек, који у свом свакодневном животу показује високи цивилизацијски и кул-

турни стандард понашања, што може да посведочи не само ужи, лични круг његових пријатеља, него и сви који га знају. Дакле, ЛГБТ заједница је у Србији објавила рат православном научнику, писцу, мислиоцу. Она му одузима право на слободу вероисповести, мишљења и јавног изражавања тог мишљења.

То није први случај агресивног насртаја ЛГБТ – заједнице у Србији на угледне представнике српске научне елите, докторе наука, професоре, руководиоце значајних научних установа. Реч је о томе да на државном (користећи за своје циљеве државне установе) и друштвеном нивоу нека група успоставља и диктира своја правила. Ко се не покорава и не пристаје да буде ућуткан изложен је прогонима, укључујући и судске.

Поставља се питање: а шта да ради друштво поводом непосредне агресије ЛГБТ заједнице и њихових лукавих пропагандистичких лакеја? Шта да се ради ако је већ ствар дошла дотле да се судови позивају да би одиграли улогу мафијашких група за ликвидацију?

Шта ћемо дочекати – да буде уведено јавно мучење из савременог арсенала Гвантанама због одбијања да се усвоје норме које диктира ЛГБТ заједница? Могло би се као оружје употребити и историјско искуство Инквизиције везано за спаљивање књига скупа са применом читавог спектра *rigoroso esame*, коришћеног када је злотвор јеретик упорношћу излуђивао судије, које су му желеле само добро. Могао би да се примени и правилник једне од староримских погребних фирми које су, између осталих услуга, нудиле и организовање распињања осуђених.

Није у питању сурови футуристички сарказам, него указивање на то да у стварном државно – политичком животу Србије наступа доба психолошког и правног кажњавања неспремних да се сагласе, и то оних који на беспрекорном научном и културном нивоу бране религиозне и моралне норме, којих се, узгред буди речено, држи огромна већина грађана Србије. Подвучимо:

ових норми се држе и све светске религије – хришћанство, ислам, јудаизам, будизам, то јест, апсолутна већина становништва ове планете.

На тај начин, држава допушта праксу обрачуна ЛГБТ заједнице са хришћанским интелектуалцима. То је дух и смисао „нове политике” владајућег режима Александра Вучића у Србији.

Друштво бива приморано да се покорава и саглашава. Али сагласност у тој области јесте сагласност о томе да је Бог умро, и да је Ниче био у праву. То је сагласност са духовном смрћу, удисање злосмрадног, умртвљујућег ваздуха Запада. Таква врста сагласности је сагласност лешине.

Неизбежне последице по државу и друштво су следеће:

1. Истинска стратегија није заштита права на хомосексуалне везе или права самих хомосексуалаца (српско законодавство има пун спектар заштите и обезбеђења људских права), него најшире распростирање и афирмација сексуалне аморалности и друштвене разузданости, пре свега међу младима. Дечасти и млади мушкарци, као потенцијални заштитници отаџбине, главна су циљна група. Али психолошко насиље над појединцима и друштвом није довољно - одмах после њега иде експанзија на државном нивоу. Државни органи, наука, култура, образовне установе стављају се под надзор професионалних геј активиста.

2. Циљ им је трансформација друштва и државе у складу са својим стандардима. С обзиром на савремене когнитивне и информативне технологије, ова трансформација може да се спроведе веома брзо.

3. Снажна мрежа геј активиста и њихових следбеника, коју подржава сва моћ Европске уније, агенција и установа САД, међу којима је главна улога у доба председника Обаме дата USAID, „погодује” ослобађању од религиозних вредности, морала, етике, здраве логике, историјског, културног и цивилизацијског наслеђа, „ослобађање” од Бога и саме људске природе.

3. USAID добија нови задатак – стварање међународне армије обучених лобиста који имају за циљ да наметну законе што сексуалне мањине изједначавају са сексуалном већином, нарочито кад је у питању легализација истополних бракова и усвајање деце од стране истих.

4. У складу са плановима USAID, прва фаза тог програма концентрисана је на земље у којима је и даље снажна религиозна свест. (Подсетимо се да је Агенција за међународни развој Стејт Департамента, USAID, из Русије протерана 2012. године. Током протекле две деценије USAID, познат као главни извозник америчке демократије и других западних „вредности”, укључујући и хомосексуализам, непосредно се, путем добром плаћене мреже НВО, бавио антируским подривачко - разорним акцијама, а све под видом „хуманитарне помоћи”).

5. Припрема професионалаца USAID да лобирају за права ЛГБТ заједнице указује да је агресивно наметање „мањинских” права и цендер идеологије процес противудржавни и антисуверенистички.

6. Суштински, то је понижавање и насиље над српском државом и друштвом, рат без краја и бе ограничења, у коме нико неће бити поштеђен.

7. Кад су у питању Владимир Димитријевић и други српски интелектуалци који су, без претеривања, со савремене српске науке, они што позивају на функционисање друштва на основу сакралних и неприкосновених моралних норми, реч је о својеврсним мерама одмазде.

8. Брз развој бихејвиорално – социјалног тумора разара оно што је главно – породицу, која је темељ сваког друштва.

9. Настаје својеврсна „симулакрум армија” мушкараца који не желе да имају породицу, децу, унуче и праунуче. Резултат: сви постају непријатељи – српски интелектуалци, верници, непослушни, читаво друштво и, на крају, држава, против које се треба бо-

рити свим доступним средствима. Шта се, пак, нуди у замену за религиозне, моралне и породичне вредности? Ништа. Вакуум.

Индивидуалистичка изолованост, свеопшти неморал, правни хаос, слатко осећање победе међу ЛГБТ удружењима, гнусне радности пожуде тзв. „геј парада”, и „mind police” – ето шта ће царевати на рушевинама разорене Србије.

ПИСМО ПОДРШКЕ АЛЕКСЕЈА КОМОВА, ДЕЛАТНИКА СВЕТСКОГ КОНГРЕСА ПОРОДИЦА

Уважени господине Владимире Димитријевићу,

Са великом тугом, па и ужаснутошћу, чули смо да у Србији почињу прогони због јавно исказане речи, слични онима из доба владавине комунизма, када су судови кажњавали људе због њихових уверења и јавних исказа, који су противуречили владајућој идеологији. Стиче се утисак да у Вашој земљи долази до снажног замаха „цендер идеологије”, којој сте се и Ви и други српски интелектуалци, што се боре за очување традиционалних породичних вредности, усудили да противуречите.

Обавештен сам да Вас је организација која се бори за права сексуалних мањина тужила пред Вишим судом Републике Србије јер сте у једном свом тексту истакли да је породица највиша вредност, штитећи породичне вредности од агресивног напада ЛГБТ активиста и моћног међународног лобија.

Много година познајемо Владимира Димитријевића, доктора филолошких наука, аутора неколико десетина научних и публицистичких монографија и стотина аналитичких чланака, једног од водећих интелектуалаца Србије, православног човека високе културе.

У другим земљама се јасно виде погубне последице успостављања нове форме тоталитаризма – у датом случају од стране ЛГБТ групације, која настоји да изврши притисак на инакомис-

леће и да ограничи слободу вероисповести, слободу мишљења и јавног изражавања сопственог става. Нападима су често изложени људи који бране православље, моралне и етичке вредности. Изражавамо Вам своју подршку и желимо успеха у даљем раду.

Са великим поштовањем и братском љубављу,

Алексеј Јаковљевич Комов, један од оснивача Фонда за подршку породици „Свети Петар и Февронија”, изасланик Светског конгреса породица у Уједињеним нацијама, председник Аналитичког центра *Породична политика Руске Федерације*, помоћник депутата Државне думе ФС РС

СЛУЧАЈ ВЛАДИМИРА Д. НА ФРАНЦУСКОМ

Да је хришћанска јавност Европе заинтересована за прогон људи који бране традиционалне вредности види се и у случају Владимира Димитријевића, кога је пред Вишим судом у Београду тужило „ЛГБТ” удружење „Да се зна”. Угледни сајт „Руска народна линија” објавио је о том случају (<http://ruskline.ru/news>), али су се појавили и текстови на француском, на два православна и једном римокатоличком сајту.

(<https://orthodoxie.com/un-professeeu>;

<https://orthodoxologie.blogspot.com>;

<https://www.lesalonbeige.fr/>).

Проблем је, у суштини, светски и европски, јер се сада води борба за последње остатке хришћанских и традиционалних вредности у целом свету. У наставку доносимо текст на француском језику.

Un professeur orthodoxe serbe est poursuivi par le tribunal de Belgrade pour ses positions en faveur de la famille traditionnelle Vladimir Dimitrijević, docteur en sciences philologiques et professeur de lycée, connu pour ses prises de positions en faveur de la famille traditionnelle, fait l'objet d'une plainte déposée par une association

LGBT devant le Tribunal de Belgrade et le Commissaire à la protection de l'égalité de la République de Serbie [site en anglais ici].

Dans les deux articles incriminés, l'auteur s'était opposé, en tant que chrétien orthodoxe, à la présentation de l'homosexualité comme une « norme », citant des textes de la Sainte Écriture, des Pères de l'Église et des « Bases de la conception sociale de l'Église orthodoxe russe » et insistait sur les conséquences d'une politique encourageant cette orientation sexuelle. Une pétition a été rédigée, dont nous donnons ci-dessous la traduction française :

« L'essayiste orthodoxe serbe Vladimir Dimitrijević, docteur en sciences philologiques renommé et professeur au lycée de Čačak, réputé pour son travail même au-delà des frontières de la Serbie, fait l'objet d'une action en justice engagée par l'association de citoyens « Da se zna [que l'on sache] », qui s'occupe de la protection des droits des personnes LGBT. Le Procureur demande au tribunal d'établir que le Dr Vladimir Dimitrijević, « dans un texte sur la Défense de la famille naturelle publié sur son site internet du 12 janvier 2018 et dans le texte 'réponse à la plainte du défenseur des LGBT ou tant qu'il y en a cent' du 30 mai 2018, a commis une forme de discrimination grave – la discrimination répétée des membres masculins et féminins de la population LGBT fondée sur l'orientation sexuelle ». Selon le procureur, le Dr Vladimir Dimitrijević a commis un acte discriminatoire en publiant des conclusions à partir d'éléments négatifs de textes concernant les conséquences sociales de la propagande politique de l'homosexualité, émanant de certains auteurs de renommée mondiale dans le domaine des sciences sociales qui sont énumérés dans la plainte, à savoir Allan C. Carlson, Slobodan Antonić et Natalia Narotchnitskaïa. Conformément à cette interprétation de la loi, le procureur demande au tribunal d'ordonner à M. Vladimir Dimitrijević de retirer les textes de son site internet et de lui interdire de publier où que ce soit des jugements de valeur similaires à l'avenir. Une telle action montre clairement que le procureur a l'intention d'empêcher l'expression publique, avec l'aide du tribunal, d'une opinion différente de celle du groupe qu'il représente. Gardant cela

à l'esprit, nous affirmons que dans les régimes totalitaires seulement, les tribunaux de l'État peuvent s'immiscer dans le domaine de la conscience humaine et, avec l'aide de moyens de contrainte financés par tous les citoyens, imposer « l'opinion officielle » d'un individu. Dans une démocratie libérale et pluraliste, non seulement l'autorité de l'État, représentée par les tribunaux, est absolument exclue de la sphère intérieure de la conscience humaine (*forum internum*), mais chaque citoyen se voit garantir le droit incontesté de communiquer librement son opinion. Parce que la liberté d'expression et le droit à la libre pensée critique sont scellés dans les fondements mêmes d'une société démocratique et, à partir de la liberté de pensée et d'expression, tous les autres droits politiques sont mis en œuvre. Force est de rappeler que la pratique de la Cour européenne des droits de l'homme confirme clairement que la garantie de la liberté d'expression « vaut non seulement pour les « informations » ou « idées » accueillies avec faveur ou considérées comme inoffensives ou indifférentes, mais aussi pour celles qui heurtent, choquent ou inquiètent l'État ou une fraction quelconque de la population. Ainsi le veulent le pluralisme, la tolérance et l'esprit d'ouverture sans lesquels il n'est pas de « société démocratique » (Handyside c. Royaume-Uni du 7 décembre 1976). Au contraire, les procédures judiciaires engagées contre M. Vladimir Dimitrijević montrent un retour au « délit verbal » de la pensée unique de Broz (Tito, ndt). Par conséquent, même trente ans après le renouveau du pluralisme politique en Serbie, nous devons nous rappeler les paroles remarquables de l'acte fondateur du célèbre Comité pour la défense de la liberté de pensée et d'expression de 1984 (créé en Yougoslavie par l'écrivain Dobrica Ćosić) : « La liberté de pensée et d'expression n'est pas la propriété, le don et le privilège de groupes, partis et autorités étatiques; cette liberté et ce droit appartiennent à toute l'humanité, de sorte que leur réalisation ou leur mise en danger est l'affaire de l'esprit et de la conscience de tous les citoyens de la communauté sociale ». La procédure en instance devant un autre organe de l'État, le Commissaire à la protection de l'égalité, menée à l'encontre du Dr.

Vladimir Dimitrijević, à la suite de la plainte de l'association « Da se zna », a malheureusement montré que le droit naturel à la liberté d'opinion et d'expression n'appartient pas à tout le monde dans la Serbie démocratique. En décidant que M. Vladimir Dimitrijević avait accompli par écrit un acte discriminatoire à l'égard de la population LGBT, le Commissaire à la protection de l'égalité (de la non-égalité) avait clairement déclaré que la liberté de pensée et d'expression était refusée à l'immense majorité des citoyens serbes partageant une vision traditionnelle de la sexualité, du mariage et des enfants. Cette décision du commissaire à la protection de la (non) égalité contre l'un des tribunes les plus fortes et les plus éminentes de la majorité « silencieuse » du Dr Vladimir Dimitrijević, nous a incités à suivre, en tant que conscience de cette majorité « silencieuse », la procédure engagée contre celui-ci. Dès maintenant, nous disons à l'opinion publique de la République de Serbie, mais également au tribunal compétent, que le procès dans lequel M. Dimitrijević est jugé pour ses positions précieuses est perçu comme une condamnation de notre droit inaliénable, donné par Dieu, à la liberté de pensée et d'expression. De même que Voltaire appelait le « tribunal de l'opinion publique » à suivre le procès de Jean Calas, nous invitons ici tous les citoyens de la République de Serbie à surveiller de près le procès de la liberté de pensée et d'expression de l'un de nous. Les procédures judiciaires à l'encontre de M. Vladimir Dimitrijević montrent que l'avertissement d'Alexis de Tocqueville est toujours actuel : de nous seuls, citoyens de la République de Serbie, dépendra de savoir si nous voulons « une république libérale ou une république oppressive, une république qui menace les droits sacrés de la propriété et de la famille ou une république qui les reconnaisse et les consacre ».

ВЛАДИМИР Д. ЊИМ САМИМ

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ: ДСЗ ПРОТИВ ДИМИТРИЈЕВИЋА ИЛИ О ПРАВУ ДА СЛОБОДНО МИСЛИМ И ГОВОРИМ

ОНО И ДСЗ

Рођен 1969. године у СФРЈ, као и многи моји вршњаци, обе-
лежен сам предметом званим ОНО и ДСЗ – Општенародна од-
брана и друштвена самозаштита. Марксистичка теорија о нао-
ружаном народу („Сви смо ми армија”) била је основа ОНО и
ДСЗ, коју смо као предмет имали и у гимназији и после, на фа-
култету. Зато, када је Повереник за заштиту равноправности по-
четком 2018. на свом сајту објавио да ме је, за дискриминацију,
тужило нешто што се, скраћено, зове „Д.С.З” (правило им је да
на сајту Повереника неће да објаве пуно име и презиме тужибап-
ских НВО све док Повереник - који је „ца”, Бранкица Јанковић - не
донесе коначну пресуду), помислих: ”Огреших се, нечим, о наш
систем одбране и заштите”. Кад оно – није; била је то скраћеница
од имена те тужибапске НВО, „Да се зна”.

Па добро, ако је „Да се зна” данашњи ДСЗ, шта је онда ОНО?
Размишљах, размишљах, па доконах: ОНО су ваљда „трансцен-
дери”, који су били он па постали она или су били она па поста-
ли он. И у том прелазништву постали ОНО. И тако сам, у педес-
етој години свог живота, опет искусио ОНО и ДСЗ. Прво ме

Поверник („ца“) прогласи дискриминатором, а онда ме ДСЗ баци пред Виши суд у Београду, што изазва бурну реакцију мислеће јавности у окупираној Србијици. Јер, људи су схватили: обрачун са професором др Браниславом Ристивојевићем или мојом маленкошћу није наша „приватна“ ствар. Овде је у питању угрожавање елементарног права на слободу мишљења и изражавања. И људи нису хтели да ћуте. (1)

МИСЛЕЋИ ЉУДИ СУ ЗАПАЊЕНИ

Тако Никола Живковић, аутор „Берлинских записа“ и вредни тумач србске и европске савремености, изјави:”Прочитао сам пажљиво књигу Владимира Димиријевића: „Хоминтерна и гејстапо“, а исто тако и оптужбе против аутора те књиге пред Вишим судом Србије. Одлучно протестујем против хајке на професора Димитријевића. Др Владимир Димитријевић наводно је крив због тога што је формулисао мисли које, изгледа, нису у складу са ЛГБТ - идејама!!! Био сам шокиран? Зар то може да буде предмет судског процеса?”

О мом случају, као парадигматичном, прича се већ и у медијима; рецимо, бавећи се биоетиком и породичним правом, о томе на телевизији говоре др Миша Ђурковић и др Бранислав Ристивојевић (2)

УСКРАЂУЈУ МИ СЛОБОДУ ГОВОРА

Мој случај (и не само мој, наравно) показује да прича о равноправности и заштити права грађана Србије све више јесте пуко средство да се инакомислећима запуше уста. Не смеш да кажеш ни реч против политичког хомосексуализма. Мада у Европи, иза које се домаћи инквизитори заклањају, постоји право и на слободу говора и на сатиру.

Одбијање кривичног гоњења због увреде и клевете био је разлог подношења представке Европском суду у предмету *Sousa Goucha против Португалије* (*Sousa Goucha v. Portugal*, представка бр. 70434/12, пресуда од 22. марта 2016. године). Португалски телевизијски водитељ, јавно декларисани припадник ЛГБТ популације, у шали је био укључен у листу „најбољих телевизијских водитељки” током једне телевизијске сатиричне емисије. Сматрајући да везивање женског пола за његову личност услед сексуалне оријентације представља клевету и повреду угледа, поднео је кривичну пријаву против продукцијске ТВ куће. Португалски судови одбили су пријаву, са закључком да, узимајући у обзир сатирични карактер емисије, аутори нису имали намеру да критикују сексуалну оријентацију водитеља. У поступку пред Европским судом, подносилац представке је навео да је био дискриминисан због свог сексуалног опредељења. Уз напомену да је сатира облик уметничког израза који има за циљ да уздрма и испровоцира, Европски суд је указао да се иста односила на понашање водитеља и његов женствени начин израза личности, а не на њега лично. Такође је констатовао да сексуална оријентација подносиоца представке није била узрочни фактор у одбијању домаћих судова да покрену кривични поступак, те да није било ничега што би указивало на то да би португалске власти донеле другачију одлуку да подносилац представке није био хомосексуалне оријентације.

Право на сатиру је, на суду у Стразбуру, одбрањено. Али, код нас није у питању само право на слободу говора, него и нешто друго.

Шта?

Реч је о артиљеријској припреми за јуриш политичких „веселника” (gay) који ће тражити „право на брак” и усвајање деце. Овај процес већ видимо у НАТОгори Мила Ђукановића, која игра „ве-

селничко коло”, а НАТО каубоји јој пуцају под пете, као у цртаном филму, и приморавају је да игра још брже. (3)

ТО НИЈЕ ЉУДСКО ПРАВО

Бранећи природну породицу, ја сам, тобож, дискриминисао „ЛГБТ заједницу” која авајно вапије за „правом на брак”. Но, у Европи им се ово право не признаје као фундаментално. Пресудом у предмету Чапин и Чарпентијер против Француске (Charpin and Charpentier v. France, представка бр. 40183/07, пресуда од 9. јуна 2016. године), Европски суд је утврдио да државна политика очувања брака као заједнице мушкарца и жене не представља дискриминацију. Подносиоци представке, Чапин и Чарпентијер, склопили су 2004. године „брак” у Француској. Церемонију „венчања” обавио је градоначелник Бордоа и о тој чињеници извршио одговарајући упис у матичне књиге. Након што је јавни тужилац покренуо поступак за поништај овог брака, Окружни суд у Бордоу је исти поништио. У поступку пред Европским судом, подносиоци представке тврдили су да су дискриминисани у остваривању права на склапање брака гарантованог чланом 12. Европске конвенције, будући да је закључење брака у Француској резервисано искључиво за парове супротног пола. Европски суд је утврдио да Европска конвенција не гарантује право на брак истополних парова, ни у оквиру остваривања права на приватни и породични живот, нити у оквиру остваривања права на склапање брака. Ова одлука Европског суда потврдила је низ других пресуда донетих у његовом раду. Позивајући се на пресуду у предмету Шалк и Копф против Аустрије, Европски суд је напоменуо да је питање истополних бракова „предмет националних закона држава уговорница”. Како је даље навео, члан 12. Европске конвенције потврђује традиционалан концепт брака који представља заједницу мушкарца и жене, те „не намеће обавезу владама држава уговорница да истополним паровима обезбеде приступ браку”.

Када је у питању принцип недискриминације и право на поштовање приватног живота гарантовано чланом 8. Европске конвенције, Европски суд је поновио да су „државе још увек слободне да приступ склапању брака резервишу за хетеросексуалне парове”.

А ја сам, упркос свему томе, у оквиру новог пројекта ОНО и ДСЗ у Србији, тужен јер сам бранио природну породицу. И био сам, пишући своје текстове, много умеренији чак и од неких радикалних друштвених активиста – хомосексуалаца са Запада, који се уопште не слажу са тиме да имају „право на брак”.

СВЕДОЧЕЊЕ КАМИЛЕ ПАЉА

Позната америчка феминисткиња и лезбејка Камила Паља је, рецимо, отворено написала: ”Хомосексуализам није „нормалан”. Напротив - то је изазов упућен норми, који има свој почетак у перманентно револуционарном карактеру квир – теоретичара, који су сами по себи штаб намрштених лоповчића – грамзиваца, који у духу постструктурализма покушавају да устврде како никакве норме ни нема, јер је све условно, све релативно. То су глупачки оквири у које себе смештају људи опседнути вербализмом, глуп, тупи и слепи за свет који их окружује. Природа постоји, свиђало се то научницима или се не свиђало, а у природи је наставак врсте једино и неумољиво правило. То је норма. Полно различита тела су саздана за размножавање. Мушки уд одговара женском и никакво чудачко жонглирање речима не може да промени ту биолошку чињеницу”.

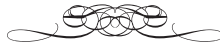
У свом истраживању сам открила да се историја циклично понавља. У древности увек видимо једну те исту појаву – кад култура упада у стање расапа, долаз допојаве транцендеризма. То је симптом културног колапса. Ништа тако јасно не показује декаденцију Запада као наша толерантност према отвореном хомосексуализму и транцендерској манији. Транцендеризам је модерна и удобна етикета коју социјално отуђена омладина лепи на

себе. Педесетих година отуђеници су се звали битници, шездесетих ипици, а сада их подстичу да мисле како је њихово отуђење изазвано проблемима с џендером.

Узнемирава ме популарност и доступност операција „промене пола”. Људе подстичу да их врше чак и сада, када су сва достигнућа науке показала де нема начина да се измени нечији пол. Можете себе да зовете како хоћете, али, на крају крајева, свака ћелија у вапем телу и њен ДНК остају кодирани вашим урођеним биолошким полом”.(4)

У својој књизи „Vamps And Tramps” она истиче:”Морамо имати свест о томе да је погубно мешање геј – активизма са науком, која ствара више пропаганде него истине. Геј научници морају бити више научници него гејеви. /.../ Последњих деценија изгубили смо контролу над ситуацијом: веродостојна научност је немогућа јер рационални дискурс контролишу јуришници, у овом случају геј – активисти, који са фанатичним апсолутизмом претендују на искључиву власт над истином. /.../ Прича о 10% (по којој су 10% сваке популације гејеви, нап. В.Д.), коју ропски понављају средства масовног информисања, била је чиста пропаганда, и то ме је, као научника, довело до презира геј – активиста због тога што они без икаквих принципа, пренебрегавају истину. Њихове измислите и измишљотине трају до данас, овога пута у вези са фрагментарним сведочењима генетике везаним за хомосексуализам, као и хомосексуалнм понашањем животиња. /.../ Нико се не рађа као геј. Сама идеја је смехотресна, али, пошто је то својествено нашој претерано политизованој клими, сличне тврдње добијају тренутну подршку геј – активиста и и њихових следбеника у СМИ. /.../ Раније сам сматрала да стари психоаналитички модел неадекватно описује праузрок хомосексуализма, као последицу ометености у развоју. Али се испоставило да је то истина, јер сви моји пријатељи хомосексуалци су имали доминантне и господареће мајке, сасвим у складу с прототипом. /.../ Осамдесетих и почетком деведесетих страх од СИДЕ је претворио геј активис-

те у бесне нихилисте и мономанијаке, који су лажно оптуживали државу да су се због ње разболели. СИДА није дошла ниоткуда. Она је непосредна последица сексуалне револуције, коју је моје поколење отпочело с најбољим намерама, али чије су најгоре последице најпре погодиле гејеве. Упркос интензивне пропаганде да није тако, на Западу је СИДА пре свега болест гејева и таквом ће остати и у догледној будућности”. (4)

Она каже:”Женски хомосексуализам је у порасту, јер бојажљиви и немужевни мушкарци мало шта могу да понуде. Мушки хомосексуализам је у порасту, јер се мужевност налази у кризи... садашњи геј не може да тврди да хомосексуализам није ствар избора, јер се елемент избора налази у сваком понашању, сексуалном или другом. Да би се општило са супротним полом потребни су напори, а са својим полом је простије. То је увек избор између прескакања препрека и комфора. /.../

Хистерија геј активизма навела ме је да поново сагледам случајеве оцрњених терапеута и пастора, који сматрају да је промена хомосексуалне оријентације могућа, и чије скупове геј агитатори непрестано ометају. Зар је геј идентитет тако крхак да не може да поднесе идеју да неки људи не желе да остану гејеви? Сексуалност је променљива и преокрети су теоријски могући, али уз то су и навике врло снажне, што се види из борбе против гојазности, пушења, алкохолизма и наркоманије...”(4)

Да ли би због ових изјава требало тужити Камилу Паља?

МОЈА ЗАХВАЛНОСТ

Захвалан сам свима који су се одазвали у овој борби која ми је, пред Вишим судом у Београду, наметнута од стране покрета политичких хомосексуалаца. Они којима сам захвалан су, својом речју, устали у име ближњих којима је на срцу будућност овог народа, али и човечанства. Јер, човечанство не жели да доживи судбину што ју је Орвел описао у роману „1984”: чизма на људском

лицу, и то заувек. Заиста мислим да нам је неопходна заједничка борба за изворне вредности друштвеног живота, којих нема без права да мислиш и говориш оно што сматраш да, за опште добро, треба рећи, и да те због тога не вуку на суд модерне инквизиције тзв. „политичке коректности”. Зато се радујем свим гласовима који чине хор слободе.

Као православни хришћанин, надам се да ће браћа и сестре у Христу поменути мене грешног у својим светим молитвама. Нека нам Господ помогне да останемо на Његовом путу.

УПУТНИЦЕ (Интернету приступљено 18. 4. 2019)

1. <http://pravoslavnaporodica.org.srb/index.php/pravoslavna-porodica/1991-tuzba-visem-sudu-protiv-vlade-dimitrijevic>; <https://stanjestvari.com/2019/04/09/milovancev-o-progonu-v-dimitrijevic/>; <https://srpskistav.com/autorski-tekstovi/лгбт-инквизиција-против-српских-инте/http://pravoslavnaporodica.org.srb/index.php/pravoslavna-porodica/1997-gradjanin-nepokorni-vladimir-dimitrijevic>; <http://www.pecat.co.rs/2019/04/lov-na-vestice/>

2. <https://www.youtube.com/watch?v=z3uP7oS3HWM>

3. <https://www.in4s.net/nova-ozakonjenje-gej-brakova-bi-samar-istinskoj-crnoj-gori/>; <https://www.in4s.net/crna-gora-priznaje-gej-brakove/>

4. <http://volkgomofob.ru/problem/chto-chestnye-gomoseksualisty-govoryat-o-lgbt-dvizhenii.html>

ПРОТИВПОРОДИЧНА ИДЕОЛОГИЈА И УЋУТКИВАЊЕ ИНАКОМИСЛЕЂИХ/ РАЗГОВОР СА ВЛАДИМИРОМ ДИМИТРИЈЕВИЋЕМ

О ЧЕМУ ЈЕ РЕЧ?

Године 2018, НВО за промоцију ЛГБТ права „Да се зна” тужила је, пред Повереником за заштиту равноправности, Владимира Димитријевића због текста „У одбрану природне

породице”, због чега је дотични повео поступак против њега, да би га, на крају, прогласио дискриминатором. Одмах после тога, Владимир Димитријевић је од удружења „Да се зна” ове, 2019, тужен пред Вишим судом у Београду, чиме се прогон слободе мишљења и изражавања наставио. Зато смо решили да са њим поразговарамо. О чему је, суштински гледано, реч?

Др Зоран Чворовић је о процесу вођеном 2018. пред Повереником за заштиту равноправности записао: ”Др Владимиру Димитријевићу се налаже, у еуфемистичкој форми „препоруке”, да се јавно одрекне својих моралних и верских ставова о пропаганди хомосексуализма и идеологији политичког хомосексуализма, да у будуће јавно не заступа такве ставове, те да због објављених текстова упути јавно извињење. Дакле, садржај „препоруке” кристално јасно показује да је Повереник својим „Мишљењем”, као појединачним правним актом, одлучивао о праву др Владимира Димитријевића да писаном речју јавно изражава своје верско убеђење. „Мишљењем” је Повереник др Владимира Димитријевићу ограничио обим права на слободно изражавање верског убеђења и то како у прошлости, тако и у будућности. Уколико др Владимира Димитријевић не поступи према налогу из „Мишљења”, онда је Повереник према Закону о забрани дискриминације овлашћен да донесе меру јавне опомене. Пошто се сврха опомене састоји у томе да се оглашени грађанин жигоше пред јавношћу као дискриминатор, онда је јасно да неизвршавање налога из „Мишљење” може да произведе правне последице по лични и професионални углед грађанина Димитријевића, посебно ако се има у виду његово занимање просветног радника и његов углед јавног делатника.

Иако, садржај „Мишљења” тангира најелементарнија људска права - слободу вероисповести, слободу мисли, слободу говора и право на лични и професионални углед, част и достојанство, др Владимиру Димитријевићу је ускраћено право на жалбу у управном поступку. Позивање на то да се „Мишљењем”, тобоже, не

одлучује о правима и обавезама правних субјеката, Повереник грађанина „В. Д.” лишава и права на „било које друго правно средство.” Пошто је „Мишљење” коначни управни акт на који не може да се уложи жалба, Повереник има намеру да „В. Д.” одузме право на вођење управног спора пред Управним судом (чл. 3 Закона о управном спору). Једном речју, у поступку пред Повереником грађанин оцинкарен од ЛГТБ ухода и потказивача је остављен не само без права на жалбу у управном поступку, већ и без права на тужбу у управном спору, односно без судске контроле законитости појединачног правног акта органа управе.”

НА СУДУ

Коначно, оптужени сте и пред судом у Београду. Како то доживљавате?

Знате, никад, ни због чега, нисам био на суду. И то јесте веома непријатно. Наравно, пре свега зато што је то неправедно, јер оптужен сам да сам дискриминисао „ЛГБТ особе” својим православним ставовима. Ја сам, наводно, у свом тексту изнео увредљиве ставове према тако оријентисанима, цитирајући званични документ Руске Православне Цркве „Основи социјалне концепције”. То су, наравно, ставови утемељени на Светом Предању Цркве од Истока. Да, сваки православни хришћанин (а Руска Црква је изразила став сваког православног хришћанина) сматра да су мушкарац и жена створени да би се у љубави целовито сјединили једно са другим; да се особености полова не своде само на разлике у телесној грађи, и да у палом свету мушкарац и жена могу да се изопаче и престану да буду израз Богом дане љубави, изродивши се у испољавање грешне пристрасности палого човека према сопственом ја; да Библија сведочи о тешкој казни коју је управо због греха мужелоства Бог послао на житеље (не било које житеље, него житеље Содоме и Гоморе), и да карактеришући морално стање паганског света апостол Павле убраја хомосексуалне односе међу „најсрамније страсти” и „развратности” које скрнавe

људско тело; да у савременом друштву дискусије о положају тзв. „полних мањина” показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост, него као једну од „сексуалних оријентација” која има једнака права на изражавање и уважавање; да се хомосексуалне тежње лече, као и остале страсти које муче савременог човека, и то постом, молитвом, покајањем, читањем Светог Писма и светоотачких дела итд; да Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма. То, понављам, није став само Руске Цркве, него и сваког православног. Рецимо, угледни амерички православни свештеник, иначе „либералних” ставова, Џон Брек, пише: „Испољавајући пастирску бригу о духовном, психолошком и физичком благостању свих својих чланова – и „нормалних” и „гејева” – Црква мора одбацити овакве везе исто као и усвајање деце од стране хомосексуалних парова. Иако је хомосексуална оријентација код појединаца неискорењива, не може јој бити додељен законити статус и то не треба да јој гарантује друштвено признање, што би било неизбежно приликом изједначавања истополних веза са истинским браком који је у складу са Божјим благословом (Мк. 10, 69) и који има Христов благослов (Јн. 2, 1-11). Такође је недопустиво да се, кријући се иза ове „неискорењивости”, деца подвргавају превратима хомосексуалног начина живота дајући се на усвојење таквим паровима, под изговором да ће дете које има двојицу „тата” или две „маме” бити подједнако срећно као деца биолошки нормалних родитеља. И уопште се не ради о томе да ли се дете које васпитава хомосексуални пар налази у бољем положају него уз самохрану мајку или оца, у дечјем дому и сл., већ у самој природи хомосексуалних чинова и у њиховом утицају на партнере. Уколико је тачно да су овакви чинови суштински греховни и погубни по оба учесника, хомосексуални пар који је усвојио дете има само један пут за његово здраво и одговорно васпитање – потпуно уздржање од телесних односа. А то је тешко и замислити. Заповест „прослављајте Бога и у телима вашим” (1 Кор. 6, 20) између осталог значи да генитална сексуалност мора

бити ограничена благословеним хетеросексуалним брачним савезом. Црква не може да благослови хомосексуалне бракове као што не може да благослови прељубнике и блуднике. Чак и тамо где истополне везе нису хаотичне, већ стабилне, и где се темеље на међусобној бризи, хомосексуални начин живота остаје анти-теза ономе на шта човека позива Јеванђеље. Хомосексуалцима предстоји избор: или апсолутно уздржавање од генитално-сексуалних контаката или, у случају да то одбију, одсецање од потпуног општења у Телу Христовом.”

При чему, наравно, православни своје мишљење изражавају без икакве мржње и пристрасности, са жељом да Бог љубави сваког човека на свету спасе и обасја Својом вечном светлошћу.

ДА ЛИ ЈЕ УЧЕЊЕ ЦРКВЕ ЗАСТАРЕЛО?

Данашњи представници онога што Ви зовете „политички хомосексуализам” кажу да су такви ставови застарели и уредљиви. Шта Ви кажете?

Православни хришћани се не оријентишу према времену, него према Богом откривеној Истини која је вечна. Ништа се, у схватању Богом откривене Истине, није променило од Књиге постања до данас. Уосталом, тим поводом ћу цитирати Светог Јована Златоуста, једног од највећих учитеља Цркве, који каже: „Према томе, све страсти су срамне, но нарочито је срамна безумна љубав (мушкарца, прим. прев) према мушкарцима, зато што у тим гресима душа страда и понижава се више него тело у болестима”. Он додаје да је паганизам повезан не само са мушком, него и са женском содомијом: „Погледај како Апостол и овде лишава незнабожце опроштаја, рекавши о женама слично ономе што је рекао о учењу: претворише природно употребљавање. Нико не може рећи, говори Апостол, да су оне до овога дошле будући лишене уобичајеног начина сједињења, и још да су се предале овом тако необичном беснилу зато што нису могле да задовоље своју похоту. Јер је могуће претворити само оно што имају, као што је

Апостол и рекао у слову о учењу: заменише истину Божију лажју. Такође исто, али унеколико другачије, Апостол је рекао и о мушкарцима: оставивши природно употребљавање жена. И женама и мушкарцима он подједнако одузима могућност оправдања, окривљујући их не једино зато што су они имали насладу и, оставивши то што су имали окренуше се другоме, него и због тога што презревши природни начин прибегли су противприродном”. Златоусти, славни учитељ љубави, упозорава да је ова страст потенцијално гора и од убиства: „Убица одваја душу од тела, а овај погубљује и душу скупа са телом. Ни један од било каквих грехова није раван овоме безакоњу. Они који падају у њега, када би схватили шта чине, примили би безбројне смрти само да се не подвргну овоме греху. Ништа, ништа није неразумније и теже од овакве поруге”. По њему, овде је у питању насртја на саму људску природу: „Какво је то зло? Нека нова и безаконна страст ступила је у наш живот, сустигла нас је тешка и неизлечива болест, добили смо рану, тежу од свих рана; измишљено је неко ново и неподношљиво безакоње, јер се не нарушавају само установљени [тј. људски], него и природни закони. За раскалашност више није довољан [природни] блуд; и као што код болести снажније страдање које наилази заглушује осећање претходног бола, тако и прекомерност ове ране чини да изгледа подношљиво и оно што је неподношљиво, односно разврат са женом. Чини се да хоће да добију могућност да избегну ту замку и женски пол као да постаје излишан, јер га у свему замењују дечаци. И то није једино зло, него се таква гнусоба чини сасвим слободно и безакоње је постало закон. Нико више не страхује, нико се не плаши, нико се не стиди и нико не црвени него се још и хвале том срамотом. Чедни [целомудрени] изгледају као махнити, а они који то разобличују - као безумници; ако су [телесно] слаби, туку их, а ако су снажни, вређају их, подсмевају им се и на сваки начин им се изругују. Нема никакве користи ни од судова, ни од закона, ни од васпитача, ни од очева, ни од слугу, ни од учитеља: неке су успели

да искваре новцем, а неки помишљају само на своје плате; међу онима који су савеснији и брину се о онима што су им поверени, неки се лако успавају или пак бивају обманути, а неки се плаше моћи развратника. Лакше ће се спасти онај за којег подозревају да хоће да се домогне царске власти, него што ће онај који покуша да их [децу] од њих уграби, побећи од руку тих безбожника. Тако усред градова, као у великој пустињи, мушкарци са мушкарцима чине срам (Римљ.1;27)”

Горка је опомена Златоуста: „Не кажем да си ти само постао жена, него више од тога: ти си уништио своје постојање као мушкарца. У женску се природу ниси изменио, а ону коју си имао ниси сачувао.”

НЕ ОСУЂИВАТИ ГРЕШНИКА, НЕГО ГРЕХ

Дакле, када сте излагали своје ставове, Ви сте, пре свега, мислили у категоријама хришћанског учења.

Наравно. Реч је о хришћанском учењу о греху и слободи од греха. Циљ људског живота је сједињење с Богом. Човек по благодати треба да постане оно што је Бог по природи. Грех је препрека између Бога и човека не зато што је пуко кршење заповести Божјих, датих споља, већ зато што разара човекову способност да ступи у заједницу са Богом. Човек је изгубио ту заједницу, и грех га је обузео, поставши његова друга природа. Грех је укорењен у страстима које су изопачење човекових природних способности. Рај није пуки мегамаркет за срећне послушнике, него спасење у Христу, сједињење са Оцем кроз Христа у Духу Светом за оне који љубе Господа и желе да вечно са Њим обитавају. Зато човек путем подвига треба да се ослободи страсти и грехова, и то је својеврсни процес исцелења, које подразумева самонадилажење.

Из хришћанске переспективе, хомосексуални однос је грех. Али, грех је и сваки блуд, свака прељуба. Грех је преједање, препијање, среброљубље. Грех је гордост као самообоготворење. И

Црква је болница у којој се греси и страсти лече. И православни хришћанин се бори против греха, никад не мрзећи грешника.

Ту морам да се зауставим, и да, као православни верник, кажем: не желим да осуђујем никог ко је потонуо у било коју страст, па ни у хомосексуализам. Јер, Господ нам је забранио да судимо и осуђујемо. Сви смо пуни греха и страсти, и свако од нас може да упадне у ситуацију у којој ће се показати да је гори од онога кога осуђује. Данас је тешко време, пропаганда порока је огромна, многи, нарочито млади људи, су на великом удару, и ја најискреније, најхришћанскије, кажем: не осуђујем, не мрзим, не презирем било кога који греша, макар каквим грехом. Оно против чега сам устао је покушај политичке злоупотребе хомосексуализма зарад изградње једне противпородичне идеологије.

ПРАВОСЛАВНИ ИСТОК И ТОЛЕРАНЦИЈА

Негде сте писали да у традицији православног Истока, за разлику од Запада, који је хомосексуалце живе спаљивао и закопавао, није било таквог односа према ономе што се звало „мужелоство“.

Заиста, није. Словенски Исток није имало озбиљнијих проблема са хомосексуализмом у Средњем веку. У руским законима кнеза Јарослава, као ни у Душановом законуку (осим у једном препису из 17. века, насталом под утицајем Грка) тај се преступ и не помиње. Наравно, хомосексуалца је било, али су они подвргавани васпитним епитимијама Цркве, одлучењу од Светог Причешћа, а не спаљивању. Ив Левин у својој студији „Сексуалност и друштво код православних Словена“ од 10. до 18. века“ каже: „Хомосексуални однос који укључује аналну пенетрацију (која се назива МУЖЕБЛУДИЕ или МУЖЕЛОШТВО) био је сматран за исто тако тежак прекршај као и хетеросексуална прељуба. Према св. Василију, овај прекршај је повлачио епитимију у трајању од петнаест година, исто као и прељуба. Словенски каноничари су радије прописивали скраћене епитимије од две или три године

поста и молитве, како је то прописао св. Јован Посник”. Када су странци, који су често гледали ломаче на којима горе јеретици и хомосексуалци (у Француској је и за јеретике и за хомосексуалце израз био исти) долазили у православну Русију, они су били запањени. Семјуел Колинс, који је у Трећи Рим из Енглеске стигао у 17. веку, чудио се што се „хомосексуаланост није кажњавала смрћу као што је то био случај у Енглеској у то време”. Томе се чудио и извесни Олеаријус. Због недостатка спаљивања хомосексуалаца у земљи коју је посетио, Колинс је тврдио да су Руси „природно склони” содомији. Он није могао да схвати да у Русији нема спаљивања као у Енглеској.

О ПРЕДСТОЈЕЋЕМ ПРОЦЕСУ

До сада је низ угледних интелектуалаца подржао Ваше право на слободу мишљења и исповедања вере. Шта нам можете рећи о овоме?

Што се предстојећег процеса тиче, патриотска интелектуална јавност је спремна да подржи ову, крајње начелну, борбу, сматрајући подухват НВО „Да се зна” још једним покушајем да се угуши слобода у Србији. О томе је Слободан Антонић, у свом тексту „Нема слободе у Србији. А у којој колонији је има?” писао, показујући да нити сам могао да извршим, нити сам извршио било какву дискриминацију: „Дакле, чињенице су следеће: др Димитријевић нема никакву државну функцију да би могао било кога да дискриминише у стварном значењу те речи: ускратити некоме право које му припада; др Димитријевић објавио је текст на свом личном сајту који се тако и зове „Владимир Димитријевић”; др Димитријевић изнео је чисто вредносне судове и то општег карактера („једино је природно”, у датом контексту – пошто није реч о биологији – није дескриптивни већ вредносни исказ и не односи се директно, у смислу клевете као неистинитог исказа, ни на ког појединца, нити на групу); др Димитријевић није ни из једног свог вредносног суда извео захтев за било каквим насиљем

или противуставном радњом; др Димитријевић је, међутим, оптужен да је његов текст, објављен на његовом личном сајту, довео до дискриминације ЛГБТ особа; др Димитријевић не може да се брани тако да, рецимо, захтева конкретан доказ да је његов текст произвео дискриминацију – на пример: Петар Петровић је прочитао текст др Димитријевића и онда је ускратио то-и-то право Николи Николићу; за др Димитријевића, заправо, не важи презумпција невиности; напротив, управо он као оптужени дужан је да докаже своју невиност; др Димитријевић, стога, мора да докаже, како би се одбранио, да из његовог текста није произашла никаква конкретна дискриминација.”

Знајући за све ово, надам се да ће ме Виши суд у Београду ослободити неправедне оптужбе. Мада је у колонији Србији под влашћу Империје Вашингтон – Брисел све могуће, ипак очекујем непристрасни суд.

ЗАКОН НЕ СМЕ БИТИ ОБЛИК ЦЕНЗУРЕ

Код нас Закон о забрани дискриминације покушавају, већ одавно, да претворе у својеврсни вид цензуре. Позивају се на право ограничења слободе говора у демократском друштву под одређеним условима. Али, шта заиста може да ограничи слободу говора према пракси Европског суда за људска права?

Пре свега, гледа се нечија намера. Ако аутор извесног текста не позива на насиље, него износи свој став, ту нема ни потребе, ни начина да се ограничи његова слобода говора. Нисам, понављам, позивао ни на какво насиље, нити сам заговорник таквог приступа другим људима, сасвим у кладу са речима Светог Златоуста:”Радије ћу бити гоњен него прогонитељ”.

Такође, сагледава се и целина нечијег чланка. Ако је у питању текст који настане у јавној расправи, која се бави стварима од општег значаја, слобода изражавања се не може и не сме ограничити. Своје текстове сам писао са намером да, баш у јавној расправи, укажем на опасност од наметања противпородичне иде-

ологије политичког хомосексуализма, и то у земљи Србији која изумире огромном брзином, и у којој су породичне вредности подвргнуте жестоком нападу са свих страна.

Када се расправља о ограничењу нечије слободе изражавања, увек се оцењује и ниво утицаја оног ко саопштава одређени став. Слобода изражавања се не ограничава ако дотични није у положају да примора извесну публику да се упознаје са његовим ставовима, користећи, рецимо, свој службени положај. Текст „У одбрану природне породице” је изашао на мом блогу и на још неким сајтовима, и њега је читао само онај ко то жели. Никог ни на који начин нисам могао да присилим на читање чланка. Наравно, то ми никад не би ни пало на памет, чак и кад бих „имао власт”.

Гледа се, приликом анализе, и утицај медија на коме је „инкриминисани” текст објављен; утицај мог блога је, с обзиром на медијску ситуацију у Србији, потпуно занемарљив.

Што се тиче начина изражавања, ни он не може тек тако да се оспори. Европски суд за људска права дозвољава чак и да се, у јавном дискурсу, користе увредљиве фразе, ако се употребљавају као стилистичка средства.

После свега, сагледава се и друштвени контекст у коме настаје извесни чланак или настаје нека изјава. Политички и друштвени контекст у овој јадној и напаћеној земљи је више него повољан за ширење идеологије политичког хомосексуализма, јер је председник Владе Србије, Ана Брнабић, заговорник те идеологије и јавни подстрекач геј параде, па је очито да моја критика нема скоро никаквог друштвеног утицаја.

ПРАВО НА „ГЕЈ БРАК”?

У свом тексту „У одбрану природне породице” борили сте се против наметања „брака” хомосексуалаца као нечег што треба да буде наша „европска” мера и провера. И то је и легално и легитимно, зар не?

Да јасно и гласно кажем: Европски суд за људска права НЕ ОБАВЕЗУЈЕ ниједну државу да овај „брак” учини озакоњеним. Рецимо, у случају Шалк и Копф против Аустрије (представка бр. 30141/04) Европски суд за људска права је одбио право на жалбу у покушају да се оспори забрана истополних бракова у Аустрији. Овим је одлука суда да одбаци тужбу истополног пара постала правоснажна. Ова одлука је значила да Европски суд за људска права неће приморавати државе чланице да дозволе брак између истополних особа. Хорст Михаел Шалк и Јохан Франц Копф су навели да је аустријски систем – који од 1. јануара 2010. дозвољава „регистровано партнерство” засновано на сличним принципима као и грађанске заједнице у Великој Британији – прекршио њихова људска права. Посебно, навели су да закони крше њихово „право да ступају у брак и заснивају породицу” из члана 12, њихова права на породични живот из члана 8. и њихова права на заштиту од дискриминације из члана 14.

Члан 12. Европске конвенције о људским правима гласи: Мушкарци и жене одговарајућег узраста имају право да ступају у брак и заснивају породицу у складу с унутрашњим законима који уређују вршење овог права. Суд је закључио да се ово право односи на брак између „мушкараца и жене” и да подразумева право на заснивање породице. И мада се ова одредба може тумачити тако да не искључује право на брак између двојице мушкараца или две жене, суд је напоменуо да се сва друга права по основу Конвенције гарантују „свима”. Према томе, избор речи је сигурно био намеран. Такође, потребно је узети у обзир историјски контекст у којем је усвојена Конвенција, пошто се у педесетим годинама прошлог века „брак јасно схватао у традиционалном смислу као заједница партнера различитих полова.”

Подносиоци представке су тврдили да је Конвенција жив инструмент, који се мора прилагодити тако да осликава промењене друштвене околности. Али Суд није уверен да су се друштвене околности и ставови изменили у довољној мери да би се сматра-

ло обавезујућим да државе чланице легализују истополне бракове: Иако је, како се запажа у пресуди Кристини Гудвин [предмет против Велике Британије у вези с правима транссексуалаца], од усвајања Конвенције институт брака претрпео битне социјалне промене, Суд запажа да нема европског консензуса о истополном браку.

Суд је истакао разлику у односу на предмет Кристине Гудвин, где је закључено да је Велика Британија прекршила права транссексуалне особе тако што је није признала као жену у сврхе исплате надокнада и остварења других грађанских права, пошто је у том случају дошло до „приближавања стандарда о браку транссексуалних особа у новостеченом полу”.

Суд сматра да постоји могућност да у будућности буде још тужби по основу члана 12, пошто је из члана 9. Повеље о основним правима, која у јединственом тексту излаже сва права европских држављана и која је постала обавезујућа у децембру 2009. године, намерно изостављено помињање мушкарца и жене.

Суд закључује: Стога, водећи рачуна о члану 9. Повеље, Суд не би и даље сматрао да право на закључење брака предвиђено чланом 12. мора у сваком случају бити ограничено на брак између две особе супротних полова. Последично, не може се рећи да члан 12. није примењив на жалбу подносилаца представке. **Међутим, како ствари стоје, питање да ли дозволити истополни брак или не оставља се на регулисање националном законодавству државе чланице.**” Једина „победа” коју је овај „мушки пар” из Аустрије извојевао овом пресудом јесте то што је суд, супротно сопственим ставовима изложеним у низу претходних одлука, прихватио да истополни пар може да остварује „породични живот” у смислу члана 8. Европске конвенције о људским правима (право на поштовање приватног и породичног живота). Претходно, суд је сматрао да истополни парови могу да остварују приватни живот, али не и породични живот. Овај став се, опет,

образлаже промењеним друштвеним околностима. Дакле, чак и из перспективе крајње либералног Европског суда за људска права, „ГЕЈ БРАК” није никаква обавеза државе Србије, и то што сам ја писао против наметања права на ЛБГТ „брак” је више него допустиво и више него разумљиво.

ПРОФЕСОР РИСТИВОЈЕВИЋ О ОБНОВИ ДЕЛИКТА МИШЉЕЊА

Куда нас воде овакви судски процеси?

Проф. др Бранислав Ристивојевић, редовни професор права Универзитета у Новом Саду, који се такође нашао на удару НВО „Да се зна” и Повереника за заштиту равноправности, у свом тексту „Смрт слободи, вербални деликт народу!” објаснио је, после осуђујуће пресуде Вишег суда у Новом Саду (која касније није потврђена на Апелационом суду), о чему је реч: „У свим политичким системима, државама, без обзира на конкретну владајућу идеологију и разлике спрам других идеологија, политички прагматичари су доминантна друштвена група, правоверни бранитељи постојећег тј. носиоци конзервативног погледа на свет. Чак и онда кад фразеологија политичког говора којим се служе садржи, на први поглед, идеје прогреса и историјског помака, њихова се реална активност креће пре свега у границама постојећег и његове одбране. Из тога нужно следи нетолерантност према критици, другачијим визијама и новом. А управо је тражење новог (уз познавање старог) и нереспектовање тренутног (у смислу коначног и неупитног) позиција слободномислећег човека. Истрајно заступање таквог опредељења ставља га на дијаметрално супротну страну од политичког прагматичара. Тиме он стиче право на припадање групи оних који разумеју главне токове друштва и промене у њему али се ипак најчешће током живота налазе на више или мање неугодним маргинама истог.

Историјски гледано, слободномислећи нису потребни само себи већ су потребни и онима који су их прогласили јеретицима.

„Ако их нема треба их измислити, треба створити фантоме и организовати хајке и турнире у борби с њима. Без тога апарат може захватити озбиљна корозија”, каже Ниче у Сумраку идола. Без тога апарат може почети изгледати непотребан онакав какав јесте, па би превратничке идеје могле захватити много шире слојеве друштва. А за сузбијање тога хајке не би биле довољне. Оне су ефикасне за неутрализирање измишљених опасности у облику појединаца или група опозиционара које власт приказује као перфидне, опасне и добро организоване непријатеље народа (па самим тим и сопствене), чији су циљеви рушење дозвољених, дакле једино могућих истина, па самим тим и освајања власти. Јер њихове истине су једини механизам њиховог одржавања на положају. Отуд у тоталитарним друштвима, како их Орвел зове, полиције мисли. То су пси чувари правоверја.

Влашћу корумпираној свести једино је примерена и доступна мисао да свако ко се труди да размишља о организацији друштва, у ствари жели власт за себе. Људи чија је свест ограничена на такав начин представљају неакадемске противнике. Оне који на вербалне примедбе одговарају репресивним механизмима силе и државне свемоћи.

Људско мишљење је претпоставка, као и последица, активног, динамичног односа појединца према свету који га окружује, законима природе и друштва, као и према самом себи. Човек не би дошао ту где јесте да није размишљао и са другима делио те мисли. Још увек би био на дрвету да је ћутао. Забрана размишљања и изношења мисли за последицу има запарложење сваке друштвене установе на коју се односи, њену стагнацију и на крају пропадање. До преображаја, односно трансформације, чопора мајмуна који се крећу по дрвећу до људског друштва смо дошли када смо престали да завијамо, арлаучемо и рокћемо, а почели да говоримо и међусобно размењујемо мисли.

Постојања деликта мишљења значи да је одређена мисао изражена у некој форми те да, према томе, са њом други појединци могу комуницирати. У тоталитарним друштвима и режимима постоји пракса кажњавања и оних људи који се о неком проблему нису изјаснили, тј. који своју мисао нису изразили. То се постиже тако да се из других изражених мисли, дела или понашања посматраног субјекта посредно закључује да он, иако није изразио своје мисли, ипак размишља и мисли, па према томе има мишљење које није у складу с званично прокламованом истином. Тако се доводи у питање не само слобода изражавања мишљења већ и слобода мишљења. Управо то се у овој пресуди и десило. Суд је учитавао значење пишчевим речима, оно које он није изрекао нити га изнео, и тако га осудио. Речју, суд је туженог дописавао, следећи квазиаргументе Повереника.

На тај начин питање о истинитости или неистинитости неке изражене (или неизражене) мисли долазе у други план (где му није место), иза процењивања да ли је та мисао пожељна или непожељна, корисна или некорисна, допуштима или недопуштима са позиције представника владајућих снага одређеног друштва и њихове идеологије. Тако арбитар истинитости постаје политика, односно идеологија која је надјачала разум, а не наука којој је разум једино мерило.

Џон С. Мил у свом познатом делу О слободи, пише о самозаштити као критеријуму евентуалног ограничавања деловања других. „Проблем је једино у кључном фактору одређивања границе прага толеранције и поимања од које границе свога деловања и мишљења појединац почиње наносити штету другима.” А праг толеранције није једнако постављен за све. За слободномислеће људе он је смештен веома ниско, док за политичке прагматичаре границе као да не постоје. Стога је и могуће да због самозаштите друштва страдају они који који нити њему нити појединцима нису ништа нажао учинили, док напредују и бивају награђени

они који угрожавају интегритет свих захваљујући свом недорљивом положају иза палисаде свемоћи.

Висина прага толеранције за критику један је од показатеља постигнутог цивилизацијског нивоа одређеног друштва. Присутност односно одсутност иницијативе и критике мерило је потенцијала за преображај и напредак сваког друштва. Тек у ситуацији која отвара могућност говорења истине без страха и ризика, без обзира колико неугодна она могла бити, налазе се реалне претпоставке за напредак и прогрес.

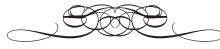
Зашто је властодршцима у интересу да се ништа не мења? Зато што би одржавањем status quo били довека у ситуацији да они или њихова група доминира у друштву. Свака критичка мисао носи потенцијал промена које су њима непознате и самим тим ризичне. Они би их дозволили када би знали да оне неће значити промену односа моћи у друштву. Али такве гаранције нема, стога је боље осудити оне који размишљају, него подстаћи расправу која може да води до промена.”

Тако каже професор Ристивојевић.

А ЗАШТО ВЛАСТОДРШЦИ ТО РАДЕ?

Зашто власти у нашој земљи толико инсистирају на нечему чему се огромна већина гласача противи?

Покрет политичког хомосексуализма је у служби глобалистичког зла званог „неолиберлани капитализам”. А циљ тог злочиначког поретка је атомизација човечанства зарад тријумфа профита. Смрт човеку, живео профит, мисле они; а то је крвави, проклети профит! Савремени италијански философ Дијего Фузаро, поводом вести да су деца у Енглеској приморана да пишу „геј љубавна писма”, о томе пише: „Ево новог наказног родног еротског поретка, усмереног на дестабилизацију колективног менталитета народа и стварање новог унисекс постидентитског атома. Чини се као да је вест из једне од многих застрашујућих романа а la Орвел.

Уместо тога, то је стварност. У ствари, то је део те реалности која је превазишла фантазију.

Либерални атомизам хиперсексуалног друштва лишен љубави настоји да раствори породицу у номадском и дијаспорном плурализму неповезаних „ја” и еротских конзумента; или, конвергентно, да је редефинише као пуку ефемерну и привремену, необавезну творевину, која уважава искључиво слободну и неограничену жељу појединаца без каквих примеса родног идентитета и са искључивом еротском тежњом и слободном разменом, без правила, односно живљењем ослобођеним од породичне везе и одговорности које њу прате. лобођен од било које етике заједнице, чак и у еротском контексту, постидентитетски појединац мора да се постави као сам свој предузетник и да буде потпуно аутодетерминисан. Помрачење етике заједнице у поретку дерегулисаног система планетарних потреба носи са собом одбацивање непотпуности и међузависности за које је неопходна комплементарност мушкарца и жене која се остварује у животу у породичној заједници. Као саучесник своје индивидуализације, субјект се труди да буде аутономна целина, у тријумфу мита о андрогиној потпуности подигнутој на нови начин живота за космополитске и постпородичне помодне зависнике, лишене права на породицу, а истовремено индуковане да глупаво славе то лишавање као еманципацијски напредак.

Нови светски класни поредак не толерише опстанак националних држава и породица, националних језика и култура, идентитета и колективних субјеката, било да су они народи или класе, државе или нације. У складу са новом либерално-либертаријанском монадологијом, он тежи да свуда буде све исто, односно да се све сведе на огољену раван глобалног тржишта, при чему су људи приморани на апатридниост, на говор на енглеском језику и да буду пасивни и недиференцирани потрошачи без корена, родно неодређени и без способности непростајања у домену потпуне либерализације навика и потрошње. С новим унисекс

моделом промовисаним путем родности, либерална и либертаријанска финансијска елита објавила је рат не само традиционалној грађанској етици већ читавој западној цивилизацији и њеној вишемиленијумској историји, неспојивој са производњом новог несигурног и дестабилизованог сексуалног идентитета, униформисаног у односу на флексибилну акумулацију и њену тенденцију да раствори све чврсте форме. С друге стране, интерес глобалистичке владајуће класе за права ЛГБТ покрета уопште није филантропски и некористољубив, већ је усмерен ка организованој дестабилизацији колективне психологије народа и нација. Та дестабилизација се одвија кроз уништавање историјских традиција и сагласних комунитарних обичаја, а користи истовремено масовну манипулацију која, под управом педагога глобализма и космополитских либерализатора потрошње и обичаја, тежи наметању поруке да људска природа не постоји и да на тржишту потрошачког капитализма свако може неограничено да дефинише свој идентитет по свом слободном индивидуалном хиру.

У овом лежи суштина новог субјективног постидентитетског профила или, ако вам се више допада, суштина деконструисаног идентитета, чије специфичне особине се претварају у фрагменте, у одсуство памћења и перспективе, у zasiћеност, недостатак ослонца. Стално отворен за преговоре и промене, субјекат се схвата само као конструкт, као једноставан резултат споразума, конвенција и потреба диктираних у датом тренутку. Кроз праксу дезинтеграције идентитета и његове рекомпозиције у складу са јединственим моделом који је кодификован биоинжењерингом капитала, личност се све више лишава одлучивања на основу свог искуства и деградира се на ниво „just in time”. Губи се могућност да лична биографија буде кохерентна и унитарна нарација, да не буде једноставно рапсодијско смењивање епизодних, неповезаних и дисконтинуираних фрагмената.

Овај аспект доприноси наглашавању карактера нашег доба као времена сталне неизвесности и универзалне флексибилно-

сти, чији се крајњи циљ може кондензовати у пуком индивидуалном опстанку и постидентитетском, родно-флуидном и приватизованом „засићеном сопственом егу”, без друштвеног и политичког живљења, у облицима сведеним на пуки дневни егзистенцијални опстанак.” (<http://www.novosti.rs/вести/планета.479.html:760953-Добро-дошли-у-цендер-тоталитаризам>)

ШТА АКО ЈЕ ФУЗАРО У ПРАВУ?

Дакле, овде није реч ни о каквим „правима хомосексуалаца”, него о нечему сасвим другом. О чему?

Ако је Дијего Фузаро у праву (а непристрасна мисао нам јасно каже да јесте), онда нам све бива јасно. То јест, суштина активизма политичких хомосексуалаца и рада службеника квазидемократског режима какав је, у Србији под меком НАТО окупацијом, Повереник за заштиту равноправности, је пука пропаганда наказности неолиберално-капиталистичког атомизма, маскираног у „људска права”. И зато се ја, hic et nunc, осећам, између осталог, не само као православни хришћанин који брани слободу вероисповести, него и као један од многобројних бораца на фронту оних који су дигли глас против либертицида што га спроводи крупни капитал на целој планети.

ИМА ЛИ ОВДЕ ЈАВНОГ МОРАЛА?

У Србији постоји Закон о јавном реду и миру који у члану 8. забрањује непристојно, дрско и безобзирно понашање које нарушава јавни ред и мир, угрожава имовину и вређа морал грађана. Па ипак, све се се то пориче кад у у питању тзв. «геј параде». Зашто?

Досадашње параде политичког хомосексуализма, од оне прве, из Тадићевог доба, када су парадери носили паролу «Смрт држави», до данас често су доносиле непристојно, дрско и безобзирно понашање, које је вређало наш јавни морал. Дешавало се да учесници тих шетњи опонашају сексуални однос на јавном месту, да су извржавали руглу патријарха Иринеја и митрополита

Амфилохија, да су се подсмевали српској народној ношњи, итд. На геј параде су, у Београду, доводили и малу децу, која су могла да виде разне непристојности, иако то забрањују и међународне конвенције и домаће законодавство. Као што каже професор др Бранислав Ристивојевић, «било какво излагање деце сексуалности или полности у нашој култури је било одувек крајње неприхватљиво. И верујем и надам се да ће бити упркос напорима ЛГБТ популације у супротном правцу.»

ЗАШТО ПОКАЗНО ПАРАДИРАЊЕ?

Целокупна наша стварност претворена је у својеврсни ријалити програм, па се тако чини и са парадама политичког хомосексуализма. Зашто је ријалити насушно потребан властима у Србији, који су својеврсни капои у глобалистичком концлогу на нашем простору?

И о томе је, поводом текста о лакрдијашком месијанству нас данас, чији су аутори др Зоран Чворовић и потписник ових редова, писао др Бранислав Ристивојевић, у запису «Дресура душе»:»Одличан текст О месијанству лакрдијаша, поново. На трагу Жарка Видовића и Мила Ломпара Зорана Чворовића и Владимира Димитријевића подстакао ме је да допишем скроман прилог теми коју су писци обрадили. Правећи паралелу између наше стварности и механизма манипулације масама из текста који се приписује Чомском, писци су лепо изабрали поднаслов Кратак спој емоција. Овим поднасловом назвали су употребу „ријалити” програма (ријалити као јавно приказивање опцености и простоте на равни најосновнијих људских нагона) у Србији у сврху замене критичке свести емотивним импулсима.

Нисам никад размишљао о овим програмима на тај начин, а делује кроз логично. Путем подстицања искључиво најелементарнијих дихотомија осећања (мржња-љубав; добро-лоше; прељубница-верна жена, хомосексуалац- хетеросексуалац...) карактеристичних за, рецимо, каубојске филмове (добри шериф има

бели шешир, зли револвераш црни), активирају се најпростији механизми реаговања код људи, они код којих нема потреба за сложеним етичким просуђивањима. Тако се људи се постепено своде са нивоа сазнајних и разумних бића способних за промишљено и нијансирано расуђивање на предвидљиве роботе, следбенике основних инстинката и импулса. Покушаћу да дам скроман допринос овом одличном закључку писаца објашњењем овог механизма.

Дакле, како делује овај прости механизам? Он делује на резултатима тзв. бихејвиористичке психологије као науке која стоји на становишту да се реакција људског тела на најпростији спољне надражаје чула, не налазе у сфери коре људског мозга (ту су сви когнитивни односно сазнајни механизми људског духа), него у малом мозгу (он је задужен за инстинкте, импулсе, несвесне реакције...). Што простији надражај чула, то простија реакција тела. Другим речима, такав симплификован надражај, активира одговарајући анатомски механизам, самим тим и одговарајући душевни процес. У малом мозгу нема размишљања, просуђивања или преиспитивања, само инстинктивна и импулсивна реакција на надражај, без контроле виших можданих функција. У њему се налазе механизми који контролишу нпр. дефецирање или уринирање, а над њима, као што то врло добро зна свако ко се преједе незрелих шљива и препије млаког пива, нема контроле разума. Они иду својим током свиђало се то облапорном пијанцу или не.

Насилно наметање ријалитија несумњиво има сврху да људе од разумних бића сведе на бесловесне, и инстинкту и импулсу склона бића, као што су животиње. Управо зато што њиме углавном управљају инстинкти и импулси понашање животиње је условљено простим природним законитостима и стога предвидљиво и може се лакше контролисати. Речју, свођење реакције људи од промишљење ка инстинктивној путем ријалитија служи стварању механизма лакше и једноставне контроле. Наравно да за овако нешто није довољно једнократно или повремено третирање

људи путем стимулације кратког споја дихотомних емоција. Оно мора бити непрестано. Отуд ријалити не престаје. Док се један заврши, други почне. И тако у круг у најгледанијем термину. Једна од лепих илустрација овога што пишем, јесте, на пример, механизам војничке обуке, тзв. дрил. Његов творац, француски лекар из XVIII века де Ла Метри, писац чувеног дела "Човек-машина" веровао је, ослањајући се на Декарта, да се од човека може направити машина-аутомат. Добио је прилику да докаже исправност својих идеја у Прусији. Примењујући своје идеје потпуног детерминизма код човека на војничку обуку стварио је најубојитију пешадију од 1750. до Наполеонових ратова.

Свакоме ко је био у војсци познато је да је дрил наизглед бесмислено и бесконачно понављање што простијих и једноставнијих људских радњи. Међутим, њиме се војникова реакција у борби доводи до савршенства. Наиме, након неког времена, његова реакција будући да се понављањем све више учи она се све више аутоматизује, и тиме постаје све мање свесна. Она се из коре великог мозга аутоматизацијом потискује у мали мозак. Тако постаје ослобођена грешке. Само ко размишља тај и грешити. Обрнуто, ко не размишља, тај не грешити, а кад не грешити, његова реакција постаје савршено предвидљива. И на крају подложна контроли. Као што се лако надзиру и употребљавају добро увежбани војници тако се лако надзиру и употребљавају људи чија је свест аутоматизацијом понашања упрошћена толико да више не праве грешке.

Као што се од безобличног људског теста прави војник, постепено и полако подвргавајући сваки део људског тела принуди војничке дисциплине која прераста у аутоматизам и наставља да делује путем стечених навика, тако се и гледаоцу риалитија сталним понављањем кратких спојева емоција вежба реакција, тј. он се дресира као и војник. На крају дресуре он не размишља већ извршава. Код војника се на анатамском нивоу потчињава и користи тело, а код конзумента ријалитија потчињава и користи

душа њеном материјалистичком редукцијом на елементарне инстинкте и просте импулсе.

Додирне тачке ова два механизма су упрошћавање и послушност. Тело подложно упрошћеним обрасцима телесног кретања изједначава се са душом подложном упрошћеним обрасцима емотивне реакције, оба су послушна. Послушна душа је као и послушно тело: подложна је манипулацији, потчињавању, искоришћавању и на крају мисаоном преображају уназад, регресији и редукцији на положај животиње.

Врхунац апсурда је што се у овој ситуацији људима нема шта приговорити због реакције. У избору између жене и прељубнице сваки иоле честит човек који је васпитан у нашој култури би изабрао жену. Отуд позитивна популарност Кије, а негативна Луне. Тиме је механизам показао да је савршено убојит и ефикасан. Од људи покушавају да направе животиње, да би се лакше контролисали и надзирали, а при свему томе нити ми посматрачи, нити конзументи ријалитија сами себи (што је најважније и најгоре!!!) немају шта да приговоре са становишта етике. Њихова реакција је на елементарном нивоу етички исправна! Луна је прељубница која растура туђ брак, Кија је пожртвована супруга која гине да га сачува.

Захваљујући томе код конзументата ријалитија се не пале ни најосновнији механизми безбедносне културе које сваки човек има уграђене у себи, а који би водили критичком промишљању. И тако не преиспитују своје и одлуке оних који су их довели у ту ситуацију. Ова дресура српских душа је толико монструозна и добро смишљена, да за тако нешто ова домаћа колонијална квазиелита једноставно није способна. Још један амерички изум успешан колико и атомска бомба.”

Шта бисте могли да нам поручите за крај овог разговора?

По ко зна који пут понављам: на суд ме шаљу они који желе да у Србији завлада нови тоталитаризам, да све мислеће људе лише

права на слободно изражавање, и да наметну противпородичну идеологију политичког хомосексуализма. Зато хвала свима који су, крајње начелно, подржали моју борбу за право на слободно мишљење и изражавање, и који су спремни да у тој борби учествују. Искрено се надам да судство у Србији и даље чува своју част и правдољубивост, и да ће Виши суд у Београду то умети да покаже и докаже. Радује ме и чињеница да се у Црној Гори одустало од прогона мог драгог познаника и великог српског писца, Николе Маловића, који је био оптужен да је текстом, иначе објављеним у београдском часопису „Недељник”, направио прекршај „ремећења јавног реда и мира” у Црној Гори(?). Прво га је тужио неки ЛГБТ активиста Џон Максимилијан Барак, који се некад звао Јован, па узео име Барака Обаме; онда је он одустао од тужбе, па га је тужила полиција, па је и полиција одустала. Иначе, оптужба је гласила:”Да је дана 11.08. 2018. године у 13.01. часова путем електронских комуникационих мрежа на порталу ИН4С на јавном мјесту вријеђао припаднике LBGTQ заједнице”... Вређао их текстом објављеним у србијанском часопису. Али, хвала Богу, здрав разум је победио. Засад...И, за крај, да поновим – ово је, пре свега и изнад свега, хришћанска борба у свету који покушава да се сазда без Христа. А то је, знамо и осећамо, пут ка небитију. Зато, као православни хришћанин, молим своју браћу и сестре у Цркви да се моле Богу за мене, а уздам се у Бога правде, Кома пева наша химна.

РАЗГОВОР ВОДИЛИ НОВИНАРИ САЈТА „БОРБА ЗА ВЕРУ

ОТВОРЕНО ПИСМО ЈАВНОСТИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Против др Владимира Димитријевића, православног публицисте, познатог по свом раду и ван граница Србије, угледног доктора филолошких наука и професора Чачанске гимназије, покренут је судски поступак по тужби удружења грађана „Да се зна”, које се бави заштитом права ЛГБТ особа.

Тужилац захтева од суда да утврди да је др Владимир Димитријевић, „текстом У одбрану природне породице објављеним на вебсајту www.vladimirdimitrijevic.com дана 12. 01. 2018. године и текстом Одговор на тужбу ЛГБТ заштитара или Поново As Long There Is One Hundred дана 30. 05. 2018. извршио тежак облик дискриминације – поновљену дискриминацију припадника и припадница ЛГБТ популације по основу сексуалне оријентације.” Према наводу тужиоца, др Владимир Димитријевић је извршио акт дискриминације тиме што је у јавно публикованим текстовима пренео истраживачке увиде о негативним друштвеним последицама пропаганде идеологије политичког хомосексуализма појединих светски познатих аутора из области друштвених наука који су наведени у тужби, од Алана К. Карлсона и Пола Т. Меруа до Слободана Антонића и Наталије Нарочницеке. Сходно таквом разумевању права, тужилац тражи од суда да наложи др Владимиру Димитријевићу да са свог вебсајта уклони проскрибоване текстове, те да му забрани да убудуће на било ком месту јавно износи сличне вредносне ставове.

Овакав тужбени захтев јасно показује да тужилац има намеру да уз помоћ суда спречи јавно изражавање сваког мишљење које је другачије од мишљења групе коју он заступа.

Имајући то у виду, указујемо да државни судови само у тоталитарним режимима могу да задиру у област човекове савести и да уз помоћ апарата принуде, који финансирају сви грађани, намећу појединцу „службено мишљење”. У либералној и плуралистичкој демократији, не само да је власт државе, оличене у суду, апсолутно протерана из унутрашње сфере човекове савести (*forum internum*), већ се сваком грађанину гарантује неприкосновено право да слободно саопшти своје мишљење. Јер, слобода изражавања и право на слободно критичко мишљење уграђени су у саме темеље демократског друштва, а из слободе мисли и изражавања изведена су сва друга политичка права.

Уз то, подсећамо да пракса Европског суда за људска права јасно потврђује да се гаранција слободе изражавања „не примењује само на оне информације или идеје које се примају са одобравањем, зато што се сматрају не-нападним, него исто тако и на оне које могу да увреде, запање или узнемире државу или неки део становништва. Такви су захтеви плурализма, толеранције и ширине духа без којих не може бити демократског друштва” (*Handyside v. The United Kingdom* од 7. 12. 1976. г).

Насупрот томе, судски поступак покренут против др Владимира Димитријевића злослути на повратак „деликта мишљења” из времена Брозовог једноумља. Стога, и после тридесет година од обнове политичког плурализма у Србији морамо да подсетимо на опомињуће речи из оснивачког акта знаменитог Одбора за одбрану слободе мисли и изражавања из далеке 1984. године: „Слобода мишљења и изражавања није власништво, дар и привилегија ни једне класе, друштвене групе, партије и државне власти; та слобода и то право је свељудско.”

Поступак који је пред једним другим државним органом – Повереником за заштиту равноправности, већ вођен против др Владимира Димитријевића по притужби удружења „Да се зна,” показао је, нажалост, да у демократској Србији природно право на слободу мишљења и изражавања не припада свима. Одлуком да је др Владимир Димитријевић писаном речју извршио акт дискриминације према ЛГБТ популацији, Повереник за заштиту (не) равноправности је јасно поручио да је слобода мисли и изражавања ускраћена огромној већини грађана Србије који деле традиционални поглед на сексуалност, брак и породицу.

Управо нас је ова одлука Повереника за заштиту (не)равноправности против једног од најгласнијих и најревноснијих трибуна „тихе” већине, др Владимира Димитријевића, подстакла да као савест те „тихе” већине будно пратимо судски поступак који је започет против др Димитријевића. Већ сада поручујемо јавности Републике Србије, али и надлежном суду, да поступак у коме се др Димитријевићу суди због написаних вредносних ставова доживљавамо као суђење нашем неotuђивом, од Бога дарованом праву на слободу мисли и изражавања. Као што је некада Волтер позивао „трибунал јавног мишљења” да прати суђење Жану Каласу, ми овде потписани позивамо све грађане Републике Србије да помно прате суђење слободи мисли и изражавања једног од нас. Судски поступак против др Владимира Димитријевића показује да је данас итекако актуелно упозорење Алексиса де Токвила, да само од нас, грађана Републике Србије, зависи хоћемо ли имати „републику либералну или тлачитељску, републику која угрожава света права власништва и породице или републику која их признаје и потврђује.”

ПОТПИСНИЦИ

1. Др Зоран Аврамовић, социолог културе
2. Проф. др Слободан Антонић
3. Драгомир Антонић, етнолог

4. Данило Баста, редовни члан САНУ
5. Др Радомир Батуран, књижевник, главни и одговорни уредник часописа „Људи говоре”
6. Љиљана Богдановић, новинарка
7. Проф. др Драгиша Бојовић
8. Проф. др Павле Ботић
9. Проф. др Милан Брдар, професор Универзитета
10. Никола Варагић, предузетник и писац
11. Горан Вељковић, издавач
12. Огњен Војводић, књижевник
13. Срђан Воларевић, књижевник
14. Верољуб Вукашиновић, књижевник
15. Проф. др Игор Вуковић
16. Др Александар Гајић, виши научни сарадник
17. Ранко Гојковић, писац и преводилац
18. Биљана Диковић, књижевник и новинар
19. Проф. др Јован Душанић
20. Др Александар Ђикић, председник Српског националног форума из Грачанице
21. Академик Гојко Ђого
22. Др Биљана Ђоровић, философ медија, новинар
23. Др Миша Ђурковић, научни саветник
24. Слободан Ерић, главни и одговорни уредник часописа „Геополитика”
25. Др Гордана Живковић, виши научни сарадник
26. Никола Н. Живковић, писац, публициста и преводилац
27. Др Никола Жутић, научни саветник
28. Др Немања Зарић, специјалиста опште хирургије

29. Дејан Златановић, новинар, уредник портала „Србин. Инфо”
30. Горан Игић, филолог, новинар
31. Раде Јанковић, књижевник и адвокат
32. Проф. др Мирољуб Јевтић
33. Доц. др Милош Јовановић
34. Наташа Јовановић, новинарка
35. Драган Јовановић Данилов, књижевник
36. Проф. др Александар Јовановић
37. Проф. др Зоран Кинђић
38. Проф. др Милош Ковић
39. Проф. др Леон Којен
40. Проф. др Часлав Копривица
41. Мр Драган Крсмановић, пуковник у пензији, историчар
42. Др Миодраг Кулић, нуклеарни физичар
43. Александар Лазић, уредик портала „Стање ствари”
44. Момир Лазић, књижевник
45. Проф. др Александар Липковски
46. Проф. др Мило Ломпар
47. Никола Маловић, књижевник
48. Никола Маринковић, књижевни критичар
49. Бранислав Матић, књижевник, уредник часописа „Нација”
50. Никола Милованчев, правник и публициста
51. Др Зоран Милошевић, научни саветник
52. Проф. др Дејан Мировић
53. Проф. др Милован М. Митровић
54. Бранимир Нешић, директор ИК „Catena Mundi”
55. Бошко Обрадовић, народни посланик

56. Слободан Обрадовић, издавач
57. Академик Часлав Оцић
58. Проф. др Марко Павловић
59. Жељко Перовић, писац и издавач
60. Душко М. Петровић, књижевник
61. Проф. др Александар Петровић
62. Академик Предраг Пипер
63. Проф. др Јован Попов
64. Др Душан Пророковић, ванредни професор Факултета за дипломатију и безбедност
65. Мр Драгана Рајовић, професор
66. Доц. др Слободан Рељић
67. Проф. др Бранислав Ристивојевић
68. Др Предраг Ристић, архитекта
69. Милан Ружић, књижевник
70. Проф. др Слободан Самарџић
71. Момчило Селић, књижевник
72. Ана Селић, преводац
73. Проф. др Драган Станић
74. Војо Станишић, издавач
75. Милоје Стевановић, дипломирани политиколог
76. Др Миломир Степић, научни саветник
77. Проф. др Мирјана Стефановски
78. Др Милош Тимотијевић, музејски саветник
79. Драгана Трифковић, директор Центра за геостратешке студије
80. Проф. др Срђа Трифковић
81. Проф. др Јовица Тркуља

-
-
82. Др Драган Хамовић, виши научни сарадник
 83. Јован Хонда, Удружење „Православна породица”
 84. Академик Коста Чавошки
 85. Проф. др Зоран Чворовић
 86. Проф. др Љиљана Чолић
 87. Проф. др Срђан Шљукић

НАКНАДНО ДОДАТИ ПОТПИСИ

1. Проф. др Миодраг Вукчевић
2. Коста Димитријеић, књижевник
3. Весна Капор, књижевница
4. Проф. др Драгољуб Петровић
5. Илија Петровић, историчар
6. Милослав Самарџић, историчар и издавач
7. Миладин Ћосовић, књижевник

ПОДРШКА ИЗ ИНОСТРАНСТВА

1. Дыхов Сергей Дмитриевич, публицист, Российская Федерация
2. Дыхова Алла Леонидовна, PhD, професор, Российская Федерация
3. Бернар Ле Каро, публициста и преводилац, Швајцарска
4. Протојереј – ставрофор др Стојиљко Кајевић, хонорарни редовни професор Универзитета Луис, САД
5. Павел Вячеславович Тихомиров, помошник главног редактора информационе службе «Русская народная Линия», автор неколико књига по Србској проблематици (2 из којих излазили на Србском језику), отац десеторо деце.
6. Филимонова Анна Игоревна, PhD, доцент, Российская Федерация

7. Филимонов Игорь Алексеевич, инженер, Российская Федерация
8. Филимонова Евгения Ивановна, преподаватель фортепиано, Российская Федерация
9. Четверикова Ольга Николаевна, PhD, доцент, Российская Федерация

Владимир Димитријевић
ГРАЂАНИН НЕПОКОРНИ

Издавач

ДУХОВНИ ЛУГ

*Немањина 16, Крагујевац,
duhovnilug@gmail.com <http://duhovnilug.rs>*

За издавача

Светлана Вељковић

Уредник

Горан Вељковић

Ликовно-графичка припрема

Духовни луг

Пласман

034.30.50.70. и 064.22.444.77.

Штампа

Пи-прес, Пирот

ИСБН 978-

Прво издање

Тираж 100

Крагујевац
Спасовдан 2019.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-